

erawon

Fejős Eva
SZÁZ ÉJJEL
ÜGYNÖKSÉG

Fejős Éva

SZÁZ ÉJJEL ÜGYNÖKSÉG

A szerző elérhetőségei:

www.facebook.com/fejoseva1

Magazin: www.fejoseva.com

A kiadó elérhetősége, webshop: www.erawan.hu

www.facebook.com/ErawanKonyvkiado

Felelős kiadó: Fejős Éva

Szerkesztette: Münz András

A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes

Borítóterv: Cantinart

Borítóillusztráció: Shutterstock Copyright © Fejős Éva, 2015

© Erawan Könyvkiadó, 2015

ISBN 978-615-5469-13-8

Elektronikus változat: Békyné Kiss Adrien

A regény fikció, a szereplők költött személyek, bár a helyszínek valódiak (kivéve az Összetört Szívek Szállodáját).

Ajánlom ezt a regényt a páromnak, aki mindenben bátorít és támogat, és igényem esetén a regényhelyszíneimet is hajlandó felderíteni velem.:) Továbbá köszönöm anyukám, illetve Dia, Ági, Nagyági és a többi szerettem, barátom támogatását, segítségét.

Köszönöm az olvasóimnak, hogy vagytok, hogy várjátok a regényeimet!

Öröm írni Nektek!

Előszó

ANDI

Említettem a múltkor, ugye, hogy újra természetes vörös a hajam?

Akkor mindent meg fogtok érteni.

Néhány nappal ezelőtt még a mexikóvárosi reptéren haladtam át az átvilágítókapun, amelyen keresztül tulajdonképpen beléptem az új életembe – Alex oldalán –, és a miniszoknyám zsebében a világ egyik legnagyobb fekete gyémántjával.

Azóta tényleg nem telt el sok idő, mondjuk, kihasználva az alkalmat, férjhez mentem, belekeveredtem egy csetepatéba, verekedtem egyet, sebeket szereztem az arcomra, a karomra (és, bár nem akarok drámai lenni: végül a szívemre is), továbbá megtanultam olajoshordón dobolni, kölcsönkértem egy motorcsónakot, hogy utolérjek két tolvajt, akik leléptek a piros tornacipőmmel, utaztam egy rémséges repülőn, elkötöttem egy másik motorcsónakot, aztán hajótörést szenvedtem. Mesébe illő módon megmenekültem, utaztam egy óceánjárón, és szomorkodtam, hogy a férjem ezek után biztosan el fog hagyni. Mert nem vesz a nyakába egy ilyen koloncot, mint amilyen én vagyok, aki a nászút során mindenféle rémes ügybe keveredik.

A helyzetet tovább súlyosbítja, hogy az óceánjárón, az orvosi szobában, a sokkból magamhoz térve a kezembe került egy szép, színes magazin, és az egyik fotó életre kelt a szemem előtt. Ez pedig nem sok jóval kecsegtet. Több értelmezése is lehet.

Egy: még mindig sokkban voltam.

Kettő: berúgtam a két korty rumtól, amit megittattak velem, amikor rám találtak.

Három: előre jelezte, hogy hamarosan nagy bajba keveredem.

Sajnos ez utóbbi a legvalószínűbb.

Miért nem vagyok képes normális életet élni, szeretkezéssel és romantikázással tölteni a nászutamot, és nem hajótörötként? Miért nem tudom elkerülni a veszélyes helyzeteket?

Jelenleg a karibi paradicsomban, St. Maarten szigetén hasalok a homokban, pénz és iratok nélkül, az életemen, a „hogyan tovább”-on tűnődve, valamint reménykedve, hogy Alex megtalál, és kapok tőle még egy esélyt.

1.

ANDI

Tudom, tudom, az én fejemből pattant ki az ötlet, hogy Panamán házasodjunk össze. Ennek az előzménye egy panamakalapos „lázálmom” volt, és akkor, egy örökkévalósággal – valójában csupán néhány nappal – ezelőtt arra gondoltam, hogy az a célravezető, ha követem az álmaimat. Ugyanis hava vagyok. Na jó, erről majd később, a lényeg, hogy ragaszkodtam a panamai utazáshoz.

– Meg kellene hívnunk az esküvőnkre Réka nővéremet. Ja igen, és a férjét, meg Tomit is. Valamint a szüleimet – motyogtam a gépen. Alex, mintha mit sem hallott volna a dünnögésemből, koccintásra emelte az aranyszínű karibi rummal megtöltött poharát. Az enyémben kóla is volt a rumhoz. Koccintottunk, és folytattam. – És persze a legjobb barátomat, Áront. Meg Inezt.

– Egyelőre csak azt tudom ígérni, hogy mi ketten ott leszünk – vigyorgott. – Te meg én, azt hiszem, ez a legfontosabb, amikor az ember eldönti, hogy házasságot köt.

Na jó, de én még azt sem mondtam el otthon, hogy Alex gyakorlatilag elrabolt, és egy jachton akarja eltölteni velem a következő éveket. Elképzeltem, milyen arcot vág majd az anyám, amikor kiderül, hogy a világ végén, tulajdonképpen titokban összeházasodtunk. Valószínűleg sosem fog megbocsátani, amiért nem vonulhatott fel az esküvőmön örömanyaként. Apám savanyú képet vág majd, de titokban boldog lesz. Utálja az esküvőket, a tesóméről is elkésett, állítása szerint azért, mert akkor tört ki egy óriási doppingbotrány, de én biztos vagyok benne, hogy el sem akart jönni. (Az apám doppingszakértő, és már gyerekkoromban tisztázta velem, hogy nem mehetek férjhez egy széles vállú, izmos sportoló vagy testépítő fiúhoz, aki tele van pattanásokkal és kicsi a heréje, mert ezek a külső jegyek doppingolásra utalhatnak, ami viszont természetlenséghez, agresszióhoz, és végső soron halálhoz vezet. Nem mertem megkérdezni, hogy mi az a here, mert akkor még fogalmam sem volt az ilyesmiről, de tény, hogy sokáig gyanakodva néztem a pattanásos fiúkat, akár széles volt a válluk, akár nem.)

Végül is igaza van Alexnek, gondoltam. Még az is előfordulhat, hogy be sem kell vallanom otthon, hogy férjhez mentem. Nem olyan nagy dolog, nem igaz?

Egy éjszaka Cancúnban, aztán úgy gondoltuk, hogy irány Panamaváros. Csakhogy...

Közbejött egy találkozás.

A szőke nőt Jillnek hívják, és egy titkos szervezet tagja volt Alexszel együtt – remélem, ez az egész már a régmúlt. Szóval Jill is a Párducok nevű alakulat tiszteletbeli tagja, akik elnyomott diktatúrák felszabadításáért küzdenek. Erről azért nem szeretnék többet mondani, mert én magam is eltöltöttem (nem önszántamból) néhány igazán kellemetlen és nehezen felejtethető napot egy ilyen diktatúrában.

Jill elhozta a legjobb barátnőjét és annak vőlegényét Mexikóba, abba a tengerparti kisvárosba, ahol Alexszel és a haverjával béreltek egy házat a bujkálásuk idejére. Jill barátnője Mexikóban szeretett volna összeházasodni a vőlegényével.

– Itt házasodjatok össze ti is! Alexnek is én leszek a tanúja! – javasolta Jill, és én elbizonytalanodtam. Végül is Panama csak álmomban bukkant fel, de akkor is egy kalap alakú szigetnek láttam. Alex szerint a valóságban egyáltalán nem olyan. És a mexikói, hófehér homokos tengerpart igazán jó helyszínek tűnt.

Így mentem férjhez a tengerparton.

Gyönyörű szertartás volt.

Eszembe sem jutott, hogy ragaszkodnom kellett volna a megálmodott esküvői helyszínemhez.

Mert akkor talán nem hullott volna darabokra az életem.

Az esküvő után ugyanis sajnos mindent elrontottam.

Köszönhetően többek közt Amira barátnőm ajándékának, az önfejűségemnek, továbbá néhány részeg mexikóinak, és a piros tornacipőmnek.

2.

ANDI

Philipsburg a város neve. Ezt akkor tudtam meg, amikor leléptem a hajóról. Iratok nélkül nemigen akartak elengedni, de mikor visz magával egy motorcsónakos üldözéshez valaki iratokat? Továbbá mennyi a valószínűsége annak, hogy egy hajótörött vízhatlan kistáskában magánál tartja az érvényes útlevelét?

Na ugye. Hát semmi.

Mellesleg amerikai felségterületre lépni útlevél nélkül... hmmm, még az sem mindennapi. Na de ha életmentésről van szó, akkor eltekintenek az érvényes iratok meglététől.

Mindegy, szóval leléptem, mert semmi kedvem nem volt Miami-ban őrizetben várni arra, hogy előkerüljenek a papírjaim, és persze Alexet meg kell találnom, nem beszélve a gyémántomról, a cipőtolvajokról, illetve annak a problémának a megoldásáról, amire Áron kért meg, és az ember nem mond nemet a legjobb barátjának.

Szóval Philipsburg St. Maarten szigetén található. Ennek a szigetnek, mint az érkezésem óta eltelt két órában megtudtam, az a különlegessége, hogy egyik fele Hollandiához, a másik fele Franciaországhoz tartozik. Tehát lazán értelmezve majdhogynem az Európai Unióban vagyok (jelenleg, azt hiszem, a holland részen). Ami csak azért nem tesz boldoggá, mert ha innen továbbmegyek, tegyük fel, Mexikó felé, ahol Alexet megtalálom (talán), akkor csak útlevéllel léphetek be. Vagy kiúszom a partra. Vagy úgy oldom meg, mint két órával ezelőtt, de az azért elég necces, és nyilván nem a leghibátlanabb megoldás.

Alexet nem tudom felhívni. Miért nem? Mert NINCS mobilja. Aki a Párducokhoz tartozik (vagy akár tartozott), az alapvető óvintézkedéseket tesz, és nem képes gyanútlanul élni. Akit egy diktátor hívei is üldöz(het)nek, joggal óvatossá válik. Alex megszüntette az e-mail címét (ebben én is közrejátszottam, megjegyzem), és mint említettem, nincs mobilja. Természetesen a közösségi oldalakon sincs fent, úgyhogy aki most azt javasolná, hogy kérjek kölcsön egy mobilt, és lépjek kapcsolatba vele a Facebookon, azt el kell keserítenem: Alex sosem regisztrálna egy ilyen oldalon.

Csakis a családtagjaimon keresztül hagyhatnék neki üzenetet (ha

egyáltalán Alex felhívná őket, amit kötve hiszek), csak hogy nem lenne okos dolog tudatni az anyámékkal: nem elég, hogy titokban férjhez mentem, de éppen most úsztam meg egy hajótörést, és szöktem meg egy amerikai felségjelű hajóról, mindennek tetejébe itt állok pénz, iratok és ruha nélkül. Anyám különösen az utóbbi miatt borulna ki. Mióta a Piroska nevű transzvesztitával salsa-aerobikra jár, elkezdett színes, latinos ruhákat vásárolni, ami eléggé meghökkentő és még fel kell dolgoznunk, de legalább aput kevesebbet cseszegeti.

A tesóm, mivel újra gyereket vár, mindenfelé felhúzza magát, úgy hogy neki sem vázolhatom, mi történt velem. Marad tehát Inez, a barátnőm, aki sajnos mindenkinek eldumálná (és aki azt sem tudja, hogy már férjezett vagyok, ezt a témát nehéz lenne kikerülnöm), valamint Áron, aki viszont megkért egy szívességre, amit nem sikerült teljesítenem, sőt pillanatnyilag úgy tűnik, hogy őt magát is nehéz helyzetbe hoztam.

Jillnek szintén nem tudom az elérhetőségét, ahhoz legalábbis el kellene jutnom Playa del Carmenbe, hogy beszélhessek vele, de ennyi erővel már Alexszel is beszélhetek, ha ott vagyok.

Na, hát így állunk.

A karibi homokban fekvő délegyházi kis otthonomról képzelődöm, és persze azt a pillanatot idézem fel, amikor Alexszel az újbóli egymásra találásunk után először beléptünk a házamba.

Meg az esküvőnkéről is gondolkodom... Alig néhány napja történt, és már kezdem úgy érezni, hogy csak álmodtam az egészet.

Farmerszoknya, bikini és egy póló van rajtam, amit a személyzet egyik tagjától kaptam a hajón. Egy, a hajótársaság nevét hirdető vászonszatyorban pedig a rám találáskor viselt ruhámat cipelem magammal.

A menyasszonyi ruhámat. Itt-ott elszakadt, felhasadt, elázott, megkeményedett a sós víztől, de mégis ez jelenti a kapcsolatomat Alexhez.

Ennyi az összes cuccom. Még napszemüvegem sincs, ezért Áron nagyon leszúrna, UV-ártalmakra meg divatszempontokra hivatkozva.

Hasalok a homokban, a fejemet a menyasszonyi ruhámat tartalmazó szatyron pihentetve, és arra gondolok, hogy patthelyzetben vagyok. Találkoznom kell Alexszel, el kell csípnem a tolvajokat, visszaszereznem a cipőmet, ami mellel a hatalmas fekete gyémántomat rejti, Áron ügyére is megnyugtató megoldást kellene találnom, de jelenleg a sziget foglya vagyok. Persze jelentkezhetnék a helyi hatóságnál, de akkor nyilván bottal üthetem a cipőtolvaj nyomát, és az amúgy is azt jelentené, hogy képtelen voltam

megoldást találni a helyzetre.

Sikerülni fog, Andikám – szokta hajtogatni apu. Hát ebben most nem tudok annyira hinni. Inkább anyu mondását hallom: – Lásd be, hogy képtelen vagy rá, Andi.

Elszomorodom, és érzem, hogy pillanatokon belül elalszom. Simogat a bársonyos szellő, a kezem a meleg, púderszerű homokban, a fejem fölött egy pálmafa ad árnyékot, és én mégis azt álmodom, hogy Délegyházán ülök az illegális stégemen, és etetem a hattyúimat.

– Ébresztő! Siessen!

Hunyorogva nézek fel. Egyenpólós, izmos férfiak állnak körülöttem, süvölt a szél, viszi magával a homokot. Sokat alhattam, mert majdnem teljesen besötétedett. Haragosan hullámszik a tenger, ami az elpilledésem idején még tükörsima volt.

– Mi történt? – kérdezem én is angolul.

– Igyekezz! Annabella mindjárt ideér.

– Ki a csuda az az Annabella?

– A hurrikán. Előbb ér ide, mint ahogy számítottunk rá – kiáltja az egyik, mintha süket lennék. Őszintén szólva fogalmam sem volt róla, hogy hurrikán tart a sziget felé. Már csak ez hiányzott. – Szedje össze a holmijait, és menjen mielőbb a szállodájába!

– Mi várható? – érdeklődöm, már felállva, hunyorogva, mert száll a levegőben a homok.

– Gustav tavaly letarolta az egyik partszakaszt, bárokat vitt el, és elég nagy pusztítást végzett a parton. Úgyhogy igyekezz, várják a hotelben, de ne aggódjon, biztonságban lesz – felelte az egyik magas, izmos parti őr. Na, ez így egyre szebb.

– Nincs szállodám – bököm ki végül.

Az izomkolosszus megragadja a karomat, szorítom magamhoz a menyasszonyi ruhámat tartalmazó szatyrot, és hagyom, hogy az őr elvezessen. Nem is látom, hová tartunk, pár perc alatt szinte homokvihar alakult ki, és már az eső is elkezdett csöpögni.

Sietve botladozom a homokban, elérjük az üzletsort, majd a túloldalán az utat. Egy kisbusz várakozik az amúgy már majdnem teljesen kihalt kocsijúton. Az izomkolosszus kinyitja nekem az ajtót. Már csak egy hely szabad az utastérben, és alighogy beszállok, a parti őr ránk zárja az ajtót, a minibusz pedig elindul.

Már tépázza a szél a pálmákat az út mentén, hajlong a törzsük, a sofőrünk

vadul járatja az ablaktörlőt, ami nem képes megbirkózni a hirtelen lezúduló csapadékkal, a víz a bezárt ablak mellett, a résen tódul be az üléssemre is. Végre-valahára befordul a busz egy szálloda parkolójába. Kicsit tartok tőle, hogy mi történik, ha nem fogadnak be, mert nem vagyok a lakójuk. A bejáratnál tábla hirdeti: Heartbreak Inn. Összetört Szívek Szállodája. Mit mondjak, méltó állomása ez a karibi nászutamnak.

Kiszállok a szárnalmas kis szatyorkámmal, a szél belekap a hajamba, a ruhámba, homokot fúj a szemembe, sötét az égbolt, és mire beérek a többiekkel a szálloda halljába, bőrig ázom.

Mi jöhet még ezek után?

3.

ALEX

– Baszd meg. – Ennyit mond, angolul, de a káromkodásból aggodalmat hallok ki. Kinyitom a szemem, hunyorogva az erős fénytől. A nő szőke. És nem vörös. Pedig egy vörös csaj a feleségem, a világ legőrültebb nője, egy igazi, eszeveszett csaj.

Vissza a sötétbe.

– Magadhoz kell térned, Kid. Beszélni akarok veled.

Hát jó, alapvetően fegyelmezett vagyok, így előbb-utóbb sikerül magamhoz térnem, de úgy lebegek valamilyen fura fehér ködben, mint akit belőttek. Nem bírok megmozdulni. Eszembe jut, amiről egyszer olvastam. Vannak, akik ébredés után még percekig bénultak, nem tudják mozgatni a tagjaikat, és ez az állapot pánikot vált ki náluk. Nem szabad pánikba esnem, nem is vagyok az a típus.

A szőke nőt Jillnek hívják, és a titkos és félig-meddig illegális harcunkban társak voltunk. Nemrég azonban, csak néhány hónappal ezelőtt, látva, hogy a ghenerrai diktátort sikerült elüldöznünk (ez egy hosszabb történet volt persze), úgy döntöttünk, hogy amennyire csak lehet, visszatérünk a normális életünkbe, és megpróbálunk úgy élni, hogy ne kelljen folyton magunk mögé néznünk, követnek-e. Jill visszamegy az életébe, vagy teremtettem magának egy újat, most, hogy megbosszulta imádott Henryje halálát, én pedig feleségül veszem a szerelmemet, és szépen elhajózom vele a karibi naplementébe.

– Mi történt? – préselem ki magamból a kérdést, szintén angolul. Szerencsére elég sok nyelven tudok gondolkodni, és hirtelen váltani. A kezem megmozdul. Egy ágyon fekszem, de nem ismerős sem az ágy, sem a fehér környezet. A hátsóm környékén hirtelen erős fájdalmat érzek.

– Ne mozogj!

– Mi a franc történt?

– Kórházban vagy.

– Most nőültem – motyogom. – Hogy kerültem volna kórházba?

– Úgy, hogy seggbe lőttek – feleli, és mosolyogni igyekszik. – Semmire sem emlékszel? Fejbe is vágta... – teszi hozzá.

– Seggbe lőttek? A múltkor a combom...

– Ja. Most meg... figyelj, minden rendben lesz. Kaptál egy golyót a fenekedbe, meg lett egy kis agyrázkódásod. Holnap már felkelhetsz.

– Hogy a francban...? Hogy történt? Hol vagyok?
– Mexikóban, Kid, ne szórakozz, emlékszel valamire?
– Mi van a seggemmel? – kérdezem hirtelen. Bekattantam, az biztos, mert már azon agyalok, hogy vége a farkamnak is. A prosztatámnak. Mit tudom én. Lehet, hogy gyerekem sem lehet. – Mi sérült még? Mondd meg. Légy kegyetlenül őszinte velem.

– A nagy farizmodat érte a lövés, de a golyó megakadt a farokcsontodnál. Kid, nem vagyok orvos, de az biztos, hogy fontos részt nem károsított. Jó izmos a feneked, tudod... – mosolyodik el halványan. – Agyrázkódást kaptál, valószínűleg érte egy ütés a fejedet, és azért voltál három napig kábulatban, meg az altatóktól. A lényegét teljesen felfogtam. Mondta a dokid, hogy az lesz a fájdalmas, amíg újra megtanulsz járni, pár hét rehabilitációt jósolt ahhoz, hogy újra futni tudj. Viszont nincs visszafordíthatatlan károsodás. Oké, ágytál most még, amíg nem kelhetsz fel, meg ilyesmik...

– Pár nap – szólok közbe, mert erről aztán végképp nem akarok beszélni egy nővel. – Maximum néhány nap, és futni fogok.

Bár persze bizonytalan vagyok, mert egyelőre az is kihívást jelentene, ha meg kellene mozdulnom. Igaz, nem is mozdulhatok ma még, állítólag. Ezért kapom a hasamba az injekciókat, mondja Jill, de én már ismerem az ilyet. Trombózis ellen adták a múltkor is, amikor egy csodálatos ghenerrai sebész nő operált meg. Kicsit szédeleg a fejem.

– Milyen néven vagyok itt? És meddig? És Andi...?

– A saját neveden. Nem követtél el semmit, erre sem emlékszel?

– Össze kell szednem a gondolataimat – mormogok, és nagyon nagy igyekezettel azon vagyok, hogy ébren maradjak. Bejön egy nővér, közelebb húzza az infúziós állványt, aztán csak azt látom, hogy becsatlakoztatja a kanülbe a csuklómon, és beleszáguldok egy tejfehér világba.

Hát nem egészen úgy sikerült, ahogy terveztem az esküvőt, ez már azon a kórházi ágyon tudatosul bennem, amikor újra felébredek. Jill egy másik pólóban ül az ágyam mellett. Délelőtt volt itt, most meg délután van.

– Az agyrázkódásod javulóban van Holnap felkeltenek, aztán egy-két nap, és lelépünk – mondja. – Vagyis nem igazi lelépés...

Ebből már gyanítom, hogy gond van. Már megint hamis papírok... megszoktuk az ilyet. Holott a saját nevemen vettem feleségül Andit, és akkor majdnem biztos voltam benne (tényleg ott volt az a majdnem), hogy többé nem lesz szükségem hamis iratokra.

– Andiról mondj valamit. Hol van?

– Fogalmam sincs. Eltűnt – vallja be Jill elkenődve.

– Eltűnt?!

– Jó, másképp kellene fogalmaznom. Biztonságba helyezte magát. Tudod, átélt melletted egy s mást... Legalábbis a Ghenerrát. Majd találkozhattok, ha innen kijutsz.

– Mikor lépünk le? – kérdezem. Hirtelen kitisztul a fejem. Meg kell oldanom a dolgot. De előbb össze kellene raknom magamban, hogy mi történt.

– Hamarosan. Próbálj visszaemlékezni. Segítek.

– Akkor segíts, és kezd te. Mióta vagyok itt?

– Három napja operáltak. Azóta csomó cuccot beléd nyomtak, alig-alig voltál magadnál, ha egyáltalán.

– Andit mondd. Hol van? – Választ várok, hogy fordulhatott elő, hogy a feleségem nem jön be a kórházba. Bár valójában, ha mélyen belegondolok, nem lennék meglepve, ha valamiben mesterkedne, mondjuk a tettes nyomába eredt volna... Ne adja az ég... Nem azért tűnt el, mert nem szeret, és nem is aggódnék, de Andival a világ legkülönlegesebb dolgai esnek meg. Csak fel tudnám idézni, hogy mi történt...

– Húsz perce mondtátok ki az igent Andival – kezdi Jill. Igen, erre emlékszem. Frissházás voltam, és ez az egész szimbolikus jelentőségű volt számomra. Új életet kezdek, soha többé nem fogok bujkálni, terroristákra vadászni, diktátorok utáni hajszában részt venni, és már valószínűleg az egykori ghenerrai diktátor hű embereinek is van más problémájuk, mint hogy rajtunk, a Párducokon akarjanak bosszút állni. Feleségül vettem a világ legfurább, legzazább és legédesebb csaját, akiről pedig már lemondtam, de akiről valójában nem tudtam egyetlen percre sem lemondani.

Már nem hozok rá veszélyt.

Már nem Kid, a Kölyök vagyok, nem álneveken élek, hanem a saját, anyakönyvezett nevemen, amit Andi ugyan sosem fog megszokni, és tudatosította bennem, hogy én már akkor is Alex maradok számára, ha Lászlónak hívnak is. Mit bántam én, amikor az esküvőt kiterveltem! Életem első romantikus cselekedete volt, hogy „megszöktettem” őt, és a Karib-tenger partján feleségül vettem.

Közvetlenül a mi szertartásunk előtt Jill barátnője, Gloria kötötte össze az életét a vőlegényével. A buliban „egyesítjük a csapatainkat”, mondta Jill, aki először a barátnője, majd az én tanúm volt.

Andi már jó előre közölte, hogy ebben a trópusi melegben lecseréli majd a

menyasszonyi ruháját egy fehér kis nyárira, mielőtt elkezdődik a vacsora, de nem láthatom előre azt a ruhát sem (miféle babonák ezek? – valaki megmagyarázhatná). Így aztán nélküle sétáltam át a beach-bungalóba, egy kis étterembe, ahol a közös esküvői bulit rendeztük, jórészt Jill barátainak meghívottjaival. Azt terveztük, hogy mi majd előbb lelépünk. Igazság szerint nekem volt egy titkos tervem is, úgyhogy legfeljebb néhány órát maradtam volna Andival az esküvői vacsorán. Egyik romantikus tervet gyártottam a másik után, most már, az új életembe csöppenve. Mint a normális emberek.

– Emlékszel az esküvő utáni fogadásra? – kérdi kis torokköszörülés után Jill. Már megint érzem, ahogy belehasít a fájdalom a csípőmbe.

A fogadás, igen. Lassan kezdenek visszatérni az emlékeim.

A nádtetős bungaló ajtaját körös-körül virágok díszítették, egy pincér pezsgővel kínálta a belépőket. Leemeltem egy poharat. Odabent nyüzsögtek Jill barátnőjének esküvői vendégei, akikkel együtt akartunk ünnepelni. Az ajtóban állva nézelődtem, majd odamentem a főasztalhoz. Ott volt négy szék a két párnak, és középen egy hatalmas torta állt. Kicsit elveszett vagyok mostanában a társasági helyzetekben, annak ellenére, hogy a szüleim diplomaták voltak, és a lehető legkülönbözőbb fogadásokon vettem részt már gyerekkorom óta. Hát igen, lehet mondani, hogy diplomaták voltak, valójában inkább kémek, de ezt most hagyjuk. Az álca az volt, hogy diplomaták, és előttem csak véletlenül rajzolódott ki, mivel foglalkozhatnak. Még az anyám is az volt, de hát ez a régmúlt. Szóval utálom a fogadásokat, ám ez most nem egy egyszerű fogadás volt. Ez egy esküvő, méghozzá a sajátom, még akkor is, ha a családkból senki sem volt ott. Andi pedig még nem ért oda, elrohant a cipőjéért, legalábbis úgy értettem, és nyilván ruhát is akart cserélni.

Ráérősen megálltam a főasztal előtt, és rögtön lett beszélgetőtársam is, egy öltönyös, szőke, fiatal fazon, aki annyira laza volt, hogy nem viselt nyakkendőt, viszont egy trópusi virág volt a hajtókéjába tűzve. Lazán belekezdett a legutóbbi Las Vegas-i utazási sztorijába, ahol a másik friss férjjel, Kevinnel vesztek több ezer dollárt, viszont gazdagabbak lettek egy kétméteres plüssmedvével és egy új cég alapításának ötletével.

– Bár nem tűnik logikusnak – fejtegette –, de a kétméteres, bánatos szemű nyereménymedve és az elkártyázott, vagy inkább elherdált pénz megvilágosított minket, és létrehoztunk egy céget, amelyik öngyilkosjelölteknek kínál alternatívákat. Mármint az életre – tette hozzá. Általában Las Vegasban osztja az észt, meg persze online. Bólogattam.

Lettek volna kérdéseim, de nem akartam az esküvőm napján egyáltalán elgondolkozni sem ezen a vállalkozáson. Andit vártam, meg a pillanatot, amikor majd lelépünk innen.

– Én nem voltam odabent. Andi sem – mondja halkán Jill. – Nem tudtam, mi folyik ott... Hibát követtem el, de egyszerűen nem fogtam gyanút.

Jill nem követhetett el hibát, mert ő annak idején, a szerelme halála után került igazán a képbe, és ő sosem kapott kiképzést, hivatalosan nem is volt a Párducok tagja. Az, hogy gyanakszik, persze mindennapos nála, mert elég sokat kellett menekülnünk, de ki gyanakodna akkor, amikor végre vége az önként vállalt megbízatásunknak, és élhetjük a normális életünket, a saját nevünkön?

Erre gondolok, majd beugrik a folytatás.

Amikor két, számomra ismeretlen, öltönyös férfi belépett a fogadásra előkészített trópusi bungalóba, ösztönösen benyúltam a zakóm alá. Csak hát semmi nem volt nálam, ami jól jön ilyen helyzetekben (fegyverre gondolok), úgyhogy hiába. A szőke megváltó folyamatosan beszélt hozzám, és az agyamban az játszódott le, hogy valószínűleg az elmúlt időszak spannolt fel, ezért képzelődöm, ezért képzem, hogy a férfiaknál fegyver van. De azért a fél szememet rajtuk tartottam. A terem végében mintha egy ismerős arcot láttam volna, egy férfi arcélét, de mire odafordultam, már háttal állt nekem, és egy társaságnak magyarázott. Közben a velem szemben álló szőke elmesélte, hogy a másik vállalkozásuk a játékfüggésben szenvedő plüssmedvék gyártása és forgalmazása Kevinnel, a vőlegénnyel, helyesebben most már férjjel. Most már aztán Jill barátnőjének friss férjéről sem tudtam, hogy mit gondoljak. Az a legkevesebb, hogy jó annak, aki a napját szenvedélybeteg plüssállatok tervezésével vagy marketingjével tölti. Vagy talán nem is jó annak, nem tudtam eldönteni.

Az újdonsült férj magasba emelt egy üveg pezsgőt. Reméltem, hogy nem lövi ki a dugóval a szemem. Aztán, ugyanabban a pillanatban, ahogy a pezsgősüveg a magasba lendült, tudtam, hogy igazam volt. És hogy lekéstem arról, hogy bármit is tegyek.

– Bejött két ember... – mondom Jillnek, és egyik pillanatról a másikra egészen élesek az emlékeim.

– Meséld el, mi történt. És ne próbálj ficáncolni. Majd holnap, ha a doki megengedi, egy gyógytornásszal felkelhetsz.

– Az egyikük kilőtte Gloria barátnőd férjének a kezéből a pezsgőt. Hangtompító volt a fegyverén... – kezdem.

Az egyik gyanús öltönyös abban a pillanatban, ahogy a vőlegény a magasba emelte a palackot, előhúzott egy fegyvert, és tüzelt. Kیلőtte az üveget az újdonsült férj kezéből, akin gyakorlatilag végigömlött a palack tartalma, és az öltönyén landoltak az üvegszilánkok. Mire az étteremben lévők felfogták, hogy mi történt, a másik öltönyös már a társaságra szegezte a fegyverét, mialatt bezárta az ajtót. Nem tudom, honnan szerezte meg a kulcsot, de pontos előkészítésre vallott, hogy nála volt. Talán a személyzetben is voltak beépített emberek.

Síri csönd lett a helyiségben. Érdekes, mindenki rögtön rájött, hogy ez nem egy hülye vicc, nem egy esküvői „műsor”. Végigfuttattam a pillantásomat a násznépen és a pincérekén. Négy pincért számoltam meg az ajtó mellett pezsgőt kínálóval együtt. Sok minden átfutott az agyamon. A Párducoknál elsőként a rejtőzködést tanultuk meg. És azt is tudtam, hogy nem tehetek meggondolatlan lépést. Andi biztonságban van, köszönhetően annak, hogy át akart öltözni és cipőt húzni, hiszen mezítláb volt az esküvőn.

Megszólalt az egyik fegyveres. Még mindig dermedt csönd honolt a teremben. Angolul szólalt meg, alig érezhető akcentussal. Olyan akcentussal, ami ismerős volt nekem, de én, minden hivalkodás nélkül mondhatom, elég jó vagyok a nyelvekben, mivel nagyjából évente váltottam gyerekkoromban sulit (és országot), köszönhetően a szüleim nem mindennapi foglalkozásának. És könnyen is tanulok, ezért tudtam tolmácsként elhelyezkedni egy magyar cégnél, amikor arra vártam, hogy valami történjen, és lecsaphassunk a ghenerrai diktátorra.

Most mégsem ugrott be, hogy milyen akcentus lehet. Portugál talán?

A férfi szűkszavú volt.

– Amíg a társam körbejár, és beszedi a mobiltelefonokat, én a menyasszony fejéhez tartom a fegyvert. Ha bárki meggondolatlan mozdulatot tesz, szétlövöm az agyát – közölte higgadtan. Éreztem, hogy megtenné. Ha nem valami rosszízű esküvői tréfáról van szó, hanem valódi rablásról, akkor ez nem egy amatőr kísérlet. És valószínűleg nem csak ketten vannak. Óvatosan futtattam körbe a szemem a teremben, miközben örültem, hogy zsebre vágtam Jill mobiltelefonját, amit rám bízott, mert azzal a képtelenséggel, hogy nincs mobilom (holott ez az igazság), valószínűleg elértem volna, hogy én legyek az első, akinek szétloccsantják a fejét. Annak a férfinak, akit ismerősnek véltem, nem láttam az arcát, félig takarásban volt, és annyit biztosan tudtam, hogy nem hajolhatok ki. Ugyanúgy kell viselkednem, mint a többieknek, akik valószínűleg még sosem vettek részt

efféle gyakorlaton sem, hát még élesben. Ami azt illeti, élesben pont ilyen helyzetben még én sem voltam. Éreztem, ahogy dübörög az adrenalin az ereimben. Az agyam egyik zugában tervek készültek, de igyekeztem inkább észrevétlenül megfigyelni a túszejtőket, és együttműködőnek látszani. Az, hogy nem rejtették el az arcukat, nem sok jót jelentett. Mindenre elszánták magukat. Kérnek majd egy magángépet meg jó sok váltságdíjat (Jilltől tudtam, hogy a barátnője újdonsült férje, Kevin nemcsak a medvés projekttel foglalkozik, hanem jól menő építési vállalkozó is), és mindent feltettek erre az egy lapra.

Az egyik túszejtő, aki a halálra vált ifjú asszonyra szegezte a fegyverét, a húszas évei végén járhatott, sűrű, sötétbarna, egyenes szálú haját wax tartotta egyben a feje tetején. Gondoltam, hogy azt tervezi: levágja és befesteti. Ha megússza a rablást. Ha engem kérdeztek volna abban a pillanatban, azt mondom, hogy ez a két fickó órákon belül halott lesz. Rohadtul elszúrták az esküvőmet, és szerencsére Andi nem lett tús, mert ő képes lett volna valamilyen hülyeségre, de a két fickónak nem adtam sok esélyt. Persze nem voltam tisztában a mexikói kommandósok felkészültségével, ám egyértelműnek tartottam, hogy ilyen helyre szervezett túszejtést nem lehet megúszni, mivel csak ketten (vagy hárman) vannak, akkor sem, ha egy hajó várja őket valahol a parton, és egy helikopter felszedi őket. Feltéve persze, ha kiderül, hogy miről van szó. Ha a kint maradottak értesülnek róla...

A másik túszejtő harminc körüli lehetett, szakállas, bajszos, szemüveges, fekete hajú fickó, aki tervei szerint majd leborotválja a szőrzetét és visszafesteti a haját barnára, ledobja a szemüveget... Mindketten ruganyos mozgásúak voltak, a sötét öltöny valószínűleg kidolgozott, izmos testet rejtett.

– Maga! – nézett a rám a szakállas. Sima, dioptria nélküli üveg lehetett a szemüvegében. – Maga szépen fogja a drótokat, és összekötözi a többiek kezét. Mindenkiét elől, a teste előtt. De előbb le a zakóval!

Az esküvői zakómat a földre dobták, a szakállas pedig odalökte a zakózsebéből kikandikáló drótköteget.

Miért pont én? És mit akarnak?

Begyűjtötte a telefonokat, én pedig lépésről lépésre haladtam.

A szakállas utánam jött, és ellenőrizte a munkámat. Mindenki szótlanul állt, a falnak támaszkodva, egyedül a menyasszony hüppögött. Kintről kopogást hallottunk, de a túszejtők nem válaszoltak. A szakállas fegyverrel a kezében járt a nyomomban. Amikor az ismerős fickóhoz értem, ő a földet

bámulta. Eddig minden vendég megpróbálta felvenni velem a szemkontaktust, csak ő nem. Egyetlen ismerősöm sem volt ebben a társaságban. Rohadtul egyedül éreztem magam. Azon gondolkoztam, hogy mi lehet Andival. A többiek, akik még nem értek be (talán ha tízen-tizenöten maradhattak kinn Jill-lel és Andival) már az ajtóban gyülekeznek, és tudják, hogy valami nem stimmel, gondoltam. Talán azt feltételezik, hogy odabent meglepetés készül. Vagy hogy elrabolják a menyasszonyt, szép régi szokás szerint. Várjunk csak, gondoltam, talán tényleg a menyasszonyt akarják elrabolni?, talán csak tréfa az egész? – miközben megpróbáltam az ismerős ismeretlen szemébe nézni, és egyúttal összekötöttem a csuklóját. Erősebbre húztam a drótot, mint a többieknél. Éreztem, hogy megfeszíti az izmait, hogy lazábban lehessen a csuklója. Rohadt nagy erő feszült benne.

A szakállas megbökött, hogy gyorsítsak a tempón. Van nekem egy technikám, még a Párducoknál tanultam, azzal már rég túl lettem volna mindenki megkötözésén, még hozzá úgy, hogy a szabadulás eléggé nehezített lett volna, de hát nem árulhattam el magam, meg aztán hová siettem volna? Már kezdett érdekelni ez az egész. Mit akarnak, mi lesz ebből? Egy pillanatra el is felejtettem, hogy ez a nap az esküvőm napja.

– Akkor most felhívjuk az étterem vezetőjét – közölte a waxos hajú, miután végeztem. – De előbb még a... menyasszony kezét is összeköti.

Gloriának remegett a keze, és lesírta a szemfestékét. Nem mernék megesküdni rá, de mintha Andi azt mondta volna, hogy van olyan szemfesték, ami vízálló. Hát Jill barátnőjénél valószínűleg nem ilyet használtak. Igyekeztem megnyugtatóan nézni rá, de tudtam, hogy amint összeakad a tekintetünk, kitör majd belőle a sírás. Óvatosan megsimogattam a kezét, de nem néztem hosszan a szemébe, ne kezdjen zokogni. Persze minden oka megvolt rá, hacsak nem átverés az egész, ezt azért hozzátettem gondolatban.

– Most összeszedjük az összes iratot, bankkártyát, pénztárcát, ékszer – világosított fel mindenkit a sötétbarna hajú, aki még mindig a menyasszonyra szegezte a fegyvert. Közben a szakállas megkötözte az én kezemet is, és a menyasszony mellé állított. A drót bevágott a csuklómba.

A sötétbarna hajú tárcsázott az étterem belső telefonján, még csak számot sem kért senkitől.

A következőt hallottam:

– A megrendelő kérésére egy kis meglepetést készítettünk elő az ifjú párnak, még kérünk háromnegyed órát, utána szervírozhatják a menüt. Jó

mulatság lesz!

Sima rablás. Mégis, hogy tervezik a menekülést?

Velem kezdte a szakállas. Csakhogy nálam nem volt semmilyen irat. Én is friss férj voltam, hát elfelejtették?

Átkutatta a földre dobott zakómat, a nadrágzsebeimet, aztán a többiek felé lökött.

– Majd erre még visszatérünk – morogta.

Jó tíz percbe telt, mire kikutatta a bankkártyákat, hitelkártyákat, levette a kecses női csuklókról ügyetlen mozdulatokkal a karkötőket, a brillgyűrűket az ujjakról, a láncokat, fülbevalókat, és persze a pénztárcákat, iratokat, összeköteget a százdollárosokat a zsebekből. A női táskákat egy zsákba gyűjtötte össze. Több helyre szortírozott, próbáltam megfigyelni minden részletet, és arra is figyelmet fordítani, hogy ne csináljon senki hülyeséget, mert könnyen vérontás lehet a vége.

Alapvetően azt az eshetőséget is figyelembe kellett vennem, hogy ez az egész valóban megrendezett történet, persze a fegyverek miatt mindenképpen rablási kísérletnek minősül. De a megérzésem azt súgta, hogy ez bizony nem egy esküvői tréfa. A szemükből láttam. A mozgásukból.

A menyasszony csendesesen, megadóan hüppögött mellettem a falnál. Esküdni mertem volna rá, hogy a kezemet szorosabban kötötték össze, mint én a többiekét. Velem nem volt kíméletes a szakállas.

Itt hirtelen elvágta az emlékeimet. Olyan érzésem támad, mint amikor egy film váratlanul véget ér. Megszakítja egy reklám, vagy egyszerűen csak levágta a végét.

– Nem megy tovább – mondom rekedten. – Nincs meg a többi...

– Majd előjön – nyugtat Jill. – Elmondjam én, amit láttam? Elmentetek együtt, és aztán...

– Szeretnék inkább... visszaemlékezni arra, hogy mi történt – szakítom félbe. Szeretném én felidézni, hogy mi volt, és nem Jill száraz leírására hagyatkozni. Az már úgyis biztos, hogy valahogyan belekeveredtem, akaratom ellenére, és még mélyebben, mint ahogy akartam. – Inkább annyit mondj, hogy mit gondolsz... Andi hol van? – kockáztatok meg a kérdést. Sajog a seggem, szédül a fejem, de ez semmi ahhoz képest, amit a mellkasomban és a gyomromban érzek. Elrabolták?! Csak erre tudok gondolni.

– Nem tudom, hol van. A... rablás óta nem láttam. Utoljára akkor találkoztam vele, amikor elment valami cipőért az esküvőtök után. Aztán jött

a túszejtés... És Andit a házhoz igyekezve láttam utoljára.

– Elrabolták? – Ki kell mondanom a legrosszabbat, a balsejtelmemet. Andi nem egy harcos amazon. Rendben, része volt a ghenerrai győzelmünkben, de az véletlen volt. A feleségem egy vörös hajú veszedelem, de valójában mindig is szolid tanárnő maradt legbelül. Hát persze, hogy nem gyanakodott, amikor... Ezerrel dörömbölt a mellkasomban a szívem.

– Nem tudom – vallja be Jill. Nem néz rám, igyekszik palástolni, hogy könnyes a szeme. – De nem hiszem. Szerintem magától ment el, mondtam már. Talán tőled tudta, hogy ilyen helyzetben el kell bújni.

– De azóta sem került elő...

– Kid, lehet, hogy tőled tanulta a rejtőzködést.

– Igen, bár én sosem adtam neki kiképzést, és csak Ghenerra után meséltem egy-két dolgot... De akkor is eltelt néhány nap, jelentkeznie kellene.

– Próbálom megtalálni... A régi kapcsolataimtól szereztem egy nevet. Megbízható magánnyomozó. Felkértem, hogy eredjen a nyomába. Hamarosan elmondja, hogy mit sikerült megtudnia. Nyugodj meg, szerintem Andi biztonságbán van. És hamarosan kijöhetsz, előtte azonban szerintem még ki fognak hallgatni a mexikói nyomozók. Már jártak nálad, de nem voltál magadnál.

– Hogy történhetett? – fakadok ki. Hogy történhetett, hogy pont az esküvőm napján eltűnik a feleségem? És valami szerencsétlen helybeli magánnyomozó keresi?! Sosem fogják megtalálni, ha netán elrabolták! Bár erre csekély az esély, de nem zárhatjuk ki. Máskülönben nem látogatna meg a kórházban? – Nekünk kell megkeresnünk. Őt is, meg ennek a... bandának a többi tagját. A zsarukra nem számíthatunk – mondom. Jill bólint. Ami ott, az esküvői sátorban történt, valóban azt támasztja alá, hogy a mexikói rendőrség nem a legjobb választás, ha meg akarjuk találni a feleségemet. Elképzelem, ahogy fogva tartják valami sötét helyen. Nem ismétlődhet meg a ghenerrai történet! Akkor, ott volt Andinak segítsége. De itt senkire sem számíthat. Ha egyáltalán él még – sajnos ezt a gondolatot nem tudom kivenni a fejemből. Aztán eszembe jut még valami. Andi hava, bármilyen nehéz is elhinnem, hogy léteznek ilyen különleges képességű emberek – talán látnoknak is nevezhetném –, és talán előrébb jár gondolatban, mint bármelyikünk. Lehet, hogy többet tud az üggyről, mint bárki. És ezért választotta a bujkálást.

Nyílik az ajtó. Egy nővér lép be. Spanyolul szól hozzám, hála az égnek és a zúros gyerekkoromnak, nem jelent problémát, hogy megértsem: pár perc

múlva meglátogat a sebész, aki operált.

– Jön a doki – mondom Jillnek. – A nővér utasítása szerint ki kell menned.

– Holnap jövök. És... megbeszéljük a továbbiakat – bólint, majd a fülemhez hajol. Suttog, és nem vagyok biztos benne, hogy azt mondta, amit értettem. Ad egy puszit az arcomra, majd az ajtó felé indul.

– Várj! – kiáltok utána. – Ugye nem azt mondtad, hogy idejön az... az apám?!

Megfordul, de a nővér kitessékeli az ajtón. Máris jön egy szemüveges, harmincas pasi, világoskék kórházi ingben és világoskék nadrágban. Ő az orvos, nyilván. Még mindig azon töröm a fejem, amit Jilltől hallottam. Remélem, félreértettem, és nem érte el az apámat. Apámat, aki diplomataként dolgozott gyerekkoromban a térségben, de amint említettem, valójában kém volt, anyámmal együtt. És hát nem voltak valami baromi jók abban, amit csináltak. Nem akarom őket megbántani, hiszen a szüleim, de a huszadik század két legelfuseráltabb hírszerzőjéről beszélünk.

4.

ANDI

Az ég áldja a Heartbreak Inn bárját, különösen a mixert, George-ot. Azt gondoltam, ilyen érzéseim már csak a londoni reptéri Starbucks iránt lesznek, ahol az életemet mentették meg egy laktózmentes lattéval egy évezzrel korábban, amikor Mexikóba indultunk Alexszel, de kiderült, hogy vannak rémesebb helyzetek is. Például ez a mostani, amikor a hotel két épülete között a kertben csavargatja a szél az égig érő pálmákat, az ég sötét, szakad az eső, és Annabella állítólag rohamos tempóban közeledik felénk. Most még fokozhatnám a felsorolást azzal, hogy nincs szállásom, útlevelem, ruhám és pénzem, sem mobiltelefonom, de minek. George megment a saját maga által kevert rumpuncssal. Közben négy fickó megszünteti a kilátást, villámtempóban deszkázzák be a hall ablakát és bejáratát, miután ellenőrzik, hogy nem maradt-e kívül valaki. Legalább ötvenen lehetünk a lobbiban, nincs már szabad ülőalkalmatosság, én a kövön ülök, hátamat a recepciós pultnak támasztom, és elfogadom George-tól az italt. Bemutatkozás után még arra is van lelkiereje, hogy elmondja, a tálcán lévő poharakban különleges ital van, ő maga keverte, háromféle karibi rum adja az alkoholmennyiséget. Biztosan azt hiszi, hogy szállóvendég vagyok, csak még nem időztem a bárban.

– Túléljük? – érdeklődöm angolul.

– A hurrikánt igen. Túl szoktuk élni. De a rumpuncsot... attól függ, mennyire bírja az alkoholt – viccelődik, és már ott sincs. Körbekínálja az embereket. Egy idős nő fogja meg a karját, fiatalos, vászonnadrágban és blúzban van, bennfentesnek látszik, nyilván gyakori vendég itt. Valamit mond a mixernek, de aztán már nem figyelek rájuk, mert belekortyolok az italba.

A koktélból már az első korty is nagyot üt, de most csak ebből meríthetem az erőt a továbbiakhoz. Az ég áldja meg George-ot és az Összetört Szívek Szállodáját. És a karibi rumokat is, ha hozzátehetem. Legalább amíg itt vagyok, és lecsap a hurrikán, nem kell azon agyalnom, hogyan tovább. Addig elkortyolgatjuk a bár összes koktélját, ahogy elnézem a dolgokat.

Mire kellemesen elértéltelenedem a koktéltól, már a deszkákat feszegeti az orkánerejű szél. Hirtelen elmegy az áram, és ott ülünk tök sötétben. Esküszöm, nem én tehetek az áramszünetről, annak ellenére, hogy jó néhányszor idéztem elő hasonló jelenséget a dühömmel. Apám az

„elektromos kisüléseimet”, ahogy ő nevezi, valamilyen hormonális rendellenességnek tulajdonítja. Ezt sosem sikerült igazolnia, pedig gyerekkoromban évente legalább egyszer elvitt a laborba, ahol dolgozik, és mindenféle vizsgálatot végeztek a tőlem levett több deciliternyi véren. A családom és a közeli barátaim hozzászórtak, hogyha feldühítenek, akkor könnyen kidurrannak a helyiségben az izzók. Legutóbb, amikor Alex lelépett, és én egy travibárban ültem Áronnal, akit éppen Aliznak kellett nevezni, mert női ruhát és parókát viselt a barátaival egyetemben, szóval akkor igazi áramszünetet produkáltam a helyiségben, miközben előadtam Áron „barátnőinek”, hogy Alex hogyan távozott az életemből. Aztán később, amikor Alex után nyomoztunk egy bérlakás kocsmáros tulajdonosánál, a kocsmában is sikerült előidézni egy rövidzárlatot. Ezek totál jogos dolgok voltak, és nem tehettem róluk. Ráadásul akkor még magam sem tudtam, hogy miféle képesség ez.

De most itt, St. Maarten szigetén, ebben a kis hotelben, ami talán megvéd attól, hogy hurrikánban leljem a halálomat, semmi közöm sincs a hirtelen beállt sötétséghez.

George azt mondja, van egy generátoruk, fennhangon nyugtatja az idegesen, különböző nyelveken hablatyoló vendégeket. Itt-ott mobiltelefonok fénye villan fel, a fatáblákat rezgeti a szél, egy kemény tárgy nekicsapódik kívülről az épületnek, gyereksírást hallok, majd nyugtató szavakat, és meglehetősen furcsa, de megszólal a lobbiban a karibi zene. Vidám zene, egy rekedt hangú nő énekel, és mégis annyira baljóslatú az egész. Persze annak a néhány napnak ismeretében, ami a hátam mögött van, nem is történhetne másképp.

Öngyújtó lángja lobban, pillanatokkal később szivarfüst illatát érzem, valaki bekapcsolódik az éneklésbe, a gyerek újra felsír, a szél döngeti az épület oldalát, ezt még így is hallok. Aztán felgyullad a villany, halványan pislog, de azt jelenti, hogy George üzembe helyezte a generátort, közli, hogy jég is lesz az italhoz, nem kell senkinek sem félnie.

– Hé, srácok, én már átéltem ilyet párszor – kiáltja, még a gyerek is elhallgat. Csak a szél rázza a deszkákat, ahogy odakint teszi a dolgát. – Egyszer elvitte a tetőt a fejünk fölül, de nagyobb baj nem lett. Tizenhat éves voltam, és végre a barátnőmnél alhattam – folytatja. Mindenki nevet.

George visszaáll a bárpultba, és fáradhatatlanul kever. A zene továbbra is szól, bár halkabban. Néhányan az idős nővel párnákat osztanak. Egy zsémbes, pocakos amerikai férfi arról panaszkodik, miközben egy fotelban

terpeszkedik, hogy este kaszinózni akart, mert előző nap veszített, ma nyerő szériát várt volna, aztán cseszheti az egészséget, ahogy a dolgok állnak. Megjegyzi még, hogy már napok óta várják a hurrikánt, ennyi erővel még akár öt napot is késhet. Egy fiatal lány visszaszól neki, hogy talán figyelje az időjárás-alkalmazásokat. Egy másik nő a vacsoráról beszél, hogy vajon áramszünet idején hogyan lesz meleg étel, egyébként is az egyik parti étteremben foglaltak asztalt. Bár egész nap nem ettem, nem érzek éhséget, a szervezetem vészhelyzet esetén kikapcsolja a gyomromat, ezt már megtapasztaltam a ghenerrai fogságom idején.

Inkább csak összevész a fejemben az alkohol, az éhségérzet és az elmúlt napokban felgyűlt feszültség, és azt érzem, hogy le-leragad a szemem.

Egy hatalmas dörgésre mégis kinyitom. Most már folyamatosan zúg a szél, és a bedeszkázott ajtó alól szivárog a lobbiba az esővíz. Rongyokkal próbálja felszedni egy takarító.

És akkor megint megtörténik... Jesszusom. A rohadt életbe, már megint ezek a „látomások”. Látom, amint kiesik egy deszka a helyéről, már ki lehet lépni a kertbe, holott pontosan tudom, hogy ez nem történik meg a valóságban. Rémes vihar pusztít odakint, bokáig ér a kertben a víz, letört ágakat visz a szél, és engem, mintha egy filmben szerepelnék, vezet egy „kamera”. Szinte a bőrömnön érzem a vihart, megtántorodom a szélben, de mennem kell a part felé.

Tudom, hogy ez mit jelent. Azonnal ki kéne rántanom magam ebből a „filmből”, és visszatérni a valóságba. De erre nem vagyok képes. Amikor ezt a furcsa képességet kaptam, nem tanultam meg, hogyan tudok kilépni egy ilyen képből. És, hogy őszinte legyek, jobban is teszem, ha benne maradok, mert akkor – a tapasztalataim szerint – elébe mehetek a rossz dolgoknak.

Visz a filmem a partra, el kell hajolnom, amikor egy törött műanyag szék repül felém, épphogy megúszom, hogy ne vigye el a vállamat. Hosszú, vörös, nedves hajamat cibálja a szél, szakad az eső, folyik végig az arcomon, de úgy megyek, mint akinek fontos dolga van ott kint. Miközben a testem a Heartbreak Inn lobbijába van bezárva másik ötven testtel együtt, képzeletben mégiscsak száguldom a part felé, már amennyire a tomboló szélben menni tudok.

És már tudom is, hogy hová tartok. A parton áll egy bár, már nincs rajta tető, fatákolmány az egész, egy összetört hajó fekszik előtte, a víz haragosan hullámoz. A bár nevét is látom... Wave, azt hiszem. Hullám. Odabent, a bárban a földön ül egy lány, fiatal, vékony, elszántan nekiveti a hátát a

falnak, miközben vészesen mozognak a deszkák a viharban.

És ekkor a testem kiszakad onnan. Már nem vagyok ott, de még látom a lányt, ahogy elsodorja a hurrikán vad ereje a kis kalibát. A lány sikít. A nevét is tudom.

Ömlik rólam a verejték, mire lélekben is visszatérek a hotel halljába. Felugrom a helyemről és a bárpulthoz sietek.

– Valami baj van? Rosszul van? – érdeklődik George aggodalmas arccal. Megint eszembe jut, hogy eddig számon sem kérték, melyik szobában lakom, hogy egyáltalán a hotel vendége vagyok-e... Márpedig egy ilyen kis hotelben nyilván minden vendégre emlékeznek.

– Baj van, de nem velem. Kint van egy lány... Van itt valahol egy Wave nevű bár? – kérdezem angolul.

– Igen – szól közbe az idős nő, aki maga is a pultba keveredett, és most a szódagépet ellenőrzi. Ezek szerint nem vendég, hanem a tulajdonos lehet. Elegáns a megjelenése, a haja hátrafésülve. – A közelben található, a parton.

– Odakint van egy lány – mondom. – A bárban rekedt. És a bárt mindjárt elpusztítja a hurrikán, a lánnyal együtt – hadarom idegesen.

– Nyugodjon meg – feleli George. – A mentőalakulat még mindig járja a várost, és segít, ha kell.

– Ezt a lányt nem fogják megtalálni.

– Honnan veszi ezt az egészet?

– Én... – kezdem, de aztán nem folytatom. Minek? Ezek itt mit tudnak tenni, ha még áram sincs, és be van deszkázva a hotel? Meg aztán ki értené meg, hogyha azt mondanám, hogy hava vagyok? Összeszedem minden határozottságomat. – Én csak azt tudom, hogy ott van egy lány, aki, ha nem segít rajta valaki, meg fog halni. És még azt tudom... – hadarom –, hogy a lány neve: Lara.

Az öregasszony ezt hallva elfehéredik, megtántorodik, a pultnak kell támaszkodnia, hogy ne rogyjon össze.

Aztán hirtelen nagyon nagy felfordulás támad.

5.

– Elegánsabbnak kell lenned! Tudom, hogy meleg van, de akkor is ki kell csípned magad! – kiabált a nő a fürdőszoba felől. Egy tizenharmadik kerületi, majdhogynem Duna-parti panelház kilencedik emeletén készülődtek.

– Nem fogok zakót venni a... egy... – morogta a férfi. – Nem örülök, hogy a nyakunkra csődítette őket ez a gyerek.

– Nem ő volt, még csak nem is jelentkezett, mióta elment – felelte a nő, és bependerült a nappaliba. Magas sarkú fekete cipőt és bokáig érő, mélyen dekoltált, vörös ruhát viselt. A sminkelést meglehetősen túlzásba vitte, legalábbis a vörös rúzs és a szemceruza tekintetében. Sötétbarnára festett haját kontyba tűzte egy nagy, vörös, szalagot formáló csattal.

– Te meg... hogy nézel ki? – meredt rá a férje.

– Miért, hogy? Szerinted nem jobban, mint te ebben a rövidgatyában? Nem fogadhatjuk így a vendégeinket. Át kell öltöznöd.

– Úgy festesz, mint aki latin táncestre indul – bökte ki némi hezitálás után a férfi. A háta közepére sem kíváncszott egy vita, de hát mégis... ez a ruha nevetségesen mutatott a feleségén.

– Piroska adta kölcsön. Neki nagy. Nekem pont jó, nem? – fordult körbe.

– Az az... átváltozóművész... ismerősöd? – dadogta a férfi.

– A lányunk ismerőse – hangsúlyozta. – És nem hiszem, hogy örülne, ha címkét raknál rá. Egyébként is transzvesztita. Vagy transzszexuális, én még keverem ezeket a kifejezéseket, de megígérem neked, hogy meg fogom tanulni. – A férfi a szemét forgatta. – Nagyon rendes lány. Mi bajod vele?

– Vele semmi, csak... Azt tapasztalom, hogy túlöltöződ mostanában az... eseményeket – felelte óvatosan.

– Más férfiak örülnek, ha a feleségük ad magára – zárta rövidre a kérdést a nő, és megvonta a vállát. Nem fog most vitába szállni a férjével, mert mindjárt megérkeznek a vendégek.

Kenderes András beült az autóba, és kitolatott a kapun. A felesége az utcán szállt be, mert már megint vissza kellett szaladnia a maga által sült rétesért.

– Kicsit eltúlozzuk ezzel a süteménnyel. Nem örömhírt viszünk – mondta az asszonynak. A felesége szigorú pillantást vetett rá.

– Nem érkezhetünk üres kézzel. A virág az csak virág.

– Az igaz – felelte. Már kikanyarodtak az utcából, amikor a nő megkérdezte:

– És mit kell tudnunk róluk?

A férje úgy tett, mint akit annyira leköt a vezetés, holott – szombat lévén – nem volt forgalom.

– A férfi orvos. Doppingszakértő. A nő egy irodában dolgozik, fogalmam sincs, mi a munkája. Két gyerekük és egy unokájuk van.

– Jól van, valami izgalmasabbra gondoltam.

– A férfinak viszonya volt az egyik laborasszisztenssel, aztán a lány kidobta. Azóta kompenzál otthon, mert bűnösnek tartja magát.

– Honnan tudod?

– Hát tudom. Kicsit utánajártam.

– És a nőről mit tudsz?

– Semmit. Mérsékelten pletykás, sokat sopánkodik, kisebb-nagyobb mértékben altatófüggő. A férje büntudatból felírja neki a pirulákat. Ezt egy patikustól sikerült megtudnom a munkahelye környékén.

– És még?

– Mit még? Nem tudok semmi mást. Ne felejtse el, hogy ezek átlagemberek. Én pedig nem vagyok magánnyomozó.

– A nő salsa-aerobikra jár egy transzvesztitával. A legjobb barátai transzvesztiták. Na és.

– Hát nem tudom. Ez nekem már kilóg az átlagból.

– És te honnan veszed az információdat?

– Ahonnan te. Utánnéztem.

– Lazíts, Enikő. Már rég nem dolgozunk.

– Kedvtelés, nem munka.

– Hát az még szebb – dörmögte a bajsza alatt. A feleségében feltámadtak a régi beidegződések. Csak az a kár, hogy régen mindent elszúrt, ha megkérte valamire.

A Dráva utcáról befordultak a Pannóniára, és rögtön találtak egy helyet a nagy parkolóban.

– Enikő és András. Nagyon örülünk. Én Lilla vagyok, a férjem pedig Ágoston. Nem szereti, ha Gusztinak becézik, de persze mindenki így hívja a háta mögött – fogadta őket egy spanyol táncosnőnek sminkelt, piros lebernyeges nő hatalmas, vörös rúzsos mosollyal a liftajtónál. – Nagyon örülnék, ha tegeződnenk.

Hát később semminek sem fog örülni, gondolta Enikő vészjóslóan. Ő maga nem aggódott annyira, mint a férje. Mindig tudta, hogy a gyerek génjei jobbak, mint az apjáé. Talán mert a sajátjával keveredtek, igen. Nem lesz itt olyan nagy baj. Vagy mégis. Nem tudta eldönteni. Egyelőre nem látott

tisztán.

A Guszti becenévre nem szívesen hallgató Ágoston kényelmetlenül feszengve, csíkos ingben és egy sötét nadrágban erőltetett mosolyt az arcára. Ránézésre hatvanas lehetett, és a fene sem mondta volna meg róla, gondolta Enikő, hogy sportkarriereket törhet ketté egy-egy ítélettel, világbajnokoktól vetetheti el a címüket, már persze ha a laboreredmények őt igazolják. És a szeretőt sem igazán tippelte volna meg, főleg a vérbő spanyolra maszkolt feleségét is figyelembe véve.

– Hát végre találkoztunk – mondta csekély meggyőződéssel Kenderes, és illendően kezet csókolt a háziasszonynak, aztán kezet fogott Ágostonnal.

Az üdvözlés után mindannyian mosolyogva betódultak a lakásba, hogy aztán megtekintsék a magasból a Pannónia utca forgalmát, mielőtt a tárgyra térnének.

– A valódi nevem nem Lilla. – A vörös ruhás nő ásványvízzel kínálta a férfiakat, maguknak pedig egy üveg rozét bontatott fel a férjével. Kenderesné mélyet sóhajtott a vallomás hallatán. Nem akart több álnévről hallani sem, amikor visszatértek, meg a fiuk ügye... Végre-valahára normálisan éltek, amelyben – legalábbis néhány éven át – nem bukkantak fel olyan emberek, akik mindenféle álneveken éltek az életüket. – Vagyis ez a második keresztnévem, de most már jobban szeretem, mint a Margitot – fejezte be gyorsan a kitárulkozását az asszony. – Nemrég kezdtem használni. Még a férjem sem szokta meg. A Lilla valahogy... modernebb.

A férj kétségbeesett pillantást vetett a vendégekre. Kenderes elmosolyodott, a felesége megkönnyebbült: csak szimplán dilis, gondolta.

– Rendben. Akkor Lillának fogunk szólítani. Tudod, mi vagyunk Laci szülei.

– Nekünk már csak Sanyi marad – szögezte le a vendéglátó asszony. – Hallottam, hogy más nevet használ, a családod iránti tiszteletből, de nekünk Sanyika.

– Rendben.

– Ugye nincs semmi baj? Mióta elutaztak Andival, egyikük sem jelentkezett.

– Hát ez az – bólogatott Kenderes. – Baj nincs, nem kell megijedni. Mindketten rendben vannak, jól érzik magukat a mexikói... kirándulásukon. Csak a fiunkkal történt valami, és most kórházban van. Andi jól van, nyaral és napozik.

– Mi történt Sanyival? Alexszel, ahogy Andi hívja... – kérdezte idegesen

Andi anyja, és lerakta a poharat. – Sanyi kicsit... szerencsétlen. Veseköve van? Mindig mondtam neki, hogy kevés folyadékot iszik.

– Egy rendezvényen voltak, amit állítólag helyi csirkefogók megzavartak – vette át a szót Kenderes. – Alex, akkor nevezzük így, szembeszállt velük, és megsérült a lába.

– Már megint a lába?! A barátnőm, akivel salsa-aerobikozom, azt mondta, ha valaki a lábán sérül meg, az azt jelenti, hogy nem akar vagy nem mer továbblépni – mondta a vörös ruhás izgatottan. – Én mindig figyelmeztettem Andit, ha nem tanul meg főzni, nem fogja őt elvenni a Sanyi. És tessék. A teste jelzett. Ennyi. Nem fogja elvenni Andit, mert a lányom még egy rohadt kukoricát sem tud megfőzni.

– Nem erről van szó – nyugtatta Kenderes, a felesége pedig a plafont bámulta. – A fiunk belekeveredett egy verekedésbe, amibe nem kellett volna. És mi úgy döntöttünk, hogy meglátogatjuk őket.

– A halálán van – suttogta Lilla.

– Ezt honnan veszed? – háborodott fel Enikő.

– Máskülönben ki menne a gyereke után Mexikóba? Egy felnőtt gyerek után nem utazunk át a világon, hacsak nincsenek megszámlálva a napjai – felelte, és kövér könnycsepp folyt le az arcán. – Istenem, add, hogy Sanyika túlélje...

– Hamarosan kiengedik a kórházból. Az ismerősükkel üzentek, és mi úgy döntöttünk, hogy meglátogatjuk. Jól beszélünk spanyolul, ismerjük azt a térséget, hiszen korábban ott... dolgoztunk.

– Mi van Andival? Mi van a lányommal? Hallod, szólj már valamit! – fordult a férje felé.

– Andinak nem esett baja – felelte Alex anyja, és már kifejezetten rossz ötletnek tartotta, hogy idejöttek. Miért is keresték meg őket? Csak azért, mert ő maga nem tud nyugton ülni a fenekén. Dehogysis örült neki, hogy nincsenek álnéven élő emberek az életében! Most legalább annyit beláthat, hogy igenis hiányzik neki az izgalom. A fia egyáltalán nem lenne boldog, ha tudná, hogy mi fog történni. Ha az az amerikai nő, a fiuk váratlanul felbukkant régi barátja, aki felhívta őket, nem ejti ki a száján, hogy lőtt sebe van a gyerekeknek, akkor nem indulnának a megmentésére. De így... Addig erősködött, amíg a nő megadta a kórház nevét és címét. Megígérte neki, úgy intézik, hogy esetleg meg tudják látogatni. Magában azt gondolta, majd a régi kapcsolataikon keresztül segítséget kérnek, hogy elintézzék azokat, akik ezt tették a gyerekekkel. Ennyivel tartoznak neki a gyerekkoráért, amikor egyetlen

barátra sem sikerült szert tennie, mert amikor megtörtént, valahogy mindig úgy alakult, hogy új állomáshelyre kellett költözniük.

Na de a hírszerzők élete már akkor sem volt hétköznapi.

Enikő túl merev. András túl udvarias. A saját férje meg birka. Hát neki kell beszélnie, gondolta Andi anyja. Elmondani mindent, ami Andival kapcsolatban aggasztja.

1. A kiköltözése Délegyházára, ahol télen nem takarítják el a havat, meg egyáltalán, a világ végén van, legalábbis innen, a tizenharmadik kerületből nézve.

2. A kocsivásárlása. Megvett egy színes roncsot, és ő vezeti. Ez önmagában is hatalmas probléma, mert Andi még arra sem alkalmas, hogy a magántanítványait megtartsa, nemhogy egy kormánykereket.

3. Az állástalansága. Kirúgták a tanári állásából. Miből fog megélni? Sanyika nem egy önérvényesítő típus, és láthatóan a pénz sem érdekli. Még egy új gatyá vásárlását is nyilvánvalóan hónapokig tervezgeti.

4. Nem tud főzni. Egyáltalán nem. Nincs is normális konyhája. Még a palacsintasütése is balul ütött ki a múltkor.

5. Az életszemlélete. Azt hiszi, ha horoszkópokat meg cikkeket fordít, abból meg tud majd élni. Az ember harmincvalahány évesen nem azzal tölti a nyarat, hogy egy labilis gumimatracon csónakázik a tóban!

6. Nem akar férjhez menni.

7. Sanyi nem akarja feleségül venni.

Ezeket a napirendi pontokat sorra szóba hozta a vacsora alatt. Kubai vacsorát főzött, és meglepve hallotta, hogy a vendégek annak idején éltek Kubában. (Persze az ételt azért nem ismerték fel, holott babos rizst készített sült hallal.) Hogy neki erről Andi miért nem mesélt sosem? Sanyi a gyerekkorában Kubában is élt? Tiszta rejtély az a fiú.

– Mit csináltak ott? – érdeklődött.

– András diplomata volt. Külügyes.

– Ó. Me encanta Cuba! – felelte. Azok bólogattak, a férje lehajtotta a fejét. Ez volt Lilla legújabb hobbija, a Kuba-imádat. Meg a salsa-szerelem. – Csak ennyit tudok spanyolul, amúgy. Ne is válaszoljatok a nyelvükön.

Nem vette észre, hogy a rozé nagy részét ő fogyasztotta el, a desszertnél már sokat nevetgált. Nagy megkönnyebbülés, hogy az a balfék Sanyi csak egy kicsit megsebesítette a lábát, és nem lett komolyabb baja. Nem egy harcművész, ezt Lilla már régóta látta rajta. De most nem is ez érdekelte, hanem a kubai táncok, meg az életérzés. ÉLETÉRZÉS, csupa nagybetűvel.

Sajnos Enikő elég botlábú lehetett, mert nem élte bele magát a visszaemlékezésbe. Igen, volt, amikor táncos előadásokat láttak. Igen, jártak a Tropicánában. Milyen volt? Csillogó. Na ennyit ezekről a szerencsétlenekről, gondolta, nem érdekesebbek egy cseppet sem, mint a fiuk.

– Tehát... nagyon örülünk, hogy megismertünk benneteket. Csak azért jöttünk, hogy elmondjuk, nincs baj a gyerekekkel. A fiunk is meggyógyul pár nap múlva, mi azért meglátogatjuk, és átadjuk nekik az üdvözlőleveleket.

– Mikorra szól a visszaúti jegyünk? – szakította félbe gyanakodva Lilla a másik nőt.

– A miénk? Vagy az övéké?

– Hát az övék. Andi azt mondta, néhány hét. Néhány hét, egy munkanélküli nő, meg egy munkanélküli férfi...

– Egy tolmács vagy fordító nem marad sokáig munka nélkül – jegyezte meg Andi apja.

– Mindegy, ha jól tudom, Sanyi felmondott, szóval két munkanélküli, felélik Sanyi összes tartalékát, ha volt neki, teljesen felelőtlenek, de...

– De? – érdeklődött Enikő.

De boldogok – felelte. Aztán hozzátette: – Talán.

Egészen elszontyolodott, maga sem tudta, miért.

Puszilják a gyerekeket, jöjjenek most már haza, de előtte még telefonáljanak, aztán itthon keressenek állást, meg csináljanak unokákat – ezzel búcsúzott tőlük a férje elnézést kérő pillantásának kíséretében.

Aztán amikor elmentek, Lilla felkérte Ágostont egy salsára a nappaliban.

6.

ALEX

– Tehát ez minden, amire emlékszik? Biztosan nem kér tolmácsot?

– Tolmács vagyok – felelem önérzetesen, kicsit talán kizökkenve a kiszolgáltatott szerepemből, természetesen spanyolul. Fordító vagy tolmács, ezeknek egyre megy. A két nyomozó mosolyog. Mindketten férfiak, és pontosan tudom, hogy jobban érdekli őket a nővér, aki az imént bekötött egy infúziót, ma az elsőt – talán csak azért, hogy nekem kedvezzen, és menjenek már a fenébe a nyomozók –, mint az, hogy újra elmondjam, amit már korábban kiveséztünk.

De azért bólintok.

– Majd újra megmutatjuk a fotókat, hogy ismét átnézze, nem tart-e még valakit ismerősnek a fényképek alapján, és még egyszer majd kihallgatjuk, amikor már nem kapja a gyógyszereket – mondja a humortalanabb, és a társára sandít. – Az orvosa szerint még befolyásolhatják az emlékezetét a fájdalomcsillapítók, egyéb gyógyszerek, amiket kap. Meg hát maga az agyrázkódás is hozzájárulhat, hogy bizonyos részletek nem jutnak még az eszébe.

– Lehetséges.

– Tanúvallomást tett, de mivel még szükségessé válik a kihallgatása, ezért arra kérjük, hogy amíg nem értesítjük, ne hagyja el az országot.

– Ez mennyi idő?

– Egyelőre csupán néhány napot kérünk. Addig úgyis a kórház vendégszeretetét fogja élvezni. Ha kiengedik, akkor majd újra egyeztetünk. Adott esetben tovább álljuk a... nászút költségeit.

– Értem.

– Ha a felesége visszatér – céloz a kis mesémre –, akkor majd azt is szeretnénk hallani, hogy mielőtt elment, látott-e valamit.

– Már mondtam, hogy...

– Értettük, de azért szeretnénk kihallgatni. – Ez nem kérdés, hanem utasítás.

– Itt hagyjuk a névjegykártyánkat. Jobbulást kívánunk. És, hogy tudja, piszok nagy mázlija volt azzal a lövéssel.

– Ezt most elég nehéz elhinnem.

– Hát pedig... higgye el. Ha kicsit feljebb hatol be a golyó... vagy mélyebbre megy... – sorolja. Nem szívesen hallgatom, magamban már

hálálkodtam eleget, de persze majd akkor hiszem, hogy mázlista vagyok, ha elhihetem végre, hogy megúsztam maradandó károsodás nélkül. Egyelőre rohadtul fáj a seggem, továbbá hiába figyelem, nincs hajnali merevedésem, de legalább vizelni tökéletesen tudok. Apró öröm.

– Közelebb járnak már a megoldáshoz? Elkaptak már valakit? – ismételem meg a kérdést, amit a bemutatkozásukkor is feltettem nekik. A fejüket ingatják.

– Nem mondhatunk semmit, de mindent megteszünk.

– És mi történt a kártyákkal? Használták őket?

– Nem mondhatunk semmit. Örüljön, hogy magától semmit sem tudtak elvenni.

Hát ebben nem vagyok teljesen biztos.

Elbúcsúznak, én pedig lehunyom a szemem. Bele sem akarok gondolni, hogy ezzel a vallomással, de leginkább azzal a rémes esküvői fogadással újabb hazugságlavina kezdődött az életemben, és elvesztettem azt, akit a legjobban szeretek. Abban reménykedem, hogy Andi, mivel okos csaj, rájött, mi folyik itt, és csak biztonságba helyezte magát. Talán tudja is, hogy itt vagyok, és alig várja, hogy lelépjek, aztán újra együtt legyünk. Őszintén szólva, minden nővért azért nézek meg, hátha Andi azt találta ki, hogy nővérekének álcázva belopózik hozzám, aztán együtt megszökünk.

De közben van egy szörnyű félelmem: Andi valahogyan belekeveredett abba az ügybe. Remélem, nem azt vette a fejébe, hogy megtalálja az esküvői rablás kitervelőit.

El kell tűnnöm innen, hogy lépéselőnybe kerüljek, és megtaláljam a feleségemet.

Hogy miben hazudtam a nyomozóknak?

Kihagytam egy részletet, amit csak tőlem tudhattak volna meg, senki mástól. Mert mostanra természetesen visszatértek az emlékeim.

Azon a bizonyos délutánon a menyasszony a falnál sírdogált, és gyakorlatilag mindannyian összekötött kezű túsok voltunk. A kártyákat, pénzt, tárcákat összeszedték a fogvatartóink. Hirtelen rájöttem, hogy nem is hülyék, hanem tökéletesen csinálták. Milyen ügyesen. Nem jelentették be a túsul ejtés tényét, sikerült elérniük, hogy a násznép néhány tagja, aki kint ragadt, valamint a pincérek azt higgyék, hogy itt bent egy különleges meglepetéssel kedveskednek a frisházasoknak, vagy valamilyen esküvős játék zajlik. Minden normális forgatókönyv szerint most jött el a menekülés pillanata, a rablók szépen kíséthalnak majd két tússzal maguk előtt, aztán el a

fenébe. Szabad az útjuk, mert odakint nem is sejtik, hogy mi történt itt bent. Mire valaki észbe kap, a rablók már a vízen száguldanak, vagy egy helikopter felszedi őket, de akár még a szárazföldön is eltűnhetnek. A lehető legegyszerűbb és ezért a legzseniálisabb forgatókönyv.

Síri csöndben állt mindenki, csak a menyasszony hüppögött. A rablók kihasználták, hogy a násznép odabent – velem együtt – még mindig abban reménykedett, talán csak egy esküvői tréfa az egész. Várták, hogy mikor sóhajthatnak felszabadultan, és majd a csapból is a tequila folyik...

– Menjenek el – javasolta a vőlegény halkán. – Mit akarnak még tőlünk?

– Kuss! – A szakállas fenyegető pillantást vetett rá. Majd a társa szólalt meg.

– Maga – mutatott a vőlegényre, majd körülnézett a teremben, és végül rajtam állapodott meg a tekintete –, és maga velünk jön. A többiek itt maradnak. Teljes csöndben. Még pontosan húsz percig itt maradnak, bezárva, nem kiabálnak, nem kérnek segítséget, kussolnak szépen, és akkor ennek a két embernek nem esik bántódása – mutatott ránk a fegyverrel. – Mi pedig elengedjük őket, visszajönnek, aztán mehet a buli. Vagy amit akarnak. De ha előbb kitör a balhé, tudni fogunk róla, és ezt a két embert már nem látják viszont életben.

Az ara lekuporodott a földre, és csendben zokogott. Néha a férjére nézett, aki igyekezett bátran rámosolyogni.

– Vannak a közelben, hallótávolságban, beépített embereink – hangsúlyozta a szakállas. – Előbb fogjuk tudni, hogy kitört a balhé, mint a kint lévők – tette hozzá, és kihúzta a belső telefont a falból, majd elegánsan bevágta a zsákba.

Utána hozzánk fordult.

– Egy esküvői meglepetést készítünk elő. Ez a szöveg, amit elmondanak, ezen kívül senkivel nem állhatnak szóba, mert az volt az utolsó megszólalásuk, ezt garantálom.

Elismételtették velünk, mit mondunk a kívül maradtaknak. Fél órán belül visszajövünk, egy nagy meglepetés készül, addig nincs ki-és bejáráskálás. Odabent minden rendben, fél óra múlva indul a buli.

Eloldozták a kezünket, és felvehettem a zakómat. A vőlegény, Kevin kezébe nyomták a zsákot. Kiléptünk az ajtón. A waxos hajú zárt, miközben Jill és még néhányan a közelben álldogáltak koktélospohárral a kezükben. A pincérek csodálkozó sorfalat álltak a bejáratnál, koktéllal kínáltak. A vőlegény hangosan eldarálta a szövegét, és igyekezett mosolyogni, hiszen az

oldalába fegyver szegeződött, de ezt senki sem látta. Az én oldalamhoz is fegyvert tartott a zakója alatt a szakállas. Egy pillanat alatt felmértem, hogy Andit sehol sem látom, de ennek akkor örültem. Jillre néztem. Tudtam, hogy nem akadhat össze a tekintetünk, annyira nem vagyok hülye, hogy kinyírassam magam az esküvőm napján, mert esetleg Jill rájön, hogy szó sincs tréfáról, és tesz egy meggondolatlan lépést.

Úgy sétáltunk ki az utcára, mint négy gyanútlan vendég, leszámítva a zsákot, amit a másik újdonsült férj cipelt, és néhány egyéb pakkot. Sajnos simán azt hitték a fogadáson kívül rekedt vendégek, hogy valami örületesen kedves meglepetés készül, még akár arra is számíthattak, hogy a két friss férj átöltözve valamilyen meglepetés műsorszámmal érkezik majd vissza, a segítőkkel egyetemben. Semmilyen gyanút nem kelthettünk, ezt biztosan mondhatom, és akkor még drukkolni is kellett, hogy a bent rekedtek ne kezdjenek kiabálni, mert két felfegyverzett, kisportolt rablóval szemben egymagam nemigen voltam esélyes (azt teljesen kizártam, hogy a sorstársamra számíthatnék ilyen esetben). Tehát ballagtam én is, az én kezem ugyan üres volt, de a szakállas fegyverének csövét épp elég fenyegetőnek éreztem a bordáim között ahhoz, hogy ne tegyek semmilyen meggondolatlanságot. Holott elég jó kiképzést kaptam, de inkább úgy döntöttem, a megúszásra hajtok, és nem kockáztatok, most, hogy éppen új életet kezdtem.

Egy furgon várt minket, sofőrrel és egy baseballsapkás, napszemüveges férfival. Alighogy betaszígtak minket, elindultunk. Jó két percig haladtunk, amikor a szakállas megszólalt:

– Hamarosan átülnek egy másik autóba. Minden rendben lesz.

Kiértünk az országútra, és a második lámpánál lehúzódtunk jobbra, ahol egy ütött-kopott Opel vesztegelt.

– Mindjárt vége – mondta a waxos hajú. A sofőr belülről kinyitotta az ajtónkat. Kiléptem a szabadságba. Még éppen csak kitettem a lábamat, amikor puffanást hallottam a kocsiból.

Az idióta sorstársam, Kevin úgy döntött, hogy behúz egyet kiszállás közben a waxosnak. Hogy mi játszódott le a fejében, nem tudtam, de a waxos hajútól akkorát kapott, hogy félájultan rogyott vissza az ülésre. A sofőr benyomta az ajtócsukó gombot, és hamarosan elszáguld a furgon, gondoltam, benne túszként ezzel az idiótával.

A vállammal megállítottam az ajtót, és benyúltam az ájult emberért. Valósággal kiteptem onnan, miközben éreztem egy hatalmas ütest a

vállamon. A szakállas volt az, közben a waxos kiáltott a sofőrnek, hogy induljon.

Kevin a földre esett, a kocsi lassan gurulni kezdett, én lehajoltam a sebesültért, és akkor seggbe lóttek.

Hát ennyi a sztori röviden, a furgon elszáguldott, én a seggemhez kaptam, aztán kaptam egy ütést a fejemre, nem tudom, honnan. Valahogyan egy taxi ülésére kerültem, sajgott a hátsóm, és zúgott a fejem. A taxi, ki tudja, miért, a fogadás helyszínére vitt minket, biztosan az idióta Kevin kérésére, de abból már csak pillanatok vannak meg, képek, amikor éppen egy pillanatra magamhoz tértem.

Valaki hangosan hívta a telefonján a mentőket, a násznép odasereglett, Andit sehol sem láttam, a vőlegény halottsápadt volt, de – és ezt már abban a pillanatban biztosan tudtam – nem volt érdemes megmentenem. Aki ilyen idióta, az úgyis újra kihívja maga ellen a sorsot, a medvéivel meg a hülye vállalkozásaival együtt.

És még valami feltűnt. A fogadási helyszínen látott ismerős arc sem volt sehol. Egyáltalán sehol.

Azonban ezen már nem tudtam meditálni, mert megérkeztek a mentősök, talán a rendőrség is, és rám borult a fájdalomcsillapítók és a sokk okozta jótékony homály.

– Hogy vagy? – Jill a gyógytornással való randim után állít be. Ma megtettem az első lépéseket, és bátran kijelenthetem, hogy minden akaraterőmet összeszedve is rémesen sikerült. Viszont a gyógytornász ámuldozott, szerinte, ha így haladok, pár nap múlva segédeszköz nélkül sétálok majd, és néhány hét múlva már futóedzésen fogok részt venni. Hiába mondtam neki, hogy nekem erre csak pár napom van, nem néhány hetem. Mindenesetre úgy elfáradtam, mintha lenyomtam volna egy maratont, és újra fájni kezdett a fejem.

– Remekül – suttogom, és megpróbálom rámosolyogni. Érzem, hogy csak torz grimaszra futja. – Futottam egy-két kört.

– Gondolom – nevet. – Egész jól nézel ki – füllenti.

– Itt jártak a nyomozók.

– Elmondtál mindent?

– El bizony.

Hallgatunk. Azt hiszem, sejti, hogy tudok valamit, de eddig nem erőltette a megbeszélést.

– Akkor jó. Jó lenne vitamint szedned, hogy megerősödj.

- Dilis vagy. Le kell lépnem mielőbb. Andiról semmi hír?
- Tegnap nem értem el a magánnyomozót. Majd visszahív. Van egy itteni telefonkártyám és egy új telefonom, mivel a régit, tudod, elrabolták – mosolyodik el haloványan.
- Mikor szöktetsz meg? – kérdezem türelmetlenül.
- Majd ha ki tudsz sétálni a kórház parkolójáig.
- Akár most is. – Tudom, hogy hazugsággal próbálkozom, de már akkor is késésben vagyunk, ha ma távozom.
- Tudod már, hogy mit akarsz tenni, ha elhagyod a kórházat? – érdeklődik. Ez Jill nagy erénye, egyben visszatartó ereje is. Ő megfontolt, mindent átgondol és alaposan megtervez. Én hajlamosabb vagyok a hirtelen cselekedetekre.
- Majd kitaláljuk. Lépésről lépésre. Először is beszélni akarok a barátnőddel meg a férjével.
- Gloriával és Kevinnel?
- Igen. Az ifjú házassokkal.
- Kipihenik az izgalmakat – feleli némi büntudattal a hangjában. Tudom, mi játszódik le a gondolataiban: nekem is ezt kellene tennem Andival. A mézeshetünkről van szó.
- Én nem tudok tovább tétlen maradni – felelem. – Sokat gondolkoztam azon, hogy nem kellene-e beavatnunk a helyi nyomozókat, és megkerestetnünk velük Andit.
- Kid, a feleséged valamit megláthatott, fogalmam sincs, hogy mit, és mivel beszámoltál neki a múltadról, meg hát részese is volt a múltkori akciónknak... vagyis szenvedő alanya, nem akart még egyszer ugyanolyan helyzetbe kerülni. Egészen biztos vagyok benne, hogy elbújt valahol. Várja, hogy megjelenj. Az sem kizárt, hogy tud rólad, és a közelből figyeli a dolgodat. Az ég szerelmére, hát amilyen a te múltad, meg amit el kellett titkolnod előtte... azt meg is kell emésztienie. Én azért nem aggódom túlságosan miatta, mert okos nő, de azt nem tudhatja, hogy nem keveredtél-e megint valamibe. Oroszlánrésze volt abban, hogy Ghenerrában megmenekültetek Amirával és Bulival együtt. Havaként előre meglátta a legördülő sziklát, mielőtt elhagytátok volna a diktátor bunkerét. Most jobbnak látta, ha kimarad, ha kívül marad – sorolja egy szuszra.
- Emlékszel az esküvőről egy nagyjából száznyolcvanöt centi magas férfira, jóképűnek mondható, sötétbarna, rövid a haja, egyenes az orra, viszonylag közel ülők a szemei, keskeny a szája? – váltok témát hirtelen.

Ennyi, amire a számomra ismerős férfiből emlékszem. És még mindig nem jutott eszembe, hogy hol láthattam.

– Jesszusom, Kid. Mi jár a fejedben?

– Emlékszel vagy sem?

– Nem. Nem emlékszem hirtelen senkire, szerintem minden második pasi így nézett ki azon az esküvőn.

– Készítettél fotókat?

– Persze. Különböen milyen emlékeket őriznétek majd... Andival az esküvőtökről?

– Akkor nézzük át. Ülj közelebb, és mutasd a fotókat.

– Jó, mindjárt.

– Egyébként lehet tudni, hogy mi történt az ellopott kártyákkal? Felvettek pénzt valamelyikről?

– Nem tudok semmit. Gloria annyit mondott, hogy van valami gáz Kevin egyik kártyájával, de aztán elutaztak. Az elraboltak közül talán eggyel fizettek pár száz dollárt valahol, legalábbis ennyit zároltak. Ott volt mellette felírva a kód. Neked nem mondtak semmit sem a nyomozók?

– Semmit – ingatom a fejem.

– Végül is nekünk nem kell a kártyák miatt aggódnunk – nyugtázza, és előhúzza a telefonját.

– Igen, de abszolút logikátlan. Begyűjtik az ékszereket és a pénzt, elveszik a kártyákat. Aztán meg sem próbálják gyorsan használni azokat, amelyeknél nem kell kódot megadni.

– Kid, szerintem nem kellene ezen agyalnod.

– Amíg egy csepp esély is van arra, hogy esetleg Andi velük van, mert elrabolták...

– Tudod, hogy ez hülyeség. Nem rabolhatták el, hiszen veletek hagyták el a terepet. Andi önszántából távozott, nem tudjuk, mikor, de senki sem rabolta el.

– ...vagy hogy a nyomukban van, és azért tűnt el, addig nekem igenis minden részletet át kell gondolnom.

– Akkor inkább nézzük meg a fotókat.

Elkezd pörgetni a képeket, de kiveszem a kezéből a telefont. Andival megcsókoljuk egymást, Kevinék megcsókolják egymást, Andi eldobja a csokrot, Gloria eldobja a csokrot, nem időzöm hosszan Andi arcán és a sajátomon, önvédelemből. Inkább a vendégeket nézem. Belenagyítok a képekbe, végigpörgetem mind a százhatvan fotót, amit Jill készített. Majd Jill

kezébe nyomom a mobilt.

– Mi van?

– Nincs rajta. Készítettél kétszázhatvankét fényképet, és egyiken sincs rajta.

– Szellem? Vagy az emlékezeted tréfált meg?

– Egyik sem. Az a férfi ott volt, és gondosan ügyelt rá, hogy egyetlen képen sem szerepeljen. Különös, nem igaz? És az az is, hogy valahol már láttam, de nem ugrik be, hogy hol.

– Ha majd teljesen meggyógyulsz... – kezdi, de közbeszólók.

– Ehhez semmi köze az agyrázkódásomnak.

– Jól van. Holnap is jövök, és megbeszéljük, hogyan tovább, mikor tudsz kijönni...

– Holnap. – Határozott a hangom. – Úgy készülj, hogy holnap elhagyom a kórházat.

Nem törődöm az aggódó arckifejezésével. Holnap, és kész. Itt az ideje, hogy a kezembe vegyem a dolgokat.

ANDI

– Itt ér véget minden, az egész életünk – siránkozik egy angol nő hangosan. Valószínűleg repülő kukák koppannak a bedeszkázott bejárati ajtón, olyan kegyetlen hangja van a szélnek, amit még sosem hallottam. A pultban ülök George-dzsal, miután az idős grácia könnyes szemmel odaültetett, és elrohant konzultálni egy daliás, ősz hajú pasival, és azóta a telefonon ülnek, amin vagy van térerő, vagy nincs, állítólag vadászni kell rá. Mindenesetre eltűntek a lobbiból. Az angol nőt egy másik vendég és a férje nyugtatgatja.

– Övök a hotel? – ismerem fel a helyzetet, és teszem fel a kérdést a vendégeket folyamatosan nyugtató, és immár inkább teát, kólát és ásványvizet osztogató George-nak. Azt dünnyögi, hogy nem rúgathatja be az embereket teljesen vészhelyzetben. – Ők a tulajdonosok? – ismétlem meg a kérdést.

– Igen – bólint.

– És a lány, aki kint ragadt...?

– Az unokájuk.

– Ó. Segíthetek italt osztani?

– Most már nem visszük túlzásba, a fene tudja, mi lesz a vége. Megtelnek a lefolyók, és...

Aha, értem. George precízen figyel mindenre. Igazán érthető módon nem akarja, hogy a csatorna tartalma a hallban bugyogjon, épp elég, hogy az esővíz befolyik, hiába szedegetik fel rongyokkal.

– Hogy maradhatott kint a lány? – kérdezem a pultostól, aki tanácstalanul rázza a fejét.

Zöldségshirommal és mogyoróval kínál, és csak most érzem, hogy már milyen régen ettem, de most meg túl izgatott vagyok ahhoz, hogy belekóstoljak. Utoljára a hajón... Összezárva egy csomó ember, a vécé kilincsét egymás kezébe adják, senkit sem engednek fel a szobájába, biztonsági okból. Kijárási tilalom van a hurrikán közeledése miatt, nem járnak kocsik az utcán, és nekem fogalmam sincs, hogyan tovább, hol alszom, hová indulok, merre keresem a gyémántomat, amikor majd visszaáll minden a normális kerékvágásba. És vajon mikor látom újra Alexet? Belepottyan egy könnycsepp a szárított zöldségshiromba.

Larát megtalálták, jön a hír. A mentőcsapat állomásán most már biztonságban van, jó egészségben, egy ujjá kificamodott. Ha elvonul a hurrikán, hazahozzák. Egy macskát is megmentett. Ennyi a hír, de egyszerre kezd ujjongani mindenki a lobbiban. George újabb koktélokot kever, megszólal a karibi zene, jó hangosan, hogy elnyomja a kintről érkező félelmetes hangokat. Az angol nő táncolni kezd, izgatottan, a bár előtt, és én el sem hiszem, hogy már megint hova és mibe keveredtem.

– Drágám. Maga nélkül odaveszett volna az unokám – tér vissza a szálloda tulajdonosa. Fogalmam sincs, mennyi idős lehet, csak finom, pókhálószerű ráncok barázdálják az arcát, nincsenek mély redői, sötét a haja, csupán egy ősz tincse van a halántékánál, finom, ápolt, elegáns nő. Felszabadultan mosolyog, és tovább folytatja, kellemes az angolja, bár az az érzésem, hogy nem ez az anyanyelve. – Mit tehetek magáért? Bármit megteszek, amit csak kér.

– Én... én... – kezdem, aztán nem tudom folytatni. Elhomályosodik előttem a világ. Legalább huszonnégy órája nem ettem, meg kellett volna kóstolnom azt a mogyorót meg a zöldségszirmot, ez az utolsó gondolatom. Aztán elájulok.

A kanapén térek magamhoz. Senki más nincs rajta, csak én. A tulajdonos pár tüsténkedik körülöttem, és egy pápaszemes vendég hajol fölém. Mintha valaki imát mondana, de persze mindent elnyom a karibi zene. Kicsit tartok tőle, hogy az életemért imádkozik valaki, ennyire rossz nem lehet a helyzetem.

– Evett és ivott ma? – kérdezi angolul a pápaszemes.

– Csak két koktélt.

– Karibi betegség – kacsint. – Leesett a vérnyomása, még szerencse, hogy Bogie-nak van vérnyomásmérője.

Az idős nőre céloz, a tulajra, aki megrántja a vállát és azt dünnyögi:

– A rum a legjobb gyógyszer. Csak nem szabad keverni.

Akkor kanalazom az utolsókat a frissen melegített húslevesből, amikor hatalmas robaj söpör végig az épületen, talán még bele is remegett.

Mindenki mozdulatlan.

De én tudom, hogy ez már a vége. Nem tudom, honnan tudom.

Halkul a szél, erősödik az eső. Már jól vagyok, de még mindig a kanapét birtokolom, fejem alatt egy puha párnával. Fel tudnék kelni, persze, de kiélvezem, hogy mielőtt továbbállnék szállást keresni, kicsit kényeztetnek.

– Hol lakik? – huppan mellém Bogie. – Melyik hotelben szállt meg?

Eljött az igazság pillanata. Kicsivel előbb, mint szerettem volna.

– Én... egyikben sem...

– Akkor itt kap egy szobát. Nagy szerencse, hogy még nem talált hotel. Ez egy kis butik-szálloda, de nagyon jól fogja érezni magát.

– Nekem nincs... pénzem... – suttogom, aztán hozzáteszem: – Jelenleg.

– A szoba az unokám megmentőjéé – közli tárgyilagosan. – Addig marad, ameddig csak akar. Kap reggelit és vacsorát.

– Nem fogadhatom el...

– Na ne szórakozzon velem, drága... hogy is hívják?

– Andi.

– Endi? Milyen fura. Inkább férfinév. Bár ahol én éltem, ott női névként használatos az Andrea.

Vészcsengő szólal meg bennem. Próbálom felidézni, vajon Magyarországon kívül anyakönyvezhetnek-e bárhol is egy lányt Andreának. Nem ugrik be. Hallgatok.

– Hol van a poggyásza?

– Ott – intek a pult felé, ahol a szatyrom található a menyasszonyi ruhámmal. Bogie, úgy tűnik, nem vette észre, hogy nem egy bőröndre mutatok, és nem akad ki a dolgon.

– A hurrikán a párom szerint – mutat a mellette ácsorgó, még idősen is jóképű férfira – hamarosan elvonul.

– Már vége – mondom. – Már csak fújdogál, és egy darabig esni fog.

– Nem először találkozott hurrikánnal – motyogja.

– De – mondom gyorsan, aztán meg is bánom. A nő néz rám, megfeythetetlen a tekintete.

– Ha a riasztást feloldják, megnézzük, mit művelt az épületekkel. A Heartbreak Inn 1-gyel és a 2-vel. Ez a főépület – magyarázza. – És akkor megmondom, melyik lesz a szobája.

Ezt el sem hiszem. Inkább zavartan lehunyom a szemem, mintha fáradt lennék. Át kell gondolnom mindazt, ami a beszélgetés közben felmerült bennem.

Három órával később feloldják a riasztást. A csatorna elnyelt egy csomó vizet, de azért még fel kell szedni újabb és újabb rongyokkal, amikor a bejárat előtt leveszik a deszkákat. George azt mondja, előfordult, hogy három-négy napig is kijárási tilalom volt, mert egyre csak „késlekedett” a hurrikán. Hát most talán nem késett.

A főépület tetejét Annabella megrongálta, de állítólag néhány nap alatt

helyre lehet állítani.

Addigra már úgysem leszek itt.

8.

– Ó. Ó. Margit. Hogyhogy itt...? – a harmincas férfi felpattant, és a pultot zavartan megkerülve a nő üdvözlésére sietett.

– Lilla. Nem Margit, Lilla – a nő szeme villámokat szórt. – Máris elfelejtetted?

– Jesszusom. Évekig Margit tetszett lenni, nehéz átállnom.

– És már tegeződtünk egy ideje, ugye.

– Ugye – bólintott megadóan a másik. Aztán hagyta, hogy Margit-Lilla rácuppantson az arcára két vörös rúzsnyomot.

– Mi szél hozott erre, kérdezed – mosolygott a fiúra. Mert neki csak fiú marad már a lánya jó barátja.

– Hát igen. Munkaidőben... Dolgozom.

– Egyetlen ügyfelet sem látok – forgatta a fejét a nő.

– Át fogunk költözni egy plázába, ott nagyobb lesz a forgalom. De az ügyfeleink többsége online, meg telefonon foglal.

– Jól van, hozd magaddal a telefonodat, zárd be, és mehetünk abba a cuki kávézóba a sarkon. Fontos megbeszéltnivalónk van.

– Nem zárhatom be az irodát – tiltakozott a srác. – Ma egyedül viszem a boltot.

– Akkor itt kell megbeszelnünk életünk fontos dolgait – adta meg magát Lilla.

– Történt valami? Andival...?

– Hát ez az. Ez az, amit neked kell tudnod. Jobban ismered már a lányomat, mint én – közölte mély sóhaj kíséretében, majd lehuppant a sarokban a kanapéra. A vaskos combját összetartó, szűk farmernadrágján a térdrészen lévő dizájnos szakadás hangos reccsenéssel megadta magát, és immár Lilla egész térde kilátszott. Keresztbe tette a bokáját, kibújt a túsarkújából. – Nehéz ma nőiesen öltözni, meg modernül is – tette hozzá. – Ezek a szakadt gatyák... A lányaimról még fél éve leparancsoltam volna. Aztán most meg...

Áron hallgatott. Elég régóta ismerte Andi anyját, aki csak az utóbbi hónapokban mutatta a közelgő megbolondulás jeleit. Arra gondolt, talán így jelentkezik nála a kapuzárási pánik. Vad, feltűnő smink, szűk ruhák, magas sarkú topánkák, és az örület szikrája a szemében. Persze ő maga tehet róla, Andi szerint. Hiszen Piroskáék, vagyis Áron ismerősei általa kerültek ismeretségbe Andival, aztán az anyjával is. Valójában megjelentek egy

vasárnap Andi lakásnak használt délegyházi nyaralójában, amikor a lány a szüleivel ebédelt, igyekezve elfelejteni élete első travibáros tapasztalatait, és kigyógyulni a másnaposságból, amit szintén a bárban töltött éjszakának köszönhetett. Azonban Piroskáék nem hagyták őt magára, és pont a családi ebéd közepén állítottak be... Aztán ez lett belőle. Andi anyja lassan úgy öltözik, mint Piroska és Hullámka, amikor vad estére készül. Vagy akár mint ő maga ilyen különleges alkalmakkor, tette hozzá gondolatban.

– Mi a baj? – ereszkedett le Lilla mellé a kanapéra.

– Te elmennél meglátogatni a felnőtt gyereket a világ másik felére, ha nem lenne súlyos beteg?

– Andi beteg?

– Dehogyan Andi. Na, válaszolj.

– Igazság szerint én Carlos után mentem volna még abba a buddhista kolostorba is, miután felépült a bikatámadásból. Csak ő nem akarta.

– A gyerekekről beszélek, Áronkám, nem egy... kalandról.

– Együtt éltünk. Nem kaland volt. Amúgy meg nincs gyerekem, ezt el tetszett... elfelejtetted.

– Senkivel sem tudom megbeszélni – legyintett bosszúsan a nő. – Hát ott vannak Alex szülei. Két kripli, ha tudni akarod. És most a fiuk és Andi után akarnak utazni, mert Alex belekeveredett valami verekezésbe Mexikóban, és kórházba került. Hát utánamennél, hacsak nem lenne élet-halál között?

– Mi történt Alexszel?

– Megsérült a lába. Ugye érted, ez mit szimbolizál?

– Nem értem.

– Azt reméltem, hogy mivel... mivel meleg vagy, érted az ilyesmit, és legalább neked nem kell a szádba rágnom mindent. A lábsérülés már másodszor fordul elő vele az utóbbi hónapokban. Vagyis... – hallgatott el egy pillanatra, majd könnyes szemmel folytatta – vagyis tudat alatt nem akar együtt maradni Andival. Tovább akar lépni, esze ágában sincs feleségül venni a lányomat. A tudatalattija már tudja.

– Húha – vont a szemöldökét Áron. Andi anyjának logikai ugrásait képtelen volt követni. – Szóval jól van, nem vágták le a lábát, meg ilyesmi?

– Hát, azt állítja az anyja. De meg akarják látogatni, érted. A világ végén. Méregdrága utazás, mert kapott egy ütést a lábára?!

– Hogy van Andi?

– Azt hiszed, felhív? Azt sem tudom, melyik szállodában lakik. Semmit sem tudok – szipogott. – Sanyika szülei szerint Andinak kutya baja. Mégsem

hív fel. Hát hol rontottam el ezt az egészet?

– Andi csak... kettesben szeretne nyaralni Alexszel – nyugtatta Áron. – Nem akarja, hogy aggódjatok miattuk.

– Mostanában folyton nyaralnak. Miből, kérdem én, miből? És miért nem hívott fel, amikor Alex kórházba került?

– Már mondtam. Azt nem tudom, milyen pénzből, lehet, hogy a fordítással Alex jól keresett. Vagy bankot rabolt.

– Haha, ezzel nem nyugtattál meg, egyáltalán nem. Persze Sanyika nem tudna kirabolni egy bankot. Hála az égnek, elég félős fiatalember. De... arra gondoltam, hogy... te biztosan tudsz valami jó megoldást.

– Pontosan mire?

– Hogy mi is meglátogassuk őket. Guszti meg én. Olcsón.

– ...

– Ne bámulj már így. És ha lehet, mert az ügyis ott van a közelben, Kubát is útba ejtve. De olcsón. Úgy érzem, jobb, ha én beszélek velük először, mint az a két balfasz... pardon, Alex szülei.

– Sajnos ezek nem... nem olcsó utak. A repülőjegy drága. – Áron agyában vészjelző berregett. Ha Andi rájön, hogy az ő közreműködésével mentek utánuk a szülei... Pont most, amikor igyekeznek helyrehozni a kapcsolatukat Alexszel... Hát ő akkor nem áll meg többé a lány előtt. Ráadásul kért is valamit Anditól, és ha a lány megtudja, hogy ő szerezte a repülőjegyet a szüleinek, hát akkor a küldetésnek is lőttek.

– Egyszer. Az. Életben. Elutazhatunk. Mi. Is. – Lilla sötéten nézett Áronra, miközben szótagolta a mondatot. – Ágoston doppingszakértő. Folyton utazik, versenyről versenyre. Talán el is tudja számolni a repülőjegyet, nekem erről fogalmam sincs. Nem avat be a szakmai dolgaiba. Nélkülem utazik mindenhova. Én még a Balatonon sem jártam vagy tíz éve. Utoljára a kalandvágyunk egészen a Dagály strandig vezetett minket, de annak is már vagy három éve, és csak azért mentünk el, mert a kánikulában elromlott a ventilátorunk. Egyszer nekem is jár egy utazás! Főleg ha a lányom barátja bajban van! Ki tudja, lehet, hogy a lányom is bajban van. Ráadásul – tartott szünetet, és mélyen belebámult Áron arcába – Alex szüleivel semmire sem mennek. Pedig kire számíthat egy gyerek leginkább? Hát a szüleire, ugye. Kiderítjük, hogy hol laknak, nem lehet az az ország olyan nagy. Na, ugrás! Keressük meg a legolcsóbb repülőjegyet. Elhoztam Ágoston hitelkártyáját magammal.

– De az nem szabályos...

- Nyugi. Tudom a kódot. Vegyük úgy, hogy a férjem van itt, és nem én.
- Pillanat. Ki kell ugranom a mosdóba. Addig tartsd a frontot.

Andi, ezt nem teheted velem. A telefonod kikapcsolva, hol érlek el? Remélem, az sms-t megkapod! Anyád itt van az irodában, és repjegyet akar venni, hogy meglátogassanak titeket apáddal. Kórházat meg verekedést emleget. Én figyelmeztetni akartalak, de nem állok jól érte. Hol a francban vagytok? Hívj vissza, de legalább válaszolj!

A telefonjáról elküldte az üzenetet Andi e-mail címére is. Egyebet nem tehetett. Egy őrült nő várta az irodában, aki Kuba érintésével óhajt Mexikóba utazni, néhány salsalecke után, de azért megelőzve Alex szüleit.

- Hozd a tollat, a kamerás tolladat ne felejtsd itthon.
- Lazíts, Enikő. Az a toll már ősrégi, és amúgy sem használtuk. Mi diplomaták voltunk.
- Nem kevésbe került, és szerintem használni fogjuk.
- Enikő, drágám, csak meglátogatjuk a fiunkat, aki egy mexikói kórházban lábadozik egy banális baleset után. Nem kémkedni megyünk.
- Na ide figyelj – tette csípőre a kezét. – Tudom jól, hogy a fiunk tilosban járt. Nem tudjuk pontosan, hogy milyen felszabadításon dolgozott, de egy illegális csapatnak volt a tagja, és volt olyan év, amikor csak a születésnapomon kaptam róla hírt, és azt is meglehetősen bonyolult csatornán keresztül. És pontosan látta, hogyan éltünk, volt kitől tanulnia... És akkor te beveszed ezt a verekedést? Amit érintőlegesen elmesélt a múltjáról, az már éppen elegendő nekem ahhoz, hogy balsejtelmem legyen: belekeveredett valamibe, és nem egy közönséges verekedésbe.

- Mi a terved a tollal?
- Fogalmam sincs, de a radarom vészhelyzetet jelez.
- Azt jelezte már a múltkor is...
- Amikor Panamából hívott? Hát elég jó a radarom, nem igaz?

A férfi sóhajtott, majd lecsukta a bőröndjét, és odalépett a feleségéhez.

– Megmondta, hogy már vége. Volt egy vállalása, egy nemes ügy, ami szerintem nagyon is összecseng a ghenerrai diktátor bukásával, főleg mert a barátnőjét láttuk abban a híradóban... de mindketten itthon voltak utána, nagyot nevettek a híradón... Bemutatta nekünk Andit, közös életet terveztek. Elutaztak Mexikóba...

- Vajon miből? A barátnője tanári végkielégítéséből? Vagy a magánórákból? Ugyan már.
- A fiunk nyilván keresett pénzt is, de ez nem a mi dolgunk. Rendbe akarta

tenni az életét. Feljártak hozzánk...

– Igen, másfél hónap alatt feljöttek négyszer vagy ötször, amíg itthon voltak. Aztán ez a mexikói nyaralás...

– Még mindig nem tudom, mit akarsz a kémkamerával.

– Uramisten, ezért nyugdíjaztak minket idő előtt! Mert nem akarsz a dolgok mögé nézni, és nem figyelsz az apró változásokra... A gyerek nem egy egyszerű verekedés miatt került kórházba. És én abból, hogy eltalálta egy kósza golyó, arra következtetek, hogy bajban van. Ezért is látogatjuk meg, nem?

– Azért látogatjuk meg, mert egy barátnője felhívott, és mert végre ideje normális szülőkké válnunk. Lehet, hogy hamarosan lesz egy unokánk...

– De ugye te is aggódsz egy kicsit?

A férfi nem válaszolt, hanem csak megsimogatta a felesége karját. Hogyan is mondhatta volna meg neki, hogy ne akarjon belefolygni? Hiszen éppen miatta ért véget az ő karrierje is. Még szerencse, gondolta, hogy a fiuk az ő génjeit örökölte, és nem olyan kis suta, mint az anyja. Nem volt nyugodt felőle, de bízott benne, hogy csak egy eltévedt golyó volt. Mexikóban gyakoriak az eltévedt golyók, talán egy ilyenbe futott bele az a gyerek. De azért kedves tőle, hogy egy barátnőjén keresztül értesítette őket. Talán tényleg eljött a közeledés ideje, és még be lehet tölteni az űrt, ami kialakult az évek során közöttük. Majd kiváló nagyszülők lesznek, bizony. Az unokájukat fogják szórakoztatni a kémkamerával.

9.

ANDI

Furcsa az ébredés. Először azt fogom fel, hogy besüt a nap a szobába. A nap! Ez hihetetlen, a tegnapi ítéletidő után egyáltalán nem hittem benne, hogy valaha is kiderülhet még.

Mellettem valaki egyfolytában dumál, le sem lehetne lőni, pedig átfut az agyamon, hogy ezt kellene tenni vele.

Lassan törnek elő az emlékeim. A két szabad szoba használhatatlanná vált, úgyhogy az öreglány berakott az egyik lakosztályba, a nappaliba. Sajnos nem egyedül vagyok benne, de nem válogathatok, másrészt az unokája lakik itt. Csupán néhány nap, ígérte, és kapok másik szobát. Csakhogy addigra már nem leszek itt, de ezt nem kötöttem az orrára. Itt az ideje, gondoltam tegnap, hogy végre a saját dolgaimmel foglalkozzam.

De még azelőtt, hogy az unokáját hazahozták volna, beájultam az ágyba (a nappaliban a kanapén ágyaztak meg nekem), és mostanáig úgy aludtam, mint a bunda.

– Nem lesz semmi baj. Nem történt semmi, és én... Hidd el, nem kell aggódnod. Minden oké, leszámítva, hogy a nagyfi beköltöztetett egy szakadt csajt a szobámba... – hadarja. És igen, hát megvan, ami furcsa volt, természetesen. A lány magyarul beszél. Csak résnyire van nyitva a szemem, de nem látom őt, csak a hangját hallom, valahonnan a hálószoza mélyéről jön. – Nem tudom, itt alszik. Állítólag valami jós, vagy látó... na, képzelheted. Ő mondta meg a nagyfiénak, hogy hol keressenek... Nem, mondom, hogy nem volt olyan durva. Na jó, durva volt, de nem féltem annyira. Vagyis féltem, de... arra gondoltam, majd eszek valamit, és aztán csak túlélem...

Jézusom. Akár a tanítványom is lehetett volna néhány évvel ezelőtt, a korát és az ikes ígékhez fűződő viszonyát tekintve. Sajnos az értelmi képességeit illetően is, attól tartok. Hallom, ahogy közeledik. Járkál.

– Nem tudom, kicsoda és hogy került ide. Csak azt tudom, hogy én nem akarok jósnőkkel együtt lakni... Nem, nincs mit megbeszelnünk. A nagyinak... dehogyis mondom el. Majd megoldom, hidd el! És anyunak egy szót se erről az egésztől!

Elbúcsúzik, aztán se szó, se beszéd kinyitja az erkélyajtót. Nem törődik vele, hogy felébreszt-e. Kinyitom a szemem. Hű, hát a legveszélyesebb típus

azok közül a tinilányok közül, akik arra hajtanak, hogy kinyírják a tanárnőjüket, és felszedjék a sulis legelszálltabb, legizmosabb, legostobább fiúját, aki pár évvel később a sitten elmélkedik majd a balszerencséről. Még jó, hogy én általános iskolásokat tanítottam, mellesleg az sem volt egy fáklyásmenet, de a szerelmes idióta csitriket, akik még gimnáziumra sem tanulták meg az ikes ragozást, valószínűleg pusztán kézzel megfojtottam volna, hogy a helyesírási hibákról ne is beszéljünk. Jósnő! Rémes. Le kell lépnem mielőbb, csak átgondolom a lehetőségeimet.

– Good morning – morgok.

– Ááá! – Akkorát ugrik állóhelyben, hogy már attól tartok, ijedtében kiveti magát az erkély korlátján. – Hello – köszön ő is angolul. És ki is tart mellette, én pedig nem akarom elárulni, hogy egy anyanyelvet beszélünk (csak én jobban). – Köszönöm, hogy kitaláltad, hogy ott vagyok. Így nem kellett az éjszakát egy bódében töltenem.

– Véletlen volt – felelem. Hülye kis picse. – Nincs mit.

– Aha. Hát jó. Pár napig nincs üres szoba, addig együtt lakunk, hacsak nincs más ötleted – közli, és mintha fenyegetés lenne a hangjában.

– Egyelőre nincsenek ötleteim.

– Majd a reggeli után lesznek – vigyorodik el kényszeredetten. – Na én megyek. Kificamodott az ujjam – mutatja a kötését. Leszarom.

– Sajnálom – felelem.

– Használhatod a tusfürdőmet – mondja, aztán felkap a bikinijére egy pólót és egy farmersortot, és kiviharzik a szobából.

Használja a fene.

Ám amikor kibotorkálok a fürdőbe, akkor látom, hogy Lara férfi tusfürdőt használ. Ráadásul Armanit, azt az illatot, amit utoljára Alexen éreztem. Beállok a zuhany alá, és alaposan beszappanozom magam az Armanival, és ha lehunyom a szemem, talán úgy is érezhetném, hogy Alex itt van mellettem.

De persze nincsen.

Rohadtul egyedül vagyok. És valóban egyetlen ötletem sincs, hogyan tovább.

Az a piros tornacipő. Ha most azt mondja valaki, hogy hülyeség volt beapplikálni az Amirától kapott gyönyörű és felfoghatatlan értékű gyémántomat, annak részben igazat adok, részben pedig tiltakozom. Mert hát kinek jutna eszébe, hogy egy használt tornacipő dollármilliókat érhet? Hát persze, hogy senkinek.

Mégis, minden logikának ellentmond, ami közvetlenül az esküvőm után történt.

Mondjuk én határozottan ragaszkodtam hozzá, hogy abban a cipőben esküdjem, azonban megtetszett az ötlet, hogy mezítláb mondjam ki az igent, abban a ruhában, amit egy vagányan romantikus kis butikban vettem egy használtruha-kereskedőnél. Nem, ez így nem pontos, nem is mondanám, hogy használt ruha, mert akkor valaki tán még azt gondolná, hogy egy lestrapált göncöt vettem. Ennek a ruhának története van. Hogy mi, azt még nem tudom, de amikor megláttam, rögtön felvillant bennem egy kisfilm eleje, mintha csak egy hangos reklámspotot látnék a tévében, de sajnálatos módon végiggurult két olajoshordó a lejtős utcán, akkora zajjal, hogy kiszakadtam a filmből, és megbabonázva néztem, ahogy a környező boltokból kiszaladó emberek próbálják megállítani őket, mielőtt még az utca két szélén parkoló autókat összetörnék.

Nem is bántam, hogy nem a havaságom döntött a vásárlásról. Én csak azt láttam, hogy itt egy gyönyörű, csipkés, felül rockos, alul klasszikus fehér menyasszonyi ruha, hozzá pink csipkekesztyű, felül pink és fekete betéttel, egészen le voltam nyűgözve. Nem az a (nyálasan csöpögős) filmbe illő ruha, hanem van benne egy kis játék. Egy kis rock, egy kis metál, egy kis ballada. Ez kell nekem, gondoltam.

Ráadásul pontosan passzolt rám.

A kereskedő, egy negyvenöt-ötven körüli, bajszos, alacsony férfi rám villantott egy talányos mosolyt, és előhúzott a pult alól egy régi bőrröndöt. Óvatosan felrakta a pultra, és kinyitotta. Megfeketedett ezüst evőeszközkészletet, egy kopott ébresztőórát és egy férfi zsebórát rejtett a bőrrönd. Közös nyelv hiányában csak tippelni tudtam: közelgő esküvőmre (ezt nem volt túl nehéz kitalálnia) ajánlotta az evőeszközöket. Hát azokra nem volt szükségem, a szervizről nem állt szándékomban gondoskodni, de udvariasságból a zsebórát kivettem. A tokja szinte fekete volt (ezüstnek gondoltam), a lánc fényes, mintha új lett volna. Maga az óra számomra nem tűnt különlegesnek, de hát nem is értek hozzá. Márkajelzést sem láttam rajta, a hátlapján a régi gravírozás olvashatatlaná vált. Az árus szeme felcsillant, amikor felpattintottam az óra fedelét. Tulajdonképpen csak miatta vettem meg, a feltartott hüvelykujjával jelezte, hogy jó a választás. (Ugyanannyit kért érte, mint a ruháért, de akkor már nem volt pofám visszaadni, arra gondoltam, hogy majd Alexnek adom házassági ajándékként, azonban erre már nem került sor...)

Életem legfelemelőbb élménye volt. És nem, nem azért, mert a házasságkötéstől egy új életet vártam. Én tudtam, hogy új élet kezdődött számunkra, már abban a pillanatban, amikor Alexszel hazaértünk Ghenerrából Magyarországra. Addigra a repülőn elmesélt egy-két, addig szigorúan titkolt fejezetet az életéből, aztán mire otthon visszazökkentünk egyfajta „normális” életbe – vagyis nem üldöztek, őt sem üldözték, ő sem üldözött senkit, nem akart diktatúrákat megdönteni, és végre igazi történeteket megoszthatott velem a múltjáról, ráadásul a saját nevét is vállalhatta –, úgy éreztem, kezdem megismerni az igazi Alexet. (Laci, de hát nekem már mindig Alex marad.) És az igazi Alex sokkal szórakoztatóbb és vagányabb volt, mint amilyennek korábban láttam őt. Kinyílt, őszinte volt, és csodáltam is az erejéért, a bátorságáért, meg persze azért, mert akit én fordítónak hittem, valójában egy eszméért szállt harcba egy idegen országban, egy idegen hatalom ellen, egy idegen nép érdekében.

Az esküvőnk ennek az „új kapcsolatnak” volt a mérföldköve.

Gyönyörű, sima, kékeszöld volt a tenger, elbűvölően egzotikus az egész környezet, hihetetlen, hogy eljuthattam Mexikóba, egy teljesen más világba, hihetetlennek tűnt, hogy Alex bátorságával megszerzett vagyonából akár az egész életünk egy csodás nyaralás lehetne. De hát nem hagyhattam, hogy megtartsa a pénzét. Nem, fel kellett ajánlania, hogy másoknak segítsen. Persze maga az átnyaralt élet lehetősége kábító és csábító volt, azonban én egy tanárnő vagyok, a magam – ki tudja, hogyan szerzett – különös képességével, a hava mivoltommal, és nagyon is két lábbal állok a földön. Még akkor is, ha ezt senki sem hiszi: ha a főállásban tanításhoz talán nem is térnék vissza – bár ki tudja –, az újságírás kezdett szórakoztatni, és a nem agresszív tanítványoknak szívesen adtam magánórákat is. A sors persze folyton agresszív tanítványokat vagy vérben forgó szemű szülőket sodort az utamba, de ezt a problémát is igyekeztem kezelni, na jó, belátom, nem a leghatékonyabban.

És arra gondoltam, nem baj, hogy Alex elveszítette a könnyen jött pénzt. Majd amikor egy dollár sem lesz belőle, mert a maradék pár ezret mi verjük el, és visszatérhetünk Délegyházára, na akkor jövök én, mint megmentő, és az egyedi fekete gyémántom. Azt hiszem, nagyon meg akartam (és még mindig meg akarom) mutatni Alexnek, hogy nem vagyok olyan szerencsétlen, mint amilyennek gondol. Hogy én is tudok gondoskodni a jövőmről, ha neki nincs erre lehetősége.

A puha, vakítóan fehér homokban mezítláb állva mondtam igent Alexnek,

egy mexikói anyakönyvvezető és a nem miattunk összesereglett násznép jelenlétében. A tanúm a ruhaárus volt, akit – biztos voltam benne – sosem látok többé.

Jó, oké, nem kellett volna magára hagynom a piros cipőmet, benne Amira ajándékával, amit kis zacskóban belülrre kötöttem a nyelv alá. Ugyanis a bársonyzacskó, ahogy már említettem többször is, a világ egyik legértékesebb fekete gyémántját rejtette. De hát ki gondolta, hogy bárkinek is kellene a tornacsukám?

Persze hogy én. Én, igen. Nem gondoltam, hanem...

– Mostantól házastársak vagytok. Csókoljátok meg egymást – hangzott az anyakönyvvezető utasítása. Alex ajka puha volt, és kicsit hosszabban elvesztünk a csókban, mint ahogyan az illendő egy párnak az esküvőjén. Átölelt, és én megérintettem a mellkasát, az ingen keresztül is éreztem a kemény mellizmát, és elmondhatatlanul jó érzés töltött el, hogy valóban megtörtént ez az egész, amíg ide eljutottunk, valóban nem ért véget néhány hónappal ezelőtt a kapcsolatunk, és hogy szeretjük egymást... Ez a srác egy igazi férfi, és nem olyan nyámnyila, mint amilyennek mutatta magát a kapcsolatunk első éveiben.

És akkor hangos morajlást hallottam, végigsöpört a parton egy hatalmas hullám, de hiába pislogtam oda, nem láttam a kiáramló víztömeget. Azonban pontosan úgy hangzott a robaj, mint itt, St. Maarten szigetén a hurrikán előtti órákban. Két gondolat villant át az agyamon. Az egyik inkább csak egy kép volt: a tornacipőmé. A másik pedig az, amit még Amirától hallottam, a fogságban. „Hava. Ő az, akinek a föld, az ég és a vizek segítenek.”

Ennyi volt, még fogadtuk a gratulációkat, koccintottunk, de mégis sürgető vágyat éreztem, hogy odarohanjak, ahol a cipőmet hagytam. Csak hát egyrészt ebben nem volt semmi logika, másrészt pedig az ember nem szalad el a saját esküvőjéről, úgyhogy végigcsináltam az egészet, aztán csak akkor szabadultam el – reményeim szerint pár percre –, amikor Alexék már a fogadásra előkészített sátorhoz indultak. Nem tudom megmagyarázni, hogy miért számítottam rosszra. Az, hogy titokzatos és váratlanul manifesztálódó „képességgel” rendelkezem, inkább rosszat jelent, mint jót. Hiszen mindig a rosszat éreztem meg, és nem a jót, noha ezek a „látomások” végül is mindig segítettek rajtam. Eddig.

Amikor odaértem a házhoz, már láttam, ahogy két férfi részeges kanyarokban fut, vagy inkább száguld, mint akit üldöznek. Csak akkor még azt nem láttam, hogy a cipőmnek és a fekete gyémántnak már hűlt helye.

A reggelizőben olyan az élet, mintha egy nagy családba csöppentem volna. A vendégek a tegnapi eseményeket vitatják meg, nincs elkülönülés, és amikor meglátnak, néhányan hangosan üdvözlnek. Azt hiszik, én is olyan (fizető) vendég vagyok, mint ők.

Kívülről kalapálják az épületet, a károkat állítják helyre, gondolom.

Éppen a svédasztalnál ácsorgok, és azon gondolkodom, narancslét igyak-e vagy vizet, amikor Lara nagyanyja érkezik lendületesen, frissen beszárított hajjal, térd alá érő világoskék lenvászon ruhában, és egyenesen hozzám lép.

– Egész éjjel gondolkodtam – mondja angolul. – Köszönöm, amit az unokámért tett. – Bólintok. – És lenne egy megbízásom. Nem mondhat nemet – közli mosolyogva, de nagyon-nagyon határozottan.

Felsóhajtok. Sosem volt erősségem az idősebb nőkkel vitába szállni. Anyám miatt.

– Nem – mosolygok én is.

– Dehogynem – bólint ellentmondást nem tűrően.

Azt hiszem, rumos koktélt iszom a reggeli mellé. Egy jó nagyot. Esetleg két közepeset. Vagy ha mégis a narancslére esik a választásom, akkor utána gyorsan lelépek, abban már van gyakorlatom.

10.

– Kubai kaja... Jézusom. Az az ízetlen bab... Azt hiszem, Andi anyja egy másik bolygón él – toporgott Kenderesné a reptéren.

– Hagyd már. Nem hiszem el, hogy azóta is ez a témád – intette le a férje.

– Na de most indulunk, még szép, hogy eszembe jut. Nem hívhatjuk fel őket onnan. Nem akarok beszélni egy Kuba-őrült nővel.

– Majd Andi felhívja. Ne ezen rágódj. Gondolj arra, hogy hamarosan láthatod a fiadat – mondta, és intett egy üres folyosó felé. A diplomataútleveleik még mindig számos előnyhöz juttatta őket, most többek közt ahhoz, hogy ne kelljen az átvilágításnál sorban állniuk az „átlagos” utasok mögött.

Aztán még bemehettek az egyik VIP-váróba is. Míg Enikő töltött magának egy pohár fehérbort, ő kivett a hűtőből egy doboz sört. Arra gondolt, amit nem mondott el a feleségének. Még neki is rendszereznie kell a dolgokat. Ha annak idején nem adott volna tovább az asszonynak néhány titkos információt, akkor nem bukással végződik a karrierje, ebben biztos volt. Csak hát Enikőn nem kérhette számon, ami történt. A feleségének egyrészt meggyőződése volt, hogy ő maga is tehetséges a hírszerzésben és az elemzésben, ami természetesen nem volt igaz.

Enikő a titkárnője volt még a budapesti irodában, a Külügyben, amikor megismerkedtek, és úgy szerezte meg ezt az állást, hogy Kenderes addigi titkárnőjét egyszerűen kifúrta – persze erről sosem beszéltek. Az ártatlan tekintetű fiatal nő a bájával meglágyította a szívét, és sosem tartotta fontosnak, hogy elmondja neki: tudja, hogy nem kevés rafináltsággal szerezte meg az állást. Vissza kellett élnie néhány orvosi papírral, és azt el kellett juttatnia a főnökségre. Mert igaz ugyan, hogy a volt titkárságvezetőjének volt egy depressziós epizódja, és be is került a Völgy utcai szanatóriumba, de Kenderes a nyakát merte volna rátenni, hogy nem adta ki azokat a beosztottakra vonatkozó kényes adatokat, amelyek később fenyegető árnyként kerültek néhány külügyes feje fölé. Szóval ez volt Enikő nagy dobása, megszerezte Kenderes titkárnőjének páncélszekrényéből az adatokat – máig sem tudta, hogyan –, és egyszer csak hívatta Kenderest a főnöke. A titkárnőjétől kerültek az egyik szanatóriumi betegtársához.

Nagy gond nem lett belőle, mivel a betegtárs fel sem fogta, hogy mi áll a dossziében, de a lánya belügyes volt, szóval azért a belső balhét nem úszták meg, és a titkárságvezetőt azonnal felmentették az állásából, megkenve őt egy

jó kis szolgálati lakással és iskolagondnoki pozícióval. Enikő pedig, az eminens hamarosan átvette a helyét, és Kenderes ezt végül is egyáltalán nem bánta. Hiszen nagyon tetszett neki a fiatal nő.

De Enikő attól kezdve minden ügyet ismerni akart, és „nagy feladatra” vágyott. A szülés valamelyest enyhített ezen a vágyán, ám amint Kenderes megkapta az első külföldi megbízatását, Enikő úgy képzelte, több ő, mint diplomatafeleség. Persze sokszor valóban értékes híreket szerzett a többi diplomata nejétől, és ez elég is lett volna. Csakhogy a felesége nem érte be ennyivel, meg is akart oldani dolgokat.

Sikerült azért néhány ballépését jóvátenni, de senki sem lepődhetett meg azon, hogy végül a felesége egyik „zseniális” húzása miatt mentették fel őt a szolgálat alól. Közép-Amerikában ugyanis nem nézték jó szemmel, ha valaki elpofázta egy másik nőnek, hogy a férje megcsalja. Mexikóvárosban sújtott le rájuk a végzet, és Kenderes attól kezdve az előrehozott nyugdíjat élvezhette, asszonya meg kénytelen volt a szomszédaik életének „kockázatait” elemezgetni. Ráadásul Kenderes be sem fejezhette, amin akkor már évek óta a főállása mellett dolgozott: egy speciális információkereskedelmi hálózat létrehozását. Ez a magyar félnek jól jöhetett volna, és nekik is csurran-cseppen pénz belőle a nyugdíjas éveikre. Azonban a dolgok így alakultak, fene bánja végül is. Persze röhögtek rajtuk a kollégák, de a fele már a börtön közelében is járt, mert voltak nekik is ügyeik, olyanok, amikbe csak azok nyúlhattak, akik a tűz közelében jártak. Kenderes egyszer járt volna, de a felesége akkor is elszúrta, úgyhogy nincs miért aggódnia, gondolta.

Természetesen volt egy remek ötlete, ha már Mexikóba utaznak. Van olyan kapcsolat, amit még felvehet, és utánajárhat valaminek – ennyi év távlatából már csak nem nyúl darázsfészekbe.

Ez nem lehet igaz! Áron döbbenet meredt a sorsjegyre. Még egyszer megkapargatta a százforintossal, aztán vett egy nagy levegőt. Minden stimmel! Ott van háromszor az a púpos teve! Vagyis, mint a hátoldalon olvasta, ez hatmillió forintot jelent!

Hatmillió forint nyeremény?

A kezébe temette a fejét, szorította a halántékát két oldalról, hátha elmúlik a lüktetés. Még soha, de soha nem járt szerencsével. Nemcsak a nagy nyereményjátékokban nem állt mellé a Fortuna, hanem általában még a nagy ritkán kötött fogadásokat is elveszítette. És most ez...

Ahogy szorította a homlokát, a gondolataiban azt pörgette, hogy mi mindenre fogja majd költeni a pénzt. A spórolás sosem volt jellemző rá, bár

nem is keresett annyit, amiből félre tudott volna tenni. Az elmúlt években alkalmazottból társtulajdonossá vált a kis utazási irodában, ez volt az előrelépés az életében. Az igazi boldogság persze az lett volna, ha Carlos visszatér hozzá, de ezzel már rég leszámolt. Legalábbis egy jól működő kapcsolatra vágyott, de mindig befürdött mindenkivel, ha máson nem vesztek össze, akkor például a sminktrendeken, mint legutóbb azzal a fotóssal, de azóta már két sráccal is alakulni látszott valami... aztán semmi sem lett belőle.

Na de most... Vajon utánarepüljön Carlosnak? Persze kérdés, hogy egy ázsiai buddhista kolostorból el tudja-e menekíteni. Carlos életét és önbizalmát szétdúlta az a bika, meg a heréjének elvesztése, és hiába mondta neki Áron, hogy így is tökéletes lesz az életük, Pamplona, vagyis a pamplonai bikafuttatáson való részvétel végül a kapcsolatuk halálát jelentette.

Nem. A lakáshitelét úgysem tudja rendezni belőle, Carlos már a múlt, viszont... viszont elutazhat belőle. Végre nem egy óráról órára betáblázott szakmai utazáson, study touron vesz majd részt, hanem nyaralni megy, még hozzá oda, ahová éppenséggel kedve van. Hát nem az a lényeg, hogy az ember élményeket szerezzen? A tárgyak kit érdekelnek? Arra is gondolt, még mindig a fejét szorítva, mint aki sosem fogja elhinni, hogy mi történt vele, hogy a boszorkányos Andi barátnője mi mindenről lemondott, amikor kocsira költötte a spórolt pénzét. Aztán most persze jobban alakultak a dolgai, hogy Alexszel új életet kezdtek, és Alex (nem tudni, miből, bár a fordítók meg a tolmácsok elég jól keresnek) elvitte őt világot látni. De most rajta, Áronon a sor! Élményeket szerezhet, vásárolhat. Gazdagabb lesz, és ezeket sosem veheti el tőle senki!

Andi. Az anyja látogatása és jegyvásárlása óta még többet gondolt a lányra, pedig korábban sem tudta kivenni a fejéből.

Hát az lesz a legjobb, gondolta, ha ő is megnézi magának Mexikót. Meg Andit. Még talán meg is mentheti a legnagyobb veszedelemtől, az anyjától.

Gyorsan cselekedett, lefoglalt egy repülőjegyet, és keresett Cancúnban egy jó szállodát. Hatmillió forintból elkölthet néhány tízezret életében egyszer egy jó szállásra, nem? Bezárta az irodát, aztán átrohant a közeli bankba, és az automatából kivett a cégpénzből annyit, amennyiből kifizetheti a repjegyet, a hotelt, a költőpénzt, hiszen a sorsjegyet ráér másnap beváltani, azt nyilván valami központi irodában kell, és valószínűleg nem történik meg azonnal a kifizetés.

Gyorsan megkérdezte Hullámkát, be tudna-e állni (férfiruhában)

helyettesíteni őt két hétre, ahogy időnként szokta, aztán nagy nehezen kivárta a zárást, míg végre fütyürészve hazaindulhatott. Remek lehetőség vár rá, és Andi is nagyon fog örülni, ha találkozhatnak.

11.

ALEX

Azt hittem, hogy menekülni fogunk, egész éjjel készültem rá, hogy a fájós seggemmel meg az időnként még szédelgő fejemmel hogyan fogok eljutni a kórház kapujához, meg a parkoló kocsihoz, különös tekintettel arra, hogy sosem jártam még ébren azon az útvonalon.

De Jill általában leegyszerűsíti a dolgokat, és még azokra a kérdésekre is kézenfekvő megoldást talál, amelyekre én a lehető legbonyolultabbat javasolnám.

Most is ezt teszi. A saját felelősségemre távozom a kórházból. A doki szerint még négy-öt napot kellene bent maradnom, így viszont, bár a belső varrat felszívódó, a külsőt ki kell venniük majd ambulánsan néhány nap múlva, meg egyébként is megnyugtatóbb lenne, ha bent maradnék egy ideig. A biztosító fedezni fogja, nyugtat meg, de speciel ez érdekel legkevésbé.

Ott kell hagynunk a címünket meg egy telefonszámot, erről Jill gondoskodik, aztán kapunk egy kerekes széket is, hogy ne kelljen végiggyalogolnom a folyosón és a kerten. Egy ápoló tol ki a taxiig, a pofámról leég a bőr, nyilván meg tudnám tenni egyedül is az utat, az éjjel éreztem, hogy menni fog.

A taxiban nem szólunk egymáshoz, aztán Jill megállítja valahol Cancún belvárosában, egy hotel és egy könyvesbolt előtt. Lazán próbálok kiszállni, de azért nem egyszerű. Lüktet a tömeg, Jill bizonyára úgy gondolja, itt könnyű beleveszni a forgatagba, sok a külföldi, én meg sántikálva, de elindulok utána, miután a kezébe kapaszkodva (és minden hiúságomat félretéve) kikászálódok az autóból.

A könyvesboltban kávé is lehet kapni, és egy hapsi „Rafa” feliratú kitűzővel érdeklődik angolul, hogy milyet szeretnék. Kapszulás a kávé, a legmagasabb koffeintartalmút kérem, amíg Jill a könyvek között nézelődik, majd megisszuk a kávé, és két könyvvel gazdagabban távozunk. Arra gondolok, hogy Jill nyilván megtervezte ezt az egészet, úgyhogy nem reklamálok, nem is kérdezősködöm, holott kezdem úgy érezni, fogytán az erőm. De nem baj, napról napra erősödnöm kell.

A kaktuszos étterem után, egy parkolóban áll a bérelt autó, amibe végül beülünk.

– Mi van? – kérdezi lágyan, és egy rohadt nagyot ránt rajtunk a kocsi.

Persze, még mindig nem szokta meg a kézi váltót, le kell cserélnünk automatára, ha sokáig maradunk.

– Nem a legjobb sebes seggel kirándulgatni – vonom meg a vállam. Elmosolyodik, aztán igyekszik bakugrásmentesen eljutni a bérelt villánkhoz Playa del Carmenre.

A házat még a küldetésünk során béreltük ki álnéven, és rajtunk kívül csak egy svájci pár tudja a címet, de ők már rég valahol a világ másik szegletében vannak, ahol szintén új életet kezdtek a ghenerrai szabadulás után. Feltehetően nem fogunk többé találkozni, aminek azért örülök, mert egykori Párducos társam, Konrad annak idején meglehetősen elővigyázatlan volt, a szerelem elvakította, megadta a címemet a Svájcban maradt barátnőjének, aki levelet írt nekem – ez vezette a nyomunkra a diktátor csapatát, így is rabolhatták el Andit, majd került fogságba Ghenerrában. Szóval csak örülök, ha egy jó darabig nem hallok Konrad felől. Ja és persze Andi is járt már itt, de fogadni mernék, hogy nem találna ide.

A ház a tengerparton áll, a homokban, a szálloda-és villasoron, mindössze pár lépés a kaputól a víz, jó nagy terasza van, ahol grillezni lehet, kényelmes a beosztása, de az előnyeire most mégsem tudok pozitívan gondolni, egyfolytában Andi körül járnak a gondolataim. Titkon abban bízom, hogy – dacára a hiányos térképészeti ismereteinek – ott fog várni minket, de nem lep meg, hogy nem így történik.

Jill már előkészítette a nappalit, hogy ne kelljen lépcsőznöm, de ragaszkodom a fenti szobához. Egyrészt muszáj formába hoznom magam, és abban a lépcsőzés sokat segíthet, másrészt pedig onnan rálátok a terepre. Ez már megint elengedhetetlennek tűnik.

Némi alkudozás után rááll, hogy fent lakjak ismét, mint a múltkor... Kicsit ledőlök, mire odaszól, hogy összedob valami kaját.

– Nem. Először beszéljük meg azt az esküvőre betoppant idegent – mondom. – Ő a kulcs mindenhez.

– Kid, nem lehet, hogy agyrázkódásos állapotodban vizionáltad azt az embert? Egyik fotón sem láttuk. És nem is rémlik nekem.

– Nem – rázom meg a fejem. – Ő szervezte az egészet. És még valaki... – teszem hozzá. Bárcsak tisztábban látnék. Egy apró részlet hiányzik. – És holnap megkeressük Andit. Mi van a magánnyomozóval?

– Nem tud semmit. Kért még néhány napot.

Jill szánakozó tekintetet vet rám, talán már az is megfordult a fejében, hogy Andi lelépett tőlem.

– Jó, mondd el mindent, amire emlékszel. Felírom, hátha eszünkbe jut valami. – Jill már csak ilyen rendszerező.

– Be tudsz még lépni különböző banki rendszerekbe? Megvannak még a kapcsolataid? – kérdezem hirtelen.

– Jézusom, Kid – sötétül el a tekintete. – Mit akarsz csinálni?

Tudom én, hogy Jillnek még mindig megvannak a kapcsolatai. Ha banki tranzakciókról van szó, ő az igazi szakértő. A biztonsági dolgokhoz pedig remek kapcsolatokkal rendelkezett mindig. Csak hát abban reménykedett, hogy most már soha többé nem kell szívességet kérnie (még fizetett szívességet sem, mert fölösleges lenne emlékeztetnem, hogy bármilyen szolgáltatást meg tudunk fizetni, hiszen pont Jillnek köszönhetően landolt néhány bankszámlánkon pár millió dollár, méghozzá úgy, hogy követhetetlen az útvonal, és hozzánk sem vezetett el – és lettek bizonyos befektetéseink...).

– Muszáj kiderítenem, amire a nyomozók nem tudtak válaszolni.

– Éspedig?

– Hogy a barátnőd férjének... Kevinnek történte bármilyen számláján bármilyen tranzakció a rablás óta – felelem.

– Megkérdezhetjük – suttogja, de látom az arcán, hogy hirtelen rájön ő is, amiben én már egészen biztos vagyok. – De nem veszi fel a telefont... Nászúton vannak... tudod... – Bizonytalan a hangja, aztán rémülten tágra nyílik a szeme. – Azt gondolod, hogy...?

– Nem tudom. Ellenőrizd, kérlek. És a barátnődét is.

– Úristen, Kid. Már megint bűnös útra térek...

– Ugye fontos neked a barátnőd?

Nem válaszol. Felpattan a fotelból és kiviharzik a szobából.

Bekapcsolom a laptopomat. A titkosításban meg a számítógépes dolgokban nem vagyok otthon, de a múltkori durva hiba, mármint hogy titkosítás nélkül használtam egy sima e-mail címet, majdnem tragédiához vezetett, ezért még Magyarországról megkerestem a Párducok egyik netes biztonságtechnikusát. Ő ajánlott egy megbízható hackerfélét, számítástechnikust, aki nagyon ért a rendszerek feltöréséhez, és jó pénzért egy egész csapatot is képes bevetni. Még otthonról fel is vettem vele a kapcsolatot a megadott módon, és Fox (ahogy nevezte magát) elirányított egy biztonságos kapcsolatfelvételhez. Most már legalább azzal tisztában vagyok, hogy titkosított szerveren tudunk érintkezni egymással, és bármennyire is a fizikai síkon akartam tartani mindig az életemet, most ezen a virtuális síkon kell dolgoznom ahhoz, hogy sikerrel járjak.

Elküldök néhány sort Foxnak, aki szinte nyomban visszakérdez, mit segíthet.

„Szeretnék mindent megtudni három ember mozgásáról, levelezéséről, hollétéről. Írom az adatokat...”

Bepötyögöm a levelet, aztán rákérdezek az árra. Már azt is tudom, hogy milyen titkos csatornán és hogyan kell átutalnom Fox díját. Meg is sürgetem, hiszen már az is késő lenne, ha azonnal megkapnám az információt. Ráadásul Jill miatt is igyekezni kell, mert ha beigazolódik a gyanúm, még őt is meg kell győzőnöm.

Fox csak a keresett személyek virtuális nyomait képes felkutatni, tehát a fizikai keresés továbbra is a mi feladatunk. Viszont, ahogy megtanultam, az interneten rengeteg virtuális nyomot hagyunk magunk után, és nem elsősorban a keresésekre gondolok, hanem minden olyan pontra, ahol használjuk az e-mail címünket jelszóval, vagy ahol beazonosítjuk magunkat. Hacsak nem titkosított csatornákon éljük a netes életünket (és a legtöbb ember nem teszi, miért is tenné?), akkor, ha egy Fox-féle virtuális ragadozó a nyomunkba ered, nagy valószínűséggel el is fogja kapni a grabancunkat. Már amennyiben nem teszünk óvintézkedéseket, és használjuk az internetet. Andi biztosan nem tesz túl sok óvintézkedést, ez a délegyházi kapuzárat látva is azonnal megállapítható volt számomra, hogy a pénztárolási szokásairól (fehérneműs fiók) ne is beszéljek. Viszont nála az a félő – legalábbis most, amikor rá kellene találnom –, hogy esetleg nem is használt netet a túszejtés óta.

Azt is megtanultam, hogy nem lehet titkosítás nélkül a Google-on böngészni, hacsak nem akarok én is jókora internetes lábnyomot hagyni magam után. Az sem feltétlenül jó megoldás, amit a múltkor alkalmaztunk Jill-lel és Konraddal, vagyis hogy internetkávézókba jártunk, és onnan netezgettünk, a lábnyom az lábnyom, és ha valaki ránk akar találni vagy meg akar tudni rólunk valamit, akkor ezzel csak megkönnyítjük a dolgát. Egyszerűen rádőbbszem, hogy szinte mindent megtudhatnak rólunk a netes tevékenységünk alapján; bölcs, aki erre már korábban rájött – ma már igyekszem láthatatlanná válni, amennyire csak lehetséges. De a rendszer sebezhetőségét nem látom át, és gyanítom, hogy sosem fogom, úgyhogy csak teszem azt, amire Fox tanított.

Miután végeztem, jön a lényeg, amit már azóta tervezgetek, hogy tudomást szereztem Jilltól Andi eltűnéséről. Csak abban nem voltam biztos, hogy mennyi cuccot hagyott itt... Igen, bármennyire tilos dolgot művelek, ráadásul

szánalmassá is válok a saját szememben, át kell néznem Andi itthagyt holmiját. Erre nem kérhettem Jilt, nem is szerettem volna, ha ő nézi meg. Csak hagyott nekem egy üzenetet, egy cetlit, egy jelet, hogy mégis merre keressem.

Nagy levegőt veszek, és kinyitom a kisbőröndöt.

12.

ANDI

– Tudom, hogy látnok – suttogja angolul az öregasszony. Szelíd az arca, de lyukat éget a bőrömbbe a sötét pillantása. Valójában majdnem összeccsinálom magam félelmemben, de igyekszem ezt nem mutatni. Azon gondolkozom, hogyan tudnék megszökni erről a helyről. Aztán valahogy bevillan, hogy már jó ideje csak szökdösöm. Az utóbbi időben másból sem áll az életem, mint üldözésből és menekülésből, felváltva művelem a kettőt, mint egy valódi ámokfutó. Állom a tekintetét, de nem mondanám, hogy nyugodt vagyok. – Beszélnem kell magával. Egy nyugodt helyen.

– Rendben – bólintok. Az elmúlt másodpercekben sikerült eldöntennem, hogy teszek vele, Bogie-val egy próbát. Nyilván magyar, ha az unokája is az, de itt titokban kell tartanom, hogy ugyanaz az anyanyelvünk. Úgy érzem, csak bajom származna belőle, ha kiderülne. Nem tudom, Bogie mit akar, de talán még javamra fordíthatom, ha tudok neki segíteni. Persze nyilván nem tudok, azonban az utóbbi hónapokban, főleg Alex történeteiből sikerült levonnom azt a következtetést, hogy néha a blöfföléssel előrébb juthatunk. Tanárnőként természetesen egyetlen tanítványomnak sem ajánlottam volna ezt, hiszen simán lebuktatom őket. De most én vagyok előnyben, hiszen olyan képességgel rendelkezem, amellyel kevesen. – Hol van az a nyugodt hely? – Őszintén remélem, hogy nem az a szoba lesz az, amin az unokájával osztozom.

– Más körülmények között azt mondanám, hogy odakint – mutat a tenger felé. Köszí, hajózós élményben elég gazdag vagyok, suhan át az agyamon. – De most, hogy éppen csak elvonult Annabella... Hát azt javaslom, találkozzunk a Maho beachen, a Sunset Beach bárban. Tudja, hol van? – Megrázom a fejem. Honnan is tudnám? – Ahol leszállnak a repülők. Nyilván maga is repülővel érkezett, tudja, ezen a szigeten a világon a leglátványosabb, ahogy leereszkednek a repülők. Szinte csak néhány méterrel a strandolók feje fölött teszik le a gépet a pilóták. – Valami rémlík. Pár hónapja fordítottam erről egy cikket, lázasan igyekszem felidézni.

– De a hurrikán...

– Azt a partszakaszt elkerülte. Ma már a gépek is újra leszállhatnak. És ami fontos: távol van innen, busszal mégis csak háromnegyed óra... legfeljebb. Persze én kocsival jövök. Nem akarom, hogy meglássanak – int a recepció

felé. – Mivel többen is sejtik, hogy maga... jósnő – böki ki a szót, és vág hozzá egy grimaszt, amiről hirtelen nem is tudom, hogyan értelmezzem –, nem akarom, hogy megsejtsék, miben sántikálok.

Jóságos ég. Miben mesterkedhet? Nincs igazán tapasztalatom a hozzá hasonló, rafinált öregasszonyokkal kapcsolatban.

– Én... nem találok oda – mondom.

– Dehogynem. – Mint aki valami bűnös dolgot forgat a fejében, körülnéz, és amikor senki sem látja, odacsúsztat a kezem alá egy ötdollárost. – Említette, hogy elvesztette a pénzét, két dollár az út a busszal. A városházánál is felszállhat rá. Maho beach, ez lesz kiírva a busz elejére. Valójában minibusz. Mahón leszáll, a partot keresse, a végéig elsétál, és ott a bár. Ott találkozunk másfél óra múlva. Nem fogja megbánni.

Ebben egy cseppet sem vagyok biztos.

A helyi lakosok és a tűzoltók tisztogatják az utcákat, felszedik a letört pálmaágakat, padokat vitt odébb a szél, javítják a kirakatokat, söprögetnek a portálok előtt. A sziget, ahol korábban még sosem jártam, éppen újjászületik. Az üzletek egyik-másika nyitva van, egy hatalmas, belül sötét Tommy Hilfiger-boltban amerikaiak vásárolgatnak, az utcai bárok előtt suvickolják a teraszrészt, valaki a hurrikán által megrongált székeket kalapálgatja. Az egyirányú, kanyargós utcákban folyamatos a forgalom, a tócsákba behajtanak az autók. Párás a levegő, elállt a szél, és melegszik az idő, legalább huszonöt fok lehet, ha nem több. Bár felhős az ég, percekre ki-kisüt a nap. Magam mögött hagytam már a partot az Összetört Szívek Szállodájával, kicsit mérgelődve, miért nem vesz fel a titkolózó tulajnő valamelyik sarkon a kocsijába, ugyanakkor nem is bánom, hogy egyedül kezdek felfedezni a szigetet. Tudom, hogy Alexszel kellene itt lennem, és sejttem, hogy mostanra már aggódik miattam. Sejtmem sincs, hogyan fogunk végre egymásra találni – ha egyáltalán kellek még neki. Jogilag a felesége vagyok, de technikailag még a nászéjszakát sem sikerült együtt töltenünk. Persze nem mintha ne tudnám, milyen jó vele az ágyban, azért van mögöttünk bő öt év és az elmúlt két – szeretkezésben sem szűkölködő – hónap, de ki tudja. Mit gondol egy férj, ha a felesége lelép az esküvője után? Hát túl sok jót biztosan nem.

A helyiek bőre fehér, tejeskávészínű és sötét, színes, érdekes hely ez a St. Maarten. Amikor beülök a kisbuszba, megkérdezem a sofőrt, mi a hivatalos nyelv, és elámulok. Van itt helyi nyelv, de angolul kiválóan, és sokan franciául és hollandul is beszélnek. Úgy értem, nem csak az egyetemi

tanárok. Basszus, egy világ végi kis szigeten vagyok, és itt több nyelven beszélnek az emberek, mint egy európai világvárosban, gondolom, és persze a szülővárosom jár a fejemben.

A buszban telt ház van, lassan araszolunk, de mivel ablak mellett csíptem el egy helyet, nézelődöm, tetszenek a színes házak, és olyan forgalom van az utcán, mint egy nagyvárosban. Hamarosan egy dombra érünk, egy autókereskedés előtt kapunk dugót, hallgatom a fura helyi nyelvet, ami mintha a holland és valamilyen latin keveréke lenne. Amikor feljutunk a dombtetőre, rálátok egy pillanatra a kikötőre, most nincsenek nagy hajók a partközelsben (biztosan a hurrikán miatt), fentről látom a színes épületeket, a sok-sok zöldet, meg a kékeszöld tengert.

Kár, hogy Alex nem ül itt mellettem, és nem látja ő is. Akkor minden tökéletes lenne.

Maho beach, mondja később a sofőr, és egy távoli irányba mutat. Leugrom, és elindulok abba az irányba, amerre jelezte.

Előbb hallok meg a hangos dübörgést, mint ahogyan a forrását meglátnám. Alighogy elhagyom az utolsó sarkot, egy óriási repülő keresztezi az utamat. A levegőben. Jó, nyilván csak én fogalmazok ilyen nagyképűen, a gép még a levegőben van, de már olyan alacsonyan száll, hogy az az érzésem támad, mintha meg tudnám érinteni. Odalátok a homokos partra, emberek integetnek a vízből a repülő felé, mások a mellvéden állva fotózzák a nagy pillanatot. Még éppen látom, ahogy a gép átrepül a reptéri kerítés felett, majd szinte nyomban földet ér. A szelét még én is érzem, holott távol vagyok tőle. Huhhh. Hatásos volt, az biztos. Még most sem vagyok magamnál.

És azt is látom, hogy a reptéri kerítés... igen, szögesdrótban végződik, de... végül is nem tűnik olyan veszélyesnek... Nem. Hagyd abba, Andi. Nem akarsz egy karibi börtönben ülni, és életed végéig egy cellában szivarozni két drogcsempész társaságában, hozom vissza magam a valóságba. Erre még csak gondolnom sem szabad. Majd valahogy máshogy visszajutok Alexhez. Semmi szükség rá, hogy fennakadjak egy reptéri kerítésen, aztán még le is sitteljenek.

Már a finom homokban battyogok, messziről látom a nádtetős kis épületet, ahol Bogie-val találkozni fogok. Jobbomon a tenger, balomon a reptér, velem szemben jó messze még a bár, és azon tűnődöm, sosem hittem, hogy valaha is eljutok egy karibi szigetre, bár az is igaz, hogy a legeslegnagyobb kedvencem sosem lesz egy karibi sziget, hanem mindig Délegyháza marad. Ami e pillanatban sokkal elérhetetlenebbnek tűnik számomra, mint eddig

valaha is a Karib-tenger.

– Hol tűntek el az iratai és a kártyája? Kirabolták? Ezen a szigeten meglehetősen jó a közbiztonság. – Bogie érkezésekor két nyugágyat kaptunk a homokban, és most a tengert bámuljuk a bár elől, meg az érkező repülőket, az elmaradhatatlan koktéllal a kezünkben, és főtt, hideg rákkal meg olajbogyóval a köztünk lévő kis asztalon. Mit feleljek erre? Az igazat semmi szín alatt nem fogom megmondani. A fejemet rázom, remélhetőleg meglehetősen titokzatos arccal. – Rendben – bólint megadóan. – Nem tartozik rám, igaz? Erre céloz?

– Voltaképpen...

– Értettem. És az arcán lévő sebről akar beszélni? Van otthon tapasztunk, gyorsabban gyógyulna, és talán heg sem maradna... – Jézusom. Nem néztem tükörbe... mióta? Talán a hajón utoljára. Az arcom. Még mindig sebes. A fenébe. – Adhatok majd ilyen tapaszt?

– Elfogadom – felelem habozás nélkül.

– A munkájáért természetesen fizetek – folytatja. Hatalmas, sötét, foncsorozott napszemüveg rejtje a szemét, elfogadnám szívesen, mármint a napszemüveget, és nem feltétlenül a rajta díszelgő logó, hanem a fazonja miatt, meg mert ugye nekem nincs napszemüvegem (sem). Pillanatnyilag legalábbis.

– Iratra van szükségem – vágom rá. Nem tudom, honnan jön ez belőlem, igazán nem vagyok pofátlan típus, nem beszélve arról, hogy rejtélyes megbízásokat sem igazán tudok teljesíteni, legfeljebb ha angol nyelvvizsgára való felkészítésről van szó (de azt sem mindig).

– Útlevélre gondol? – komorul el az arca. – Igényelhet a követségen.

– Pontosan, iratra. De nem tudok hetekig várni, mire megmozdul a hatóság, ráadásul nem is haza akarok menni, és feltételezem, hogy egy ideiglenes útlevéllal csak haza vezet az út. Márpedig nekem még van a környéken elintézni valóm – sorolom egy szuszra. – Érvényes útlevéltre van szükségem, amivel továbbmehetek innen, még hozzá egy másik szigetre. – Életem első bűnözős beszélgetését folytatom, ráadásul nagyon úgy tűnik, mintha én lennék a bűnöző. Most szerencsésnek tartom, hogy nem látom az idős nő szemét, a napszemüvegében csak a saját sápatag ábrázatom látszik, és pont a sebhelyet vizsgálgatnám benne, azonban elfordul.

– Húha – mondja, de nem hallom a meglepődést a hangjában. – Hová valósi? Nem, ne is mondja... – kezdi, én meg persze elvörösödöm. Nem szeretném, nagyon nem, ha rájönne, hogy... – Igen. Cseh. Szerintem cseh,

ugye? Voltak cseh üzleti partnereim még annak idején, és valahogy az akcentus... meg az arca alapján. – Határozatlanul megmozdítom a fejem. Akár igennek is értelmezhető. – Hát nem tudom. Nem tudom, mit tehetek. Tudja, én mindig tisztességesen éltem az életemet, nem mondom, hogy nem volt benne baki, meg hogy nem fogható fel bűnnek, amiben éltem hosszú éveken át... legalábbis egyes vélekedések szerint... – folytatja. Nem merek ránézni, inkább a hullámokat bámulom. – De ilyesmit... hát nem tudom, hogyan tudnék elintézni. Mindenesetre annyit ígérek, ha teljesíti, amit kérek, akkor megpróbálom megtudni, hol szerezhetsz iratot, és kifizetem az árát.

Hallgatunk. Megint ő szólal meg.

– Szóval nem egyszerű elvesztés, vagy rablás, nem igaz? Sokkal komolyabb a helyzet. Súlyos csávában van. Igen, értem. Menekül a börtön elől – sorolja, engem pedig a szívbaj kerülget. Miért nem mondtam meg az igazat? Miért kellett hazudnom? Hiszen nem vagyok jó benne, és nem is szoktam hazudni (már amennyiben az nem hazugság, amikor letagadom a nővérem előtt, hogy még van otthon nutellám).

– Nem egészen – ingatom a fejem. – Most ezt bonyolult lenne elmagyarázni, és...

– Persze, nem is kell – hagyja rám. – Nem tartozik másra a gondja, és nem is biztos, hogy jó lenne, ha bűnrészessé válnék azzal, hogy tudom a titkát, de hallgatok róla, mint a sír.

Némán bámulok a lábam elé. Nagyon dühös vagyok magamra. Hogy kerülhettem ilyen helyzetbe a saját hülyeségemnek köszönhetően?

– Mi lenne a feladat? – kérdezem.

– Maga jósnő – fordítja újra felém az arcát. Ahogy kimondja, egy hatalmas hullám odacsap a lábunkhoz, és végigcsurognak a lábfejemre a Karib-tenger cseppjei. Egészen hátborzongató. – Látó, igaz?

– Ööööö...

– Sosem hittem az efféle szemfényvesztésekben – mondja váratlanul, és a nagylábujjával egy szívet rajzol a homokba. A homlokomat ráncolom. Elég váratlan cselekedet ez egy hetven fölötti, vagy akár nyolcvan körüli asszonytól – még ha jól tartja is magát –, hogy mint egy szerelmes tini, szívet rajzoljon. A lábujjával! A nagyanyámra gondolok, de még a gondolattól is mosolyognom kell. Nem tudom elképzelni, hogy lerajzoljon egy szívet. Aztán az anyám jut az eszembe, aki nyilván jóval fiatalabb Bogie-nál... itt tétovázom kicsit. Eszembe jut, amikor véletlenül megláttam, ahogy megérkezik az élete első salsa-aerobik órájáról. Úgy szökkent a járdára, mint

egy kiöregedett, ledér táncosnő. És... hát igen, az anyámért nem állnék jól. – De nemrégiben történt valami, majd talán elmesélem, aztán idejött maga, és meglátta az unokámat abban a parti sufniban, és ezzel megmentette őt. Megmentette a hurrikántól – néz rám újra, és biztos vagyok benne, hogy a szemüveglencse tükröződése azt rejti, hogy meredten pásztázza az arcomat. – És akkor már tudtam, hogy az a múltkori dolog egyfajta... jel volt. Azt jelezte, hogy jönni fog valaki, akinek hihetek, és hinnem is kell. Hát maga az. És a problémámra magától várom a választ.

– Nem vagyok jósnő – felelem. – Én csak... meglátok néha ezt-azt.

– Látnok, erről beszélek. Azt látja meg, amit akar.

– Nem...

– Dehogynem.

Most hogyan mondanám el neki, hogy irányíthatatlan, mit „látok” vagy érzek meg? És hogy csak vészhelyzetben működik ez a titokzatos képességem?

– Én...

– Szóval. – Elhallgat, és nyomatékosan még egy szívet rajzol a lábujjával a homokba. – Két dologra szeretném megtudni a választ. Az egyik: miben mesterkedik Lara unokám? Haza akar költözni? Haza fog költözni? Vagy idejön a barátja? Valamilyen tervet kovácsol, és titokban tartja előttem, én meg nem szeretem, ha váratlanul érnek a dolgok.

– Értem – bólintok lassan, és belül már kezdek felvidulni. Ennek a kiderítéséhez talán nem lesz szükség semmiféle látnoki képességre.

– A másik pedig – mondja vészjósló hangon, majd egy kis hatásszünet után folytatja – egy halálesettel kapcsolatos. Tudnom kell, hogy gyilkosság volt-e, és ha igen, ki tette.

Emésztgetem a hallottakat. Bogie választ vár, egy árva szóval sem sürget.

– Nem vagyok nyomozó – felelem végül rekedten. – Az ilyen ügyek a rendőrségre tartoznak.

– Az lehet, viszont látnok. Ha megismeri a körülményeket és a helyszínt, az... érintett... khm... személyt, akkor meg fogja látni, hogy mi történt valójában. És ha meglátja, akkor az iratai mellé megkapja a repjegyét is, ahová akarja, költőpénzzel. De, és sajnálom, ifjú hölgy, ezt tudnia kell: a két ügyet együtt kell elvállalnia, csak egyet nem lehet a kettő közül.

Basszus. Az villan át az agyamon, vajon mi történne, ha az ügyet valahogy bűncselekmény hiányában sikerülne lezárnom? Az mindenkinek megnyugtató lenne, és végre megtalálhatnám Alexet, a cipőmet, a

gyémántomat, és Áron kérését is teljesíthetném.

– Megismerhetem a részleteket? – érdeklődöm.

– Csak miután igent mondott. – Úgy hangsúlyoz, akár a volt igazgatónőm a suliban. A hátam is libabőrös. De közben a lehetőséget látom arra, hogy az az álom, amit még azóta is nehezen idézek fel, az igazság legyen, és a piros cipőmben állhassak Alex elé. Ne gondolja, hogy ilyen béna vagyok, és mindent elszórok, amim van. És lepjem meg azzal, hogy kettőnk közül én vagyok az, aki biztosítja a jövőnket.

A foncsorozott napszemüveg szinte az arcomban van, olyan közelről néz az öregasszony. Hátborzongató az egész helyzet.

– Rendben van – felelem. – Igent mondok.

13.

– Mégis, akkor mit akartál, ha nem megalázni? Mondd ki, hogy mit akartál, Mar... Lilla.

– Hogyhogy mit akartam? Azt, amit más normális emberek. Amit normális emberek.

– Szóval szerinted a normális emberek el... csaklizzák a férjük bankkártyáját, és váratlan meglepetésként az összes tartalék pénzükből vásárolnak valamilyen marhaságot, és még örül is a normális férj, hogy a normális felesége milyen jól döntött?

– Ne ordítozz.

– Egészen halkan beszélek. – Ez speciel igaz, gondolta Lilla. Ettől olyan félelmetes az egész. Egy ember, a férje, nem érti meg őt. Ez a balhé csak a jéghegy csúcsa.

– A normális emberek örülnek a meglepetésnek, a másik feléje irányuló figyelmességének és szeretetének – magyarázta, de már érezte, hogy ezzel az emberrel, aki ugyan a férje, de akivel a jelek szerint hiába élnek együtt harmincöt éve, egyáltalán nem ismerik egymást, szóval nehéz lesz előrevivő beszélgetést folytatnia.

– Tehát szerinted az a szereteted jele, hogy elköltötted a pénzt a számlámról, plusz belementél a hitelkeretembe, azért, hogy váratlanul vegyél két repülőjegyet Mexikóba, ahol ellenőrizni akarod a lányodat?!

– Ugye neked fogalmad sincs a szeretetről? Ez a lényeg, nem igaz? Hogy csak a rossz oldalát látod, a hitelkeretet, meg hogy használtam a kódodat, amit egyébként te adtál meg, amikor a múltkor a patikában a kártyáddal fizettünk.

– Apropos, nincs több pörgetős tablettá, és nincs több altatórecept – szögezte le a férfi, és felállt a fotelból.

– Aha, szóval így állunk! El akarod venni az életemet! Nem szedek pörgetős tablettát, arra a gyógyszerre a pajzsmirigyem miatt van szükségem!

– Láthatom a szakorvosi javaslatot meg a leleteidet?

Lilla nagy levegőt vett. Hát ez a férje, most mutatkozik meg a valódi természete. Ellenőrizgeti, gyanakszik, és szándékosan akadályozza a gyógyulását! MEG AKARJA ÖLNI!

– Ez vagy te, igaz?! Ez a valós természeted! Nem örülsz a meglepetésnek, aminek bármilyen normális ember örülne! És még rágalmazol, meg gyanúsítgatsz, hogy kedvtelésből szedek gyógyszereket... Akkor mondd ki!

MONDD KI! – hüppögte.

– Mit mondjak ki?

– Hogy köztünk vége mindennek. Hogy azt akarod, hogy meghaljak, ráadásul válni akarsz! El akarsz válni, ugye?!

Jól figyeljen mindenki. Ritkán monologizálok magamban, de az utóbbi időben felerősödtek bennem a belső monológok. Orvos vagyok, és be kell ismernem, hogy valamit elrontottam. Nem álltam ki az igazamért, és ráhagytam mindent a feleségemre. Ágoston így, Guszti úgy, ez a gyógyszer kell, mert felírták, csak elvesztettem a receptet, nem tudok éjjel aludni, mert nagy a zaj, hajnalban jár haza a hülye földszinti lakó még hülyébb gyereke azzal a leszakadt kipufogójú kocsival... és a többi. Én meg, a hülye, kiváltottam neki. Aztán ide jutottunk. Nappal pörög, mint a veszedelem, és nyilvánvalóan nincs pajzsmirigybetegsége, erről persze egy egyszerű vérvétellel megbizonyosodhatnánk, csak valahol olvasta, hogy a fogyás egyik tiltott és veszélyes módja annak a hormonnak a szedése, és hát ő most, mióta tart ez a latinos örülete, le akar fogyni. Én tudom, mert alapvetően az endokrinológia az egyik szakterületem, hogy a nők a klimaxot nem egyformán viselik, de az én feleségem már túlment minden határon. Akkor inkább szedjen ösztrogént, mint hogy megöljem egy ellenőrizetlen gyógyszerzedéssel.

Egy sörre van szükségem.

Azonnal.

– El akarsz válni, tudom. Azóta tudom, hogy... – lépett közelebb a férjéhez, és az öklét a mellkasának szegezte. A fekete szemfestéket csíkban mosta le az arcán a könny. Ágoston alig kapott levegőt. Vajon mit tud a felesége...? Csak nem...? – Azóta tudom, hogy nem dicsérsz meg az új ruháimban.

Megkönnyebbült sóhaj.

– Nem. Csakhogy felnőtt, érett emberek nem költik megbeszélés nélkül a pénzt repülőjegyre, hogy aztán ráhozzák a frászt a szintén felnőtt gyerekeikre, aki a nászútját tölti...

– Nászút? Férjhez ment? Nélkülünk?!

– Dehogy, dehogyis, csak hát nekik öt év után ez a nyaralás olyan, mint egy nászút. Egzotikus nászút. Hogyan is törhetnénk rá a gyerekeinkre?

– Aha. – Lilla trombitálva kifújta az orrát. – Akkor csak emiatt vagy dühös, igaz? Mindig a lányaid érdekeit nézted. Valójában jó apaként viselkedsz, ezért nem örülsz a jegyeknek. Mert nem akarsz rátörni a lányodra.

– Azért nem örülök, mert megbeszélés nélkül, egy őrült pillanatban, csak hogy rivalizálj Sanyi szüleivel, a hitelkeretem felhasználásával vettél két méregdrága repülőjegyet. Mintha gyerek lennék, akinek az életéről az anyja dönt.

– Az anyát látod bennem, nem igaz? Már csak az anyát.

– Mar... Lilla, nem, és nem erről van szó. Ne forgasd ki a szavaimat. Dühös vagyok, mert semmibe vettél, és a kérdésem nélkül költötted a pénzemet.

– A te pénzed az én pénzem is, régen ezt mondtad.

– De ugye a hitelkeretemről nem mondtam ilyesmit?

– Már megint kötozkodsz. El akarsz hagyni? Azt hiszem, idegösszeomlást kaptam.

– Nem. Csak éppen... – indult el az előszoba felé, mire a felesége hangos zokogásban tört ki.

– Nem tetszik neked, hogy újra jó nő lettem, erről van szó? – vette üldözőbe Lilla. Ágoston az orvosi táskáját nyitotta éppen, steril tűt, ampullákat vett elő. – El akarsz altatni örökre... – suttogta a nő.

– Nyugodj már meg. Csak vért veszek tőled.

– Genetikai vizsgálat...?

– Lilla, az istenért. Milyen gyógyszereket szedsz? Vért szeretnék venni tőled, hogy a pajzsmirigyértékeidet megnézzük. Beviszem a laborba, aztán...

– És ha a ti laborotok nem olyan jó, mint amelyikkel a kezelőorvosom dolgozik?

– A mi laborunk nemzetközileg akkreditált.

– De ti a doppingszerekre vagytok szakosodva!

– Ahogy elnézlek, nem csodálkoznék, ha azt is találnánk a vérédben – mosolyodott el Ágoston. Lilla az arcát törölgette, már csupa fekete maszat volt a bőre.

– És ha... ha kiderül, hogy valóban kell azt a gyógyszert szednem, akkor...?

– Akkor kiváltjuk.

– Nem ezt akartam kérdezni. Hanem azt, hogy akkor ugye elutazunk Mexikóba? Csak mi ketten... Nem is kell megtudnia a lányunknak... A mi nászutunk lesz...

– Jézusom, Lilla.

– Igen, vagy nem?

– Igen.

– Na végre... Akkor még szeretsz. Miért kell veled folyton veszekedni azért, hogy végre kedves legyél?!

– Azért még meg kellene beszélnünk a bankkártyahasználatot. Én sem használom a tiédet, eszembe sem jutna. A kódodat sem tudom.

– Kár, mert én sem.

– Hát erről beszélek, Ma... Lilla.

– Megtanuljuk együtt, rendben? Kérünk egy új kártyát, és megtanuljuk. Persze jelenleg nem sok pénz van rajta, de...

– Tartsd a kezed.

– Fájni fog?

– Remélem, nem. Csak ülj lazán, nyugodtan. És szorítsd ökölbe a kezed.

– Az menni fog. Ha csak arra gondolok, hogy pár perce el akartál válni tőlem...

– Maradj csendben. Koncentrálok. És most szűrni fogok...

– Sokat szúrtál már, ha megjegyezhetem.

– Csend.

– Úúúúúúú! Ez fáj!

14.

ALEX

Egy levél nekem. Alex, ez áll a borítékon. Hevesen ver a szívem, még a fenékfájdalmamat sem érzem. Átkutattam Andi bőröndjét, nem kevés lelki fúrral, de annál nagyobb kíváncsisággal. Sosem csináltam ilyet, és nem is tenném most sem, ha nem reménykednék abban, hogy kapok valamilyen támpontot. De csak bikiniket találtam, egy napszemüveget, néhány fehérneműt, miniszoknyákat, topokat, a táskájában pedig az iratait és a bankkártyáját, meg némi készpénzt. Ez megrémisztett, helyett, hogy megnyugodtam volna. Ha valaki nem viszi magával a pénzét, a kártyáját, az iratait, akkor

a) vagy nem önként távozott

b) vagy csak rövid időre tervezte a távozását.

A táska oldalzsebében találtam egy kis dobozt, majd még egyszer megnézem a tartalmát, és az útlevél mellett ott várt a boríték.

Szerintem remeg a kezem, ahogy előhúzom és kihajtogatom. Talán mégis búcsúlevél, de akkor miért hagyta itt a személyes holmijait, az útlevelét?

Drága Alex!

Tudod, hogy nem vagyok az a csöpögős típus. Már te is ismered az én szippantósomat (most nem akarlak emlékeztetni a délegyházi pöcegödrünk átalakíttatásának sürgősségére), aki a romantikus levélírás nagymestere. Nem akartam bevallani neked, hogy valójában az ő hatására írtam azt a levelet, ami az elrablásomhoz vezetett, mert nem akartam, hogy megutáld azt az embert. Hiszen azt mondja, ő maga a híd a kommunikációproblémás férfi és nő között.

Na hát ez eléggé nem nyálas felvezetés volt, beláthatod, így az esküvőnk utánra. De a levélírás fontosságát, és azt, hogy számoljunk be az érzéseinkről egymásnak, a szippantóstól tanultam.

Úgyhogy én most levelet írok neked.

Tudom, hogy együtt fogunk feküdni az ágyban, amikor ezt olvasod, és most készülünk talán a nászéjszakánkra (vagy már túl is vagyunk rajta?), tehát szóban is elmondhatnám, de ismersz, az írott szó hatalmában nagyon is hiszek.

Tehát leírom, mennyire boldog vagyok veled. Előfordult persze, hogy

utáltalak (a kényszerű hazugságodra és a palacsintasütési kudarcomra célzok), de csak pillanatokra, és sosem komolyan. Örülök, hogy megmutattad, meg merted mutatni az igazi arcodat, hogy beavatsz az egész, korábban titkos életedbe, és nagyon örülök (még ha kicsit bánt is, hogy a családom nem volt itt a házasságkötésünkkel), hogy férj és feleség lettünk.

Nem tudom, hogyan tervezzük az életünket. Azt tudom, hogy a ghenerrai küldetésed honoráriumát felajánlottad jótékonyági célra, de ne aggódj, megtaláljuk a módját, hogy azért „nyaralás” legyen az életünk azután is, hogy véget ér a nászutunk.

Szóval csak azért írom ezt a levelet, mert köszönöm a mai napot, és örülök, hogy igent mondtam. (Nem, nem gondolkodtam el a nem-en.)

A te Andid

Ui. Remélem, tetszik az ajándékom. Majd lesz más is.

Háromszor olvasom végig a levelet, titkos kódot, utalást keresve benne. Talán a szippantóssal kapcsolatos? Szippantóskocsi, szarosember, emésztőgödör, csatorna, latrina... Bár beugrana valami. Egyébként Andira nem jellemző az ilyen érzelmes levél, főleg akkor nem írna ilyet, ha szóban is közölhette volna, amit akar. Nem mintha ne esnének jól a szavai, de valami nem stimmel. Valami nagyon nem stimmel. Miért ír az ifjú feleség a férjének levelet az esküvője napján? Főleg, ha együtt tervezi vele leélni az életét. A kulcs talán az utóirat lehet. Ajándék?

A kis dobozban egy régi zsebóra van. Eléggé megviselt szegény, hát nem tudom, lehet, hogy Andi nagyapjáé volt. De ezek a levél kulcsmondatai. Talán nem akarta, talán nem tudta leírni, hogy mi a lényeg.

Csak azt tudom, hogy bűntudatot keltett bennem azzal, amit írt. A jótékonyág, meg minden... Igen, tényleg támogatok egy ghenerrai árvaházat, meg már gondolkozom, hogyan lehetne otthon is segíteni, hogy jó helyre érkezzen a pénz. De az azért fáj, amit Andi ír, hogy majd megtaláljuk a módját... Én vagyok a férfi, és én eldöntöttem, hogy Andival nyaralás lesz az élet. Igen, mindenhogyan. Sajnálom, hogy még az esküvő előtt is azon kellett gyötrődnie, hogy miből finanszírozzuk majd a nászút utáni életünket.

Még egyszer átnézem a táskát, benne Andi lemerült mobiltelefonja, és a dobozka melletti oldalzsebben találok egy számlát is, de mielőtt alaposan végignézném, Jill lép be a szobába, kezében tálcán tükörtojást és sült zöldséget hoz.

– Mit csinálsz? Nem feküdnöd kellene?

– Hol volt Andi táskája? Itt hagyta? – hagyom válasz nélkül a kérdéseit.
– A táskája vele volt az esküvőn. Lerakta a sátorban a szertartás idejére, ott, ahová visszament a cipőjéért. Én hoztam haza.
– És a cipőjét?
– Azt nem.
– Ott hagyta a kedvenc tornacipőjét?
– Sehol sem találtam, nyilván felvette, és abban ment el.
– Ez logikus, de a táskáját miért hagyta ott? Belenéztél?
– Igen. Láttam, hogy benne van az útlevele. Biztos csak pénzt vett magához.

– Szerintem azt sem. Andi nem tervezte ezt az eltűnést – mondom ki a gyanúmat, és a táskával a kezemben visszafekszem az ágyba. Előhúzó a borítékot. – Itt egy levél. Nekem szól.

– Felolvasod?

Felolvasom. Csak bámulunk egymásra meredten, és mire rájövünk, hogy a számla az esküvői ruháról és a zsebóráról szól, kihűl a kaja. De ez most nem számít.

Jill a teljesen tiszta mexikói telefonról hívja az üzlet számát, de automatára van állítva. Ebédszünet, hát igen, Mexikóban vagyunk, gondolom.

– Amíg eszel, elmesélem, én mire jutottam – mondja Jill.

– Nem eszünk együtt?

– Ma még betegnek kezelek, holnaptól együtt eszünk, és megkeressük a feleségedet.

– Akkor meséld el, mit tudtál meg.

Jill a főzés mellett annyit tudott leellenőrizni, hogy Kevin, a másik házaspár férje cégéhez nyolcmillió dollár érkezett két nappal ezelőtt egy kajmán-szigeti off-shore cégtől, ami még aznap átvándorolt egy másik nagy-kajmán-szigeti bankszámlára, ahonnan továbbutalták, de Jill annak a tranzakciónak a nyomát már nem tudta követni.

– Gondolod, hogy a kis barátod a nászútján is üzletel? – érdeklődöm a spárgát ropogtatva. – Egyébként miért mártottad bele a tojássárgájába a spárgát? – mutatok egy csészében a lágy tojásra.

– Benedict-tojás. Gondoltam, bemutatom a főzőtudományomat. A kiálló spárgák a katonák.

– Aha. – Jillnek sok mindent elnézek, mert a Henry elvesztése miatt érzett fájdalmát nyomkövetésbe, ghenerrai titkos misszióba és ezek szerint a szakácsművészetébe fojtja. Csak hát ilyenkor sem tud elfeledkezni róla, a

tudatalattija katonákat ültet a tojásba, még ha spárgából is.

– Egyébként nem a kis barátom. Gloria férje, és Gloria a barátnőm.

– Bízol benne?

– Gloriában bízom. És ha Kevint szereti, akkor drukkolok nekik – rándítja meg a vállát.

– Mi van Gloriával? Ha a barátnőd, azért jelentkeznie kellene, nem?

– Sokszor hetek telnek el anélkül, hogy beszélénk. Amikor a ghenerrai akciót előkészítettük, és én eltűntem, azt hittem, soha többé nem vehetem fel a kapcsolatot egyetlen szerettemmel, még a saját családommal sem, és ennek tudatában is vállaltam – emlékeztet arra az időszakra, amikor én is azt hittem, hogy Andit örökre elvesztettem. De akkor a Henry halála miatt érzett bosszú és a küldetéstudat, hogy valahogyan segítsünk a ghenerrai népnek, és eltakarítsuk a diktátort, legalábbis fosszuk meg a hatalmától és a vagyonától, mindennél erősebb volt bennünk. Áldozatot hoztunk, de már évekkel korábban tudtuk, hogy eljön az a pillanat, amikor el kell szakadnunk mindenkitől, akit szeretünk. Csak hálások lehetünk a körülményeknek, és egy kicsit magunknak is azért, hogy a dolgok úgy alakultak, hogy mégsem kell bujkálnunk és visszatérhettünk az életünkbe. – Szóval egyáltalán nem találom furcsának, hogy a nászúton lévő barátnőm nem hívogat, nem.

– És hogy a férje cégében ilyen tranzakciók történnek?

– Ehhez nem tudok hozzászólni. Gondolom, nem áll meg az élet egy nagy cégnél, ha a tulajdonos nászúton van.

– Vissza tudod nézni az előzményeket néhány hónapra? Csak hogy lássuk a tranzakciókat?

– Mondd, mire gyanakszol? Elismerem, hogy Kevin egy beképzelt faszfej, de azt hiszed, hogy lenyúlt a nászneptől nyolcmillió dollárt, átutalta a cégének, hogy aztán tisztára mossa, majd visszautalja egy titkos számlára? – kérdezi nem kevés iróniával.

– Nem tudom – vallom be. – Egyáltalán nem volt szimpatikus ez a Kevin, és gyanítom, hogy lehet valami köze a túszejtéshez, illetve talán Andi eltűnéséhez is. Utánanézetek egy hacker ismerőssel.

– Jó. De azt is gyanítod, hogy a fantomember, aki nincs rajta az esküvői fotókon, szintén benne van az ügyben?

– Igen, van egy ilyen gyanúm.

– Mire alapozod?

– Láttam már valahol. Ha beugrana, hogy hol, akkor előrébb lennénk legalább annyival, hogy lehúzzhatjuk-e a listáról.

– Hívjuk fel újra a boltot, ahol Andi az esküvői ruháját meg azt az órát vette – javasolja.

Húsz perccel később úton vagyunk Playa del Carmen központja felé. Gyalog, a tengerparton húsz perc alatt bejutnánk, de nem egy segglövással, már bocsánat. Úgyhogy megint bekínlódom magam a kis bérelt autóba, ismét megfordul a fejemben, hogy kellene bérelnünk egy nagyobb – de hát azzal nem beismerem-e, hogy tehetetlen vagyok Andival kapcsolatban, és csak várok itt bénán, hogy berepüljön a számba a sült galamb?

A világ turistái között híres és meglehetősen nagyképű 5th Avenue-re merőleges utcában parkolunk le, kiszállunk, és elindulunk gyalog a Hatodik utcába. Playa del Carmennek a „kirakat” mögötti (úgy értem, a tengerpart és a 5th Avenue mögötti) központja nem nyaralóhelyet idéz. Kisvárosi rohanás, dudaszó, robogók, kis boltok és nagyobb áruházak, kifőzdék és éttermek, bankok... emberek rohannak a busz után, öltönyös férfiak igyekeznek a biztosító épülete felé. Kicsit talán furcsa is, hogy alig egy utcával odébb sortban és bikinifelsőben sétálgatnak az itt nyaraló nők, rumot és tequilát iszogatnak a teraszokon a férfiak, és hamisítatlanul nyaralós a hangulat. Befordulunk az egyik, kevésbé forgalmas keresztutcába.

Jill találja meg a boltot, ehhez női szem kell, mert a csecsebecsékkel, bizsukkal és egy kockás női poncsóval kidekorált kirakat mellett én simán elbicegtem volna.

Az árus! Igen, Andi tanúja, már emlékszem, hogy röhögve mesélte: a használtcikk-kereskedőt kérte fel tanúnak, aki még angolul sem beszél. Alacsony, bajszos ember, gyanakvóan néz ránk, aztán becsukja az ajtót mögöttünk. Kulcsra is zárja. Odabent félhomály van, limlomok édeskés, poros illata, régi, össze nem illő bútorok felhalmozva a helyiség hátsó részében, a polcokon ezüst meg porcelán gyertyatartók, vázák, szobrok díszlelegnek, de a hátsó falipolcon van női cipő, gyerekjáték, porcelánbaba is.

– Szépek a mézeshetek? – érdeklődik az árus, de komor az arca.

– Hát, talán hallotta, hogy nem a legfeldobottabb hangulatban hagytam el az esküvő helyszínét – mondom. Andi tanúja nem jött velünk a fogadásra, a szertartás után elbúcsúzott tőlünk. Gyanakodva pislog az utca felé, aztán bizonytalanul bólint.

– Eljutott hozzám a hír, hogy volt egy kis balhé. Engem is kihallgattak másnap a nyomozók. Nem tetszett nekik, hogy a szertartás után elmentem. Nem értették, miért nem maradtam ott, és ettem az esküvői ételből. – Szemrehányó pillantást vet rám, mintha én tehetnék róla, hogy kihallgatták.

Amúgy meghívtuk, de mivel senkit sem ismert, nem akart maradni. – Aznap az alkalmazottam vitte az üzletet, inkább csak gyakornok. Nagyon ügyetlen – teszi hozzá. – Siettem vissza.

– Hogyan emlékszik vissza a feleségemmel való találkozásra? – kérdezem.

– Hogyhogy...? Miért nem kérdezi meg tőle?

– Akkor, amikor volt az a bizonyos kis „balhé”, eltűnt a feleségem – közlöm vele az igazat. – Szeretném, ha ez köztünk maradna.

– Rejtélyes hölgy – somolyog a bajsza alatt a fickó. – Azt akarja, hogy találja meg a férje...

– Hát remélem, hogy erről van szó.

– Hacsak nem tett olyat, amin egy ifjú feleség megsértődik, akkor nyilvánvalóan... – kacsint. Rém kínos a vele való beszélgetés. – Na jó, szóval a nők ilyenek – komorul el. – Kiszámíthatatlanok, különösen, amikor érzelmi sokk éri őket. Már számtalanszor hallottam, hogy valaki egyedül töltötte a nászút felét. Ilyen vagy olyan okból. – Az okokat, hálásan veszem tudomásul, nem részletezi. – De hát a maga felesége... és az a ruha... Mondjuk nem erre számítottam. Tőle nem erre számítottam. Ő nem afféle ijedős lány.

– Ismeri?

– Nahát. Ilyen kérdést. Én voltam a tanúja – mutat az üzletben két bársonnyal kárpitozott székre a mexikói. – Üljenek le. – Odahúz magának egy ülőalkalmatosságot a pult mögül, és miután a teaajánlatát visszautasítjuk, átveszem a szót.

– Maga volt a tanúja, de tudtommal csak egyszer találkoztak.

– Háromszor, másodszor azért jött vissza, hogy tanúskodni kérjen, aztán jött az esküvő. Nem mondtam volna igent neki, de... Tudják. Az a ruha, hát azt aki megveszi... annak csak különleges lehet a személyisége. Hat éve állt a boltban, és nem árulom el, kié volt. Aztán még a zsebóra... Tetszett magának? – érdeklődik. Elmosolyodom, nem akarom megsérteni. – Hát csak ne beszéljen róla senkinek, ha jól akar. Legalábbis amíg itt vannak, Mexikóban.

– Miért?

– Ne kérdezősködjön. És ne beszéljen róla, ne mutogassa.

Eddig is olyan érzésem volt, hogy a kereskedő valójában orgazda, de mostanra már teljesen biztos vagyok benne. Sunyít és fél, hogy hozzá vezetnek a szálak, ha valaki felismerné az ellopott óráját. Megjegyzem, eléggé ronda is, úgyhogy eszem ágában nem volt mutogatni, főleg arra való tekintettel, hogy bár elméletileg megvannak a saját papírjaim, és a saját

útlevellemmel léptem be Mexikóba, gyakorlatilag már úgy tekintem magam, mint akinek új személyazonossága van, természetesen csakis azért, hogy megtaláljam a feleségemet, és megtaláljam egy-két, időközben felmerült kérdésre a választ.

– Rendben. Tehát, milyen benyomást tett magára a feleségem? Esetleg zaklatott volt, vagy félt valamitől?

– Az természetes, hogy tartott egy kicsit az esküvőtől. De szerintem inkább örült neki. Ha arra kíváncsi, hát nem tervezte, hogy elhagyja magát.

– Értem – morgok. – Viszont eltűnt. Mégiscsak eltűnt.

– És mondja, az óra megvan? – kérdezi hirtelen.

– A zsebóra? – Hihetetlenek ezek az orgazdák. Már is azt nézi, hogy visszaveheti-e olcsón. – Igen, mondtam, hogy megvan. És nem eladó! – nyomatékosítom.

– Helyes – bólint. – Én csak azt tudom, hogy a maga felesége különleges nő, ha érti, mire gondolok. – Gyanakodva nézek rá. – Igen. Tud ő vigyázni magára. Inkább azt mondom, maga vigyázzon.

Szöveget ütnek a fejembe a mondatai, Jillre sandítok, de ő csak iceg-ficeg a széken, láthatólag egy szót sem ért abból, ami itt elhangzik.

– Mire céloz?

– Nem kell mindig előremenni. Néha jó hátul kullogni, arra célzok. Csak úgy figyelni és várni, ahelyett, hogy belerohannánk valami hülyeségbe. Persze ne vegye szó szerint, amit mondtam. Mindössze arra utalok, hogy szerintem a felesége vissza fog jönni. Lehet, hogy megijedt valamitől, lehet, hogy van még valami dolga, ki tudja. Sosem fogjuk megismerni a nőket... – Miközben beszél, a nadrágjáról láthatatlan szöszöket söpör le a jobb kezével. Aztán rám emeli a tekintetét. – Nem tarthatok zárva, most már a vevőimmal is foglalkoznom kell – int a bejárat felé. Az utca az üzlet előtt most teljesen kihalt.

– És mi a különlegessége annak a menyasszonyi ruhának? – kérdezem, miközben felállok.

– Láta, milyen gyönyörű volt benne... – tér ki a válasz elől. És akkor jut eszembe, hogy persze, az esküvői ruhában rohant el Andi.

– Láttam. De már nem látom, mert a ruhájával együtt tűnt el – felelem.

– Jó ízlése van a feleségének – feleli. Az ajtóban elbúcsúznak. Senki sem toporog az üzlet előtt.

– Mit gondolsz? – kérdezi Jill a kocsiban. – Mesélj.

– Nem jutottunk előrébb. Hacsak annyival nem, hogy orgazda a pasi, és

valószínűleg lopott volt a ruha, de az az antik zsebóra, amit Andi ezek szerint nekem vett, biztosan. Azt mondta, ne mutogassam senkinek.

- Pedig olyan becsületes képe van.
- Dehogyis. Rafinált képe van.
- Tévedsz. Majd mutasd meg az órát.

Hullaként érek vissza a házba, és bár azt terveztem, hogy a fürdőajtóra szerelhető rúdon húzódkodni fogok, hogy visszahozzam egy kicsit a régi, seggbelövés előtti kondimat, ez most elképzelhetetlennek tűnik. Sajnos marad a jó öreg ágy, ami úgy hívogat, mint a nyirkos téli napokon hívogathat egy influenzás, taknyos-lázas beteget. Jill bejön, mert persze nem bírja ki, hogy ne vessen egy pillantást a zsebórára.

– Ez micsoda? – kérdi, ahogy kinyitja a dobozt, és a kezében marad egy cetli.

– Mutasd. Nem is vettem észre. Biztosan be volt ragasztva a doboz fedelébe.

– Csak egy évszám van rajta. 1983. És egy aláírás. Akkor adta volna valaki ajándékba valakinek? Ennél nyilván jóval régebbi az óra, nem?

– Biztosan. Fogalmam sincs, mi ez a cetli – forgatom a papírt. Jill az órát bámulja, majd megkérdezi:

– Mi a márkája? Ki kéne tisztítani, mert én bizony nem tudom rendesen elolvasni. Nem hívjuk fel a kis spanyolt?

– Miért érdekel annyira?

– Nem tudom. Jobb, mint tétlenül ülni – vallja be. Úgyhogy ismét felhívom a régiségkereskedőt, de nem veszi fel a telefont. Jill elrohan, aztán egy nagyítóval érkezik vissza. – A konyhafiókban volt, emlékeztem rá, hogy van ilyen. Na, nézzük – veszi a kezébe újra az órát. – Ez nagyon... kopott. Vagy koszos. Én nem tudom kivenni rajta a betűket. Most két eset lehetséges: ez vagy nagyon értékes, vagy egy fabatkát sem ér.

Váratlan ötlettől vezérelve gyorsan írok egy újabb levelet Foxnak, kérve, hogy a régiségkereskedő „internetes nyomait” is próbálja felkutatni. Aztán még csatolom az óra fotóját is.

15.

ANDI

A francba. Ezt nem hiszem el, mibe mentem bele? Hazudhatnék persze, de nem szoktam, azonban most talán kihúzna a csávából. Vagy kereshetnék egy halottlátót. Nagyon sajnálom, én nem vagyok az. (Nem, valójában nem sajnálom.) Oké, a híres divattervező halálát előre láttam, de az csak véletlen lehetett, vagyis a hava mivoltom csattanós előrejelzése, és sajnos nem állt módomban a világhírű tervezőt figyelmeztetni az akkori látomásomra. Most viszont rekonstruálnom kellene egy halálesetet. Csak azért, mert az öregasszony gyilkosságra gyanakszik. A legemberségesebb és legegyszerűbb az lenne, ha megnyugtatom, hiszen most már nem mindegy, mi történt? Legfőképpen neki nem mindegy?

Ugyanakkor a lelkiismeretem csak akkor szokott megnyugodni, ha tisztességes és alapos munkát végzek, és senki se hívja fel a figyelmemet, hogy akkor miért nem tudja néhány tanítványom helyesen leírni azt, hogy lesz, hogy a többről már ne is beszéljünk. Ez az én nagy szégyenem, hogy néhány tanítványomnak nem sikerült a fejébe vernem az alapokat, pedig próbálkoztam. Nincs is igazi bűntudatom, hiszen mindent megtettem, amit csak lehetett. Higgye el nekem mindenki, hogyha rajtam múlna, aki a %-kal-t %-al-nak írja, nemhogy érettségit, sőt továbbmegyek: diplomát nem szerezhetne, hanem az általánosban megbukna, amíg csak le nem írja helyesen. (Persze erről hiába vitáztam a matematika szakos igazgatónkkal, aki szerint nem ez a baj, hanem az, ha nem tudja kiszámolni a nebuló a százalékot.) De Bogie, vagyis, ahogy most megtudtam a nevét: Boglárka már kemény dió, rafinált öreg csaj, és tuti, hogy nem fogadná el a félmunkát.

Havák istene, segíts, hogy lássam, amit most nem láthatok!

A tengerpartot gereblyézem a szálloda előtt, elég sokan vállaltunk részt a nagytakarításban, a luxusútra befizetett vendégek élvezik is, hogy életükben talán először maguk végeznek ilyen munkát, hiszen otthon valószínűleg bejárónőjük van. Én egyáltalán nem élvezem, mert otthon is szoktam leveleket gereblyézni a parton, meg a kertet is rendben kell tartanom, úgyhogy a lelkesedésem lanyhább, mint a többieké. De a tegnapi beszélgetés fényében azt gondoltam, valahogy kiveszem a részem a közös mulatságból. Közben fohászkodom, hogy valahogy bevillanjon, mi is történt valójában akkor régen – mert bár gyönyörű ez a sziget, még így is, hogy tele a part

törmelékkal, elkorhadt kókuszdióval, letört pálmaágakkal –, de sokkal fontosabb dolgaim lennének, mint hogy egy szeszélyes öregasszony ismerősének halálát rekonstruáljam, ráadásul a távolból. Persze ahogy húzogatom a gereblyét a homokban, támad egy ötletem...

Kolemár Gizella az öreglány barátnője volt. Ugyanabban a társasházban laktak Budapesten, Bogie szépen le is írta a környéket, kiszedtem belőle a címet is (bár úgy tudja, hogy cseh lány vagyok, és én ráhagytam), egy menő környéken, a második kerületben. Kolemár Gizella szintén a nyolcvanat taposta (Boglárka elárulta, hogy már ő is betöltötte...), és bár „gyenge volt a szíve”, nem szedett semmilyen gyógyszert, mert reggelente egy kupica pálinkával kezelte a szívgyengeségét hosszú évtizedeken át, Bogie elmondása szerint meglehetősen hatékonyan. Kolemár Gizella gyanakvó idős nő volt, még a saját lányát sem engedte be a lakásába, csak a lépcsőházban tárgyalt vele attól kezdve, hogy az ötven körüli nő összeállt egy harmincas férfival. Boglárka igyekezett elcsitítani a barátnője gyanakvását, de Gizella nem tágított: a fejébe vette, hogy a veje csak az örökségre meg a lánya pénzére hajt. (Gizella lánya egyébként egy PR-céget vezet, és van két felnőtt gyereke, meg egy rakás adóssága, egy jó autója, amit hitelből vett, és egy nagy háza, amelynek a hiteleit alig bírta kifizetni. Boglárka szerint a jó állás csak látszat: a lány valójában egyik hónapról a másikra élt, miközben Spanyolországba ment nászútra egy ötcsillagos hotelbe.) Kolemár Gizella nem ment el a lánya esküvőjére, és két héttel később holtan találták a lakásában. Állítólag a halála előtt bevett két szem altatót, és este is bepálinkázott, holott „csak” reggel szokott felhajtani egy kupicával, továbbá mindig jó alvókája volt, ezt Bogie onnan tudja, hogyha éjszaka kiült a nappalija teraszára – mert, ellentétben a barátnőjével, ő nem tudott jól aludni – hallotta Gizella egyenletes és hangos horkolását.

Az orvos szerint Gizella egyszerűen elaludt, megállt a szíve, de Boglárka szerint a lányáék hazajöttek a nászútról, és a fickó valahogy bement Gizellához, talán azzal a mesével, hogy békülni akar, majd bealtatózta, bepálinkáztatta, aztán a nőt elvitte a gyenge szíve.

Nos hát, Bogie azt akarja megtudni tőlem, hogy Gizellát megölték-e.

Gereblyézés közben eléggé jár az agyam, bólogatva követek egy Paul nevű, franciául beszélő fickót, aki mutatja nekünk, hol van még hordalék a homokban. Azon gondolkozom, miközben a gereblyét húzogatom és a szemetet szedem össze a zsákba, hogy a legegyszerűbb lenne azt mondani, Gizella bepíált, aztán tényleg nem bírta a szíve. Csakhogy ki tudja, hátha ez

csak mese az esti pálinkázásról, és tesztelni akar az öreglány? Vagy ha azt mondom, hogy ott járt nála a veje... és ha rafinált Boglárkánk visszanezerte a kamera felvételét, és nem járt ott senki?

Szuggeralom magam, ha már hava vagyok, akkor vegyem most hasznát. Jó célra használnám (na jó, a hamis útleveél beszerzése kicsit nehezen sorolható a jó célok közé, de végső soron azt szolgálná, hogy visszataláljak a férjemhez), úgyhogy már esetleg irányíthatnám is a képességeimet. De hogyan?

Hiszen már rá kellett jönnöm, hogy a „látomásokat” nem én irányítom. Teljesen váratlanul törnek rám, a legfurcsább helyzetekben.

Még a hajón is...

Na, erről majd később.

Egyetlenegy ötletem van, nem vérbeli havához méltó, és le is fogok bukni, hogy nem vagyok tökéletesen megbízható, de valamit tennem kell. Mert a másik ügyet sokkal könnyebben felgöngyölítem majd egyedül is, mint ezt – ebben egészen biztos vagyok.

16.

– Ezer forint. Mit nem lehet ezen érteni?

– Hogyhogy ezer forint? Három teve, nézze meg! Há-rom te-ve! – szótagolta Áron kivörösödött arccal a fogadóirodában.

– Há-rom te-ve az e-zer fo-rint – válaszolt a lány hasonló stílusban, de kedvesen, és megfordította a szelvényt. – Nézze csak.

– De hát hatmillió forint a földj...

– A földj az hatmillió, csakhogy nem három tevére, hanem három struccra jár.

– Strucc... – ismételte meg kétségbeesetten Áron. – Nem teve, hanem strucc – és megfordította a sorsjegyet. Három rohadék teve! És nem három gyönyörű strucc!

Három istenverte tevével tette tönkre az életét és a karrierjét. Azzal, hogy nem tud megkülönböztetni egy tevét egy strucctól. Vagyis a figyelmetlenségével.

Magába roskadva állt a pult előtt. Ezt nem fogja tudni kimagyarázni a társa előtt, biztosan sikkasztással fogja vádolni, vége a karrierjének, és soha egyetlen utazási iroda, vagy bármi más cég nem fogja alkalmazni.

– Kéri a pénzt, vagy esetleg másik sorsjegyet választ?

Nem volt képes válaszolni, csak megvonta a vállát. Olyan mindegy, nem?

Azt sem tudta, hogyan támolgott ki az irodából, és nem volt elképzelése, hogyan tovább. Ott volt a repülőjegye, kinyomtatva, visszaválthatatlanul. Lefoglalt egy szállást, átutalta a pénzt... Ha most mindent lemond, akkor sem kapja vissza, amit kifizetett. Több százezer forintot elköltött a cégpénzből, jó pár havi fizetéséből tudja majd visszaadni, ha egyáltalán kap még fizetést, miután kiderül, mit tett... Volt idő, amikor jobban keresett, de az rég volt. Mit tudna eladni? A tévéje régi, és már akkor se sokat ért, amikor vette. Kocsija nincs. A lakására most is fizeti a hitelt. Na jó, van néhány extra ruhaneműje... de azoktól sosem fog megválni. Na nem, a göncök maradnak. Sokat spórolt rájuk, és nem hajlandó lemondani a fekete-ezüst Galliano farmerről, meg a Dolce&Gabbana cipőiről. Amúgy sem adnának értük sokat... Persze a börtönben nem fogja hordani őket, és a márkás napszemüvegeire sem lesz szükség, aztán mire kiszabadul, mind egytől egyig kimegy a divatból.

Expresszvonat-sebességgel zakatoltak a fejében a képek: látta, ahogy elviszik előzetesbe, mert sikkasztott, rémlátomásként látta, ahogy

kihallgatják, ahogy a többségi tulajdonos, aki eddig megbízott benne, úgy beszél majd róla az ismerőseinek és az üzletfeleinek, mint egy bűnözőről.

Egyedül a bőröndökön kereshetett volna egy kis pénzt, ezekkel seftelt az irodában, de sejtette, hogy az elköltött összeg töredékét sem fogja megkeresni velük, még ha feldobja is őket valamilyen netes adok-veszek oldalra.

Megcsörrent a mobilja. Egy utasa hívta, de nem volt lelkiereje beszélni vele. Pedig a telefon újra és újra megszólalt, türelmetlen lehetett az utas, ő pedig lehajtott fejjel ment az utcán, azt gyanítva, hogy másnap már se állása, se pénze nem lesz, csak egy csomó adóssága – és egy repjegye Mexikóba.

17.

ALEX

– Hát te? Teljesen megrémültem, amikor láttam, hogy nyitva az ajtód, és nem vagy sehol.

– Jill, már nem menekülünk – figyelmeztetem, bár azon kapom magam, hogy mintha bizonytalan lenne a hangom. – Éppen mi vagyunk az üldözők – felelem, és bevánszorgok a konyhába. – Gyalogoltam egy kicsit a parton. Gondoltam, ideje elkezdenem erősíteni magam.

– Megőrültél. Pihened kellene. Még a varratok is benned vannak. Azzal nem segítesz Andinak, ha még be is lázasodsz, és jól begyullasztod a sebedet. De most mindenekelőtt reggelizned kell.

– Meg kell néznem a laptopomat.

– Előbb reggelizünk.

Laptoppal a kezemben ülök le az asztalhoz, és miközben a lány tojáskanalazom Jill aggódó pillantásától kísérvé, megnézem, Foxtól érkezett-e válasz a titkosított levelezési csatornán.

– Sejtettem – mordulok fel. – A régiségárus... Alvaro Cadenas jól ismert orgazda. Egyszer csípték el, de a forrásom szerint tanúvallomást tett, és végül felmentették. Mexikóvárosban történt, és több gyanús cucc is felbukkant nála. Néhány éve költözött Playa del Carmenre, itt meglehetősen visszafogott életet élt, nem volt ügye a rendőrséggel, de a forrásom szerint kéz alatt továbbra is árult lopott holmit.

– És? Andi nála vette az órát, meg az esküvői ruhát. Hogyan függ össze ez az egész az eltűnésével? Szerintem... Kid, ne szórakozzunk. Be kellene jelentenünk a rendőrségen, hogy Andi eltűnt. Lehet, hogy önszántából vonult vissza, igen, ez volt a feltételezésem, de akkor már elő kellene jönnie. Miért nem fordulunk hozzájuk? Semmit sem követtünk el, tiszták vagyunk, Andi pedig már túl régen nem adott hírt magáról, vagyis egyáltalán nem adott hírt magáról. Ehhez nem vagyunk elegek mi ketten, te a sérüléseddel, én meg... Nem tudom, mit tehetnénk azon túl, hogy ülünk és várunk – fejtegeti. Egyre idegesebb leszek, mert tudom, hogy igaza van. Valamiért mégis úgy érzem, nem lenne jó, ha a hatósághoz fordulnánk.

– Ha nem lett volna az az idegen férfi az esküvőn, meg ha Kevinnel kapcsolatban nem lenne ilyen furcsa érzésem, akkor azt mondanám, hogy igazad van – felelem. – Csakhogy valamit jelez a radarom. Andit nekünk kell

megtalálnunk. Menjünk el újra a régiségkereskedőhöz, Alvaróhoz, és faggassuk ki alaposan az óráról. Utána pedig döntünk.

A központban nagy a forgalom, és rengeteg a parkoló autó. A régiségbolt közelében nem tudunk leparkolni, úgyhogy legalább tíz percet gyalogolunk. Az üzlet redőnye lehúzva, és a vészradarjaim azonnal erős jeleket sugároznak. A bolt le van pecsételve, egészen úgy, mint egy bűnügyi helyszínelés után.

Hirtelen születik meg a döntés. Odasúgom Jillnek, hogy ne álljunk meg, elsétálunk a bolt előtt, a bejáratí redőnyön egy rendőrségi szalagot látunk. Továbbmegyünk, és végül két portállal odébb egy kávézóban kötünk ki.

Reggelizőhely, illetve egy motel aljában található bár ez, ahol a hátizsákos turisták elfogyasztják a kiadós reggelit. Molett pincérnő szolgálja ki a három-négy vendéget, nagyon visszafogott tempóban.

– Mi történt a régiségboltban? – kérdezem tőle spanyolul, amikor meghozza a kávékat. – A múltkor kinéztünk egy nyakláncot, és most zárva, ott van rajta egy szalag...

– Ronda egy történet – vágja oda, aztán letesz a szomszéd asztalhoz egy csésze kávé, majd visszatér hozzánk. A kötényébe törli a kezét, és megrázza a fejét. – Nem hiszem, hogy mostanában kinyitna az az üzlet.

– Miért?

– Az alkalmazott... rettenetes... – rázza még jobban a fejét. – Egy fiatal nővel illet tenni... Tegnap este... Megölték.

– Megölték?

– Nem olvasták a mai híreket?

– Nem – vallom be.

– Hát én nem tudom, mi van itt manapság. Először az az esküvő, ahonnan elraboltak egy csomó értéket, és még túsokat is ejtettek... most meg ez a gyilkosság...

– Mit lehet tudni? – érdeklődöm, és alig várom, hogy internethez jussak.

– Csak annyit tudunk, hogy zárás előtt történt. Még bent volt nála a tulajdonosunk, vitt neki egy kávé. Akkor minden rendben volt, ez olyan fél kilenc körül lehetett. Kilenckor zárt volna... de nem zárt be. A pizzás nézett be tíz körül, hogy minden rendben van-e. Sötét volt odabent, de nem volt leeresztve a redőny, és tárva-nyitva állt az ajtó. És akkor... – sóhajt – meglátta Millyt. Ott ült a székben, az asztalra borulva. Hátulról fejbe lőtték.

– Fejbe lőtték? Elkapták a tettest?

– Ugyan már. És ami furcsa, hogy az üzlet tulajdonosa, Alvaro szőrén-

szálán eltűnt.

– Itt, Playán? A földi paradicsomban? – kérdezem. Szeretnék minél több információt kihúzni belőle, de turistának kell kinézniem, és nem egy nyomozónak, aki vallatja őt. Nagyot sóhajtok, és én is ingatom a fejem. Nem is szükséges megjátszanom magam, mert csak Andi jár a fejemben. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen veszélyes ez a környék, és most kezdek komolyan aggódni, hogy Andi valóban nem önszántából tűnt el, hanem bajba keveredett.

– Alvaróról, a bolt tulajdonosáról beszéltek ezt-azt. Hogy megvesz dolgokat, amik... na, tudja. Lopott tárgyakat – böki ki a nő. – De ez inkább csak pletyka, sosem találkoztam senkivel, aki megerősítette volna. Velünk nagyon rendes volt, néha csokoládét hozott, máskor csak bejött reggel kávézni. De semmit sem tudtunk róla. Azt se, hogy van-e felesége, családja. Azt tudtuk, hogy melyik utcában bérel lakást, és elkottyantotta, hogy van egy nagy lakása Mexikóvárosban, úgy gondoltam, talán kiadja, és itt kezdett új vállalkozást. Sokan tesznek így errefelé. Itt... tudja, itt azért könnyebb az élet, és lassan már úgy vagyunk, hogy örökké szезon van, még az esős novemberben is csapatostul érkeznek a turisták. Sokaknak el sem mondják, mire számítsanak, amikor befizetik a részvételi díjat, aztán ha nem ellenőrzik az interneten, akkor jól pofára esnek – az oroszok jártak így legutóbb, de rengetegen, hogy esős hónapban érkeztek. Ezek az emberek befizetik az utat, és itt áznak, meg isznak a luxusszállodákban... De Alvarónak ez jó volt, mármint a boltjának. Mindig voltak vevői, sokszor külföldiek, főleg az esős időben. Aztán... állítólag tegnap este a nyomozók elmentek a címére, és nem volt sehol. Sehol! A lakás üres volt – mered rám. Nem állom a tekintetét, mert az villan be, hogy Andi is elment néhány hónappal ezelőtt az általam alibiből bérelt, majd feladott pesti lakásba, és ott szembesült vele, hogy tényleg eltűntem. Nemcsak az életéből, hanem még a „lakásomból” is. A régiségkereskedő is kettős életet élt, mint én, amikor még a ghenerrai küldetésen dolgoztam?

– Visszament volna Mexikóvárosba?

– Hát a mai hírek szerint nem volt neki lakása a fővárosban. Híre-hamva nincsen. Keresik, de szerintem nem ő ölte meg a lányt. Biztos a lopott holmik miatt menekül, de ez csak az én tippem. Nyilván találhattak valamit a rendőrök a boltban, amit nem kellett volna.

– Miből gondolja, hogy nem ő ölte meg a lányt?

– Azért, mert szerintem nagyon kedvelte. Mintha a lánya lett volna, érti.

Úgy is beszélt Millyről. A lány meg előtte az egyik szuvenírboltban dolgozott, sokkal kevesebb pénzért. Tijuánából jött ide, ezt az újságban olvastam. Én nem tudtam róla semmit, nem járt be hozzánk. Persze láttam néha, amikor ment dolgozni. Olyan volt, mint a többi huszonéves lány, tudja. Szűk farmernadrág, szakadt végig a combján, tornacipő, színes póló. Kieresztve hordta a haját. Csinos volt, de nem feltűnően csinos. Nem láttam soha, hogy érte jött volna fiú. Ha délutános voltam, láttam, amikor elindult, mindig egyedül ment.

– Vajon hol lakott?

– Gondolom, itt bérelt valahol szobát Playán. Nem biciklizett, nem robogózott, tehát vagy egy közeli településről járt busszal, vagy helyből gyalog, busszal, ki tudja. Mondom, hogy nem beszélgetett. Talán csak a főnökével, de velünk nem. Mondtam is magamban, na, spórol nagyon, hogy továbbmehessen innen. Még egy kávéra sem költött.

– Kirabolták a boltot? – tűnődöm hangosan. Jill csendben kevergeti a kávéját.

– Hát mivel a tulajt nem tudták megkérdezni, csak helyszíneltek a rendőrök. A hírekből vagyok ám ilyen okos. Szóval a híradás szerint nem rablógyilkosság történt, még a bevétel is megvolt. Azt is rebesgetik, hogy egy volt szerelem, meg bosszú... de én tényleg soha nem láttam senkit a lánynál. Ha ő dolgozott, nem várta senki. Szóval... én nem tudom, miért ölték meg azt a szerencsétlent.

– Szörnyű – felelem, és megiszom a kávé maradékát. Keserű és hideg.

– Mit gondolsz? – kérdezi Jill már az autóban, miután elmesélem, mit mondott a felszolgáló.

– Azt, hogy valami nem stimmel ezzel az Alvaróval. Nem tudjuk, de én is hajlok arra, hogy nem ő ölte meg a lányt, azonban menekül. Ugyanúgy felégetett minden nyomot maga után, mint én tettem, amikor elindult az akciónk.

– Szerintem nincs semmi köze ennek az esetnek Andihoz – masszírozza Jill a homlokát. – Be kellene mennünk a rendőrségre. Így kihallgatni sem tudnak, mert gyakorlatilag leléptél, és...

– Abbahagynád végre? Megkérem a forrásomat, nézzen utána egy kicsit a dolgoknak.

– Mindenbe egy hacker sem lát bele.

– De tudja, kit kell lefizetni ahhoz, hogy megszerezze az infót.

– Nem látom be, hogy miért ne bízhatnánk a helyi nyomozókban.

– Hiszen olyan sikeresek, például a rablókat is elkapták – felelem nem kevés iróniával.

Aztán mire hazaérünk, felgyorsulnak az események.

18.

ANDI

Szerintem nem kifejezetten lassú a felfogásom, mégis csak egy héttel az esküvőm után jut eszembe, hogy létezik internet, amit akár használhatnék is egy kis böngészésre. A Lara nevű idegesítő tinilánytól a gereblyézés után engedélyt kérek arra, hogy kölcsönvegyem a laptopját.

Lara egyébként az ujjficamára és a munkabeosztására hivatkozva nem veszi ki a részét a takarításból, és már kora reggel alvást tettetve fültanúja voltam, ahogy arról beszél Skype-on magyarul egy barátnőjével, hogy mit kéne velem csinálni.

– Szerintem ne vegyél róla tudomást – nyugtatta a barátnője. Igazság szerint ezekre a szavakra ébredtem fel. Lara a hálóban beszélgetett, de nem csinált gondot belőle, hogy felébreszt-e.

– Nagyon nehéz nem tudomást venni egy jósnőről, basszus. Vörös a haja, és hatalmas nagy boglya, mint egy... egy boszorkánynak.

– Lara, nem a fantasyk világában élsz.

– Jó, hát csak hallgasd végig a feltételezésemet. Boglárka, aki ugyebár nagyon nagy játékos, összeszövetkezett vele.

– Ezt meg honnan veszed? Azért, mert ő mondta meg, hol vagy és honnan kell kimenteni téged, még nem szövetkeztek. Egyébként is csak hálás lehetnél neki.

– Na jó, de akkor mivel magyarázod, hogy tegnap este titokban találkoztak a Sunset Beach bárban? Tudod, ahol karácsonykor voltunk. Hallottam a hírt, persze nem Boglárkától.

– Nem tudom, de nem is érdekel. Téged se érdekeljen! Ugye nem nyomozgatsz a saját nagyanyád után?

– Nyugi, csak a fülembé jutott. Ez a nő ijesztő, érted? Mindjárt lefotózom a telómmal és küldök egy képet róla. Meglátta, hogy hol vagyok a hurrikán alatt, itt lakik a szobámban, mert állítólag elvesztette a pénzét meg az iratait, és Boglárka befogadta, amíg megkapja a családi segílyt, vagy mit tudom én, mit. De ez a sztori nagyon meredek, igaz? Mint a mesében, itt terem, megment, és a lakótársam lesz. Használja a tusfürdőmet, és némán bámul, amikor kivonulok a szobából. Lásd már be, Heni, hogy ez a nő örült, és bármikor egy pillantásával megölhet!

– Nehéz kimondanom, Lara, de megörültél. Ahelyett, hogy örülnél, hogy

megúszta a hurrikánt... hogy megmentett...

– Boglárkát a markában tartja. Tutira a pénzére hajt, vagy nem is tudom... Nagyon gyanús. Próbálom megfigyelni, de azért tartok is tőle. Na figyelj, lefotózom...

A fejemre húzom a takarót, hogy lehetőleg minél kevesebb látszódjon belőlem, és még a lélegzetvételt is próbálom szüneteltetni. Hallom, ahogy elkészül a felvétel. Lara visszaoson a hálóba, de az ajtót most sem csukja be, csak behajtja maga után.

– Küldöm e-mailen. Nézd meg – mondja.

– Semmi különöset nem látok, csak néhány vörös hajtincset.

– Félelmetes. Figyelj, ki kell találnunk valamit, hogy elhúzzon innen. Nagy bajt fog keverni. Most le kell mennem a recepcióra, mert kilenckor én váltom Martinát.

– Beletanultál már?

– Boglárka azt akarja, hogy mindent megismerjek a hotel működésével kapcsolatban, és ami azt illeti, érdekel is.

– És... döntöttél már?

– Még nem. De megszakad a szívem, Heni. Gyere már ki!

– Majd ha szünet lesz, és meghív a nagyi. Én, ellentétben veled, szeretnék továbbtanulni.

– Úristen, stréber! Mire mész vele?

– Nem tudom. Érdekel a fizika. Lehet, hogy tudós leszek, és...

– Ezt nem bírom tovább hallgatni. Életed legszebb éveiről mondasz le! Később beszélünk. Találj ki valamit, amivel ezt a boszorkányt elűldözhetjük a hotelből és Boglárka közeléből!

Ó, gondoltam, sosem tudhatja meg, hogy beszélek magyarul. Soha.

A gereblyezés után a recepció felé vettem az irányt, és kedves mosolyt magamra erőltetve megkérdeztem Larát, használhatom-e a laptopját. Ő is megerőszakolta magát, de csak nem sikerült kipréselnie magából egy igazi mosolyt. Aztán nagyvonalúan intett: fent van a szobában.

Így most végre internetközelben vagyok. Valamit meg kell néznem, valamit, ami azt súgja, hogy még megtalálhatom a cipőmet... és Amira gyémántját.

A keresési előzményeimet törlöm, aztán meggondolom magam, és mégsem csukom le a laptop fedelét. Vajon mi lehet Alexszel? Ott vár Playa del Carmenen, és már megőrül idegességében. Vagyis – nem. Tudja, hogy én vagyok az őrült, és már leszámolt a házasságunkkal. Abban biztos vagyok,

hogy ő sem kereste anyámékat. Aki ismeri őket, az tudja, miért vagyok efelől meggyőződve. Alex nagyon jól tudja kezelni őket, de részint soha az életben nem vallaná be apámnak, hogy elveszített, vagyis nem tudja, hol vagyok, másrészt anyám, ahogy már említettem is, meglehetősen szeszélyes lett az elmúlt időben. Nincs az a pasi, aki önszántából ujjat húzna az én latinossá váló, ördögien kiszámíthatatlan anyámmal. Nincs, és én ezt meg is értem.

Tehát, két eset lehetséges. Egy: Alex úgy gondolja, elhagytam, és vége mindennek. Kettő: tudja, hogy csak a véletlen folytán keveredtem el tőle, és azzal is tisztában van, hogy akkor teszi a legjobbat, ha ott vár rám, ahol utoljára látott. Három, és ezt még feltételezni is alig merem: bejelentette az eltűnésemet a mexikói hatóságnak, és hajtóvadászat indult utánam. Talán ott virít az esküvői fotóm a tejesdobozokon. Vagy hát nem, oda az eltűnt gyerekek képét szokták elhelyezni. Mindegy, akkor szerepel a fotóm a helyi lapokban.

Na, remélem, nem így történt. A Yucatán-partvidék nincs olyan messze innen, és nem szeretném, ha mentőalakulat vinne vissza a férjemhez, ráadásul akkor valóban bottal üthetném a tornacipőm nyomát, és sajnos nem tudnánk megvenni a szomszéd telket, hogy kibővítsük a délegyházi csodaházamat. Talán mégsem kellett volna Alexet rábeszélnem, hogy az összes pénzt, amit a ghenerrai akcióval keresett, ajánlja fel az éhezőknek, meg azoknak, akiknek szükségük van rá. Mert pillanatnyilag nekünk is szükségünk lenne rá... hacsak meg nem találom a cipőmet, amit a részeg mexikóiak eltulajdonítottak. És talán egy ícipici esély van is rá, hogy megtaláljam.

Ugyanis sejtem, hogy hol az a cipő.

Csak hát innen elég messze van, és hol a garancia, hogy a gyémántom is megvan még?

Továbbá az is lehet, hogy egészen rossz nyomon vagyok.

Mindenesetre rendesen betett nekem, hogy pont itt sikerült partot érnem, és nem egy másik szigeten. De nem ismerek lehetetlent.

Nem találom a nevemet az interneten. Hála az égnek. Nem keresnek, Alexnek nem mentek el teljesen otthonról, hogy bevonja a rendőrséget a dologba.

Azonban a Playa del Carmennel kapcsolatos hírek sokkolnak.

Első sokk: az esküvői tanúm eltűnt, miután az üzletében meggyilkolták az alkalmazottját. Bár a cikk nem mondja ki kerek-perec, de megszellőztették azt a feltételezést, hogy esetleg lopott tárgyakat is árult (találtak az üzletben egy kakukkos órát, ami a tizenkilencedik századból származik, arany a

kakukk benne, és három éve lopták el egy tehetős mexikói családtól).

A második sokk: mialatt én a cipőtolvajokat kergettem, (nagy valószínűséggel) rablás történt az esküvőnkön. Erről túl sok infó nincs, de a helyszín a leírás alapján stimmel. Érdekes és egyben furcsa, hogy csak annyit tudatnak az olvasókkal, hogy valószínűleg szervezett rablóbanda gyűjtötte be a fogadásra összegyűlt emberek értékeit, majd sikerült kereket oldaniuk. A halántékomban lüktet a vér, egyáltalán nem értem az egészet. Miközben én a tolvajokat üldöztem, egy másik tolvajbanda kirabolta a násznépet?

Biztos vagyok benne, hogyha beszélnék spanyolul, akkor többet is megtudhatnék az esetről. Elkezdek a Playa del Carmennel kapcsolatos friss hírekre spanyolul keresni. Aztán találok egy helyi híroldalt, és a szerintem kapcsolódó híreket kimásolom, és berakom a netes fordítóprogramba. Egyetlen valamirevaló, rémes nyelvhelyességű fordításba kapaszkodhatom.

Rablás az esküvőn

Egy külföldi párok esküvőjének vacsora előtti rendezvényén megzavarták a rablók. Beférkőztek a sátorba és elvitték a násznépek értékei. Szemtanúnk barátja így számolt be az esemény: „Az ismerősöm pincér, és azt a hírt kapta tudomás, hogy a koktélpartin meglepetést készül ifjú párok. A személyzet nem mehet be a meglepetés időszakára, ami valójában rablás volt. Végül két vendég kisebb sérülést szenvedett, a násznép értékeit elvették a fegyveres banditák, akiket tudomás szerint azóta is keresnek. A rendőrség nyomozás okán hírzárlat elrendelve.

Vadul ver a szívem. Mi történhetett? Ezek szerint a cipőtolvajok nem voltak egyedül? Rádöbbenek, hogy Alex talán azt hiszi, elraboltak engem is a bűnözők. És Alexet ismerve valószínűleg a kezébe vette a dolgokat. Vagy... ki tudja? Bármennyire is büszke vagyok, és szeretném, ha elé állhatnék azzal, hogy nekem sikerül akkor is megoldanom az életünket, ha azt tette, amit helyesen tennie kellett, és felajánlotta a pénzt – nem jött-e el az idő, hogy bármilyen áron értesítsem? Csakhogy hogyan, hol? Miért vagyok ilyen hülye, hogy még egy címet sem tudok megjegyezni? Hogyhogy nem tudom, mi annak a villának a címe? Egy ház a tengerparton. Ez regénycímnek is szálna, nemhogy ahhoz, hogy megtaláljak vagy bárki is megtaláljon egy bizonyos házat. A térkép segítene? Ha legalább még egy napot ott töltöttem volna... De azt sem tudom, merre van a kikötő, milyen szállodák vannak a környéken, a közelben. Nem, Andi, az örült csaj mindig is szétszórt, figyelmetlen és bolond marad. Persze Alex is tehetne valamit. Vezetett volna egy mobilt, és megadja a számot. Vagy nem szünteti meg az e-mail címét.

Rengeteg lehetősége lett volna arra, hogy most, amikor megvan a saját baja, ne tők hülyén üljek itt, egy tőle nem is oly távoli karibi szigeten, hanem felvehessem vele a kapcsolatot.

Most már lépnem kell, hogy mielőbb találkozassunk.

De a továbblépéshez ki kell derítenem, amit az öregasszony kért. És hát nem marad más hátra, mint a telefonálás. Még hozzá a szállodai vonalon.

– Hali, Andi vagyok.

– Andi? Az az Andi, aki egyszer sem jelentkezett, mióta elutazott?

– Ne szórakozz. Még tíz napja sem vagyok távol, máris hívlak.

– Remélem, jó hírrel – mondja, és ezen elgondolkodom. Hát persze, hogy nem hívom jó hírrel, bárcsak olyan lennék, mint Lara, biztosan kitalálnék valami álcadumát. – Már csak azért is, mert nekem nincsenek mostanában jó híreim, sőt továbbmegyek...

– Állj! – szólok közbe. – Te vagy a legpozitívabban gondolkodó barátom. Nem válthatsz át siránkozóba. Az életed tökéletes, te mondtad.

– Ez még azelőtt volt, hogy Carlos...

– Nem, ez már azután, hogy a bika felnyársalta a heréjét.

– Beszélhetnél róla szebben is, hallod.

– Egy szálloda számlájára megy a beszélgetésem, és biztos lehetsz benne, hogy nem tudom kifizetni.

– Majd Alex kifizeti.

– Hát ez elég hosszú meg bonyolult, de nem fogja, mert...

– Rendbe jött már a lába?

– Kedves vagy, hogy érdeklődsz, persze – felelem. Mintha Áron nem tudná, hogy Alex szerencsére már rég felépült abból a ghenerrai sérülésből.

– Akkor jó. Gondoltam én, hogy minden rendben van. Apropos, nem válaszoltál sem az sms-emre, sem az e-mailemre. Minden szuper ott, Mexikóban?

– Ó. Hát ott... Ja. Nagyjából – dadogom zavartan. – De az az igazság, hogy most egy kis szigeten vagyok, egy hajóút után. Ráadásul nem e-mailezem, nem mobilozom. Nem is vagyok Mexikóban, nem tudom, mikor érek vissza oda – rukkolok elő az igazsággal. Mondjuk tényleg nem hazudok, de a teljes igazat nem mondhatom meg neki, mert elkottyintja Hullámkáéknak, akik még annyira sem képesek titkot tartani, mint ő, így aztán néhány órán belül anyám is megtudja, mi a helyzet velem. Az pedig nem történhet meg.

– Hát ez nagyszerű! – lelkesedik.

– Micsoda?

– Hogy utazgattok. Akartam is mondani, ne üljetek végig ott a cancúni tengerparton. Hol vagy most?

– St. Maarten szigetén – suttogom. – De anyunak nem kell tudnia róla.

– Nem is! – válaszolja derűsen. Már nyoma sincs a hangjában a szomorúságnak.

– Akkor jó. Tudom, hogy képes vagy titkot tartani – erősítek rá az ügyre.

– És mondd, hogy áll a dolog, amire megkértelek?

Áronnak volt egy mexikói orvostanhallgató fiúja. Évekkel ezelőtti a románc, de nagy szerelem volt, aminek egy kidurrant biciklikerek vetett véget, mert a srác azon igyekezett Áronhoz a szeretőjétől, Szentendréről. A szeretőtől kért segítséget, és aztán még csókolóztak egy kicsit a kerékpárúton, pont akkor, amikor Áron elhatározta, hogy megtanul biciklizni, és pontosan azon az úton haladt. A többi már történelem, Áron kihajította a srácot, aki hosszú ideig próbált visszakéredzkedni, majd valamilyen kerülővel hazautazott Mexikóba. Áron szerint Playa Mujeresen lakik, és nekem egy csomagot kellett volna kézbesítenem neki, ugyanis Áron így, cirka hét év elteltével megbocsátott. A kis csomagot a cancúni szállodában leejtettem a padlóra, és úgy csilingelt, mintha összetört volna benne valami. Sajnos ki kellett bontanom, és hátrahőköltem, amikor megláttam, mi van benne. Egy csomó ampulla. Néhány összetört. A többi akkor, amikor rémületemben összetapostam és kivárva a sötétedést, megszabadultam tőle egy utcai szemetesnél. Nyilván tiltott orvosi anyagot csempésztam, vagy valami drogot (bár Áron nem drogos, de Ernestóról bármit el tudok képzelni).

– Ööööö...

– Még nem adtad oda? Fel is adhatod. Vagy persze most már várhatsz vele egy kicsit, majd Mexikóba érve... – Hihetetlenül megkönnyebbülök, hogy haladékot kaptam. Az összetört ampullák már sosem lesznek meg, de vehetek helyettük mondjuk C-vitamint. Vagy valami ilyesmit. Ernesto majd udvariasan megköszöni.

– Mi van a csomagban egyébként?

– Meglepi. Ne akard tudni.

– Jézusom – sóhajtok.

– De ha már felhívtál, elmesélem neked, hogy nagy szarba kerültem, Andi.

– Üdv a csapatban. Én is.

– Gondolom, a te nagy szarod lesz a téma, ha felhívtál – feleli pikírten.

– Nem, mondd a tiédet először – adom meg magam, és beletörődöm, hogy

mindjárt végighallgathatok egy újabb szerelmi csalódásról szóló történetet.

– Összekevertem három tevét három struccal, basszus, érted? Hogy a francba lehet a tevét meg a struccot összekeverni?! – Sóhajtok. Nem lennék most vevő az állatkertes sztorikra, amikor határozott céllal hívtam fel, és bármikor beállíthat a lakótársam, aki elől titkolnom kell mind a megbízást, mind pedig azt, hogy magyarul beszélek. – Ezzel eladósítottam magam egy életre, és talán börtönbe is kerülök – folytatja sírós hangon.

– Vettél három tevét?! – Mindig tudtam, hogy a barátaimnál sokkal normálisabb vagyok, de azért ez a hír kiüti nálam a biztosítékot.

– Hitelre...

– Hitelre vettél három tevét? Már megbocsáss, de...

– Azt hittem, a teve a nyerő sorsjegy. És mivel biztos voltam benne, hogy megnyertem a fődíjat, a hatmillió forintot, lefoglaltam egy repülőjegyet szállással, továbbá vettem két pár színes kesztyűt horroráron a neten, egy dél-amerikai kesztyűtervező művész kézzel készült alkotásai, és vásároltam még egy modern képet is, tudom, hogy hülyeség volt, de fel voltam dobva, és a képen két apa van a gyerekükkel, de ezt az egészet cégpénzből vettem, és most itt állok, mert a strucc a nyerő, és mindössze ezer forint volt a nyereményem azokkal a rohadt tevékkel! – Hallom a hangján, hogy sír. Sír! Jézusom. Nekem meg van egy dollármilliókat érő gyémántom. Van egy gyémántom, és nem lesz semmi baj!

– Nem fogsz börtönbe kerülni! Van pénzem!

– Most mondtad, éppen a beszélgetésünk elején közölted, hogy a telefonálás árát sem tudod kifizetni – emlékeztet rekedten.

– Oké, most technikailag nincs, de amúgy mégis van, és nem kell aggódnod, kifizetem az összes adósságot, amit felhalmoztál! – nyugtatgatom, aztán hozzáteszem: – Úgy értem, amit eddig felhalmoztál. Azért ne kezdj most őrült költekezésbe.

– Tudom, hogy viccelsz. A spórolt pénzedből megvetted azt a rém ronda roncsot.

– Ne beszélj így a kocsimról!

– Jó, megvetted azt az ízléstelen, régi autót.

– Áron, van pénzem. Most éppen nincs, az igaz, de mire ki kell fizetned az adósságodat, addigra lesz. És hihetsz nekem, nem szoktam hazudni.

– Ez igaz – vágja rá. – Hazudni Alex szokott.

– Kérlek...

– De nem akarom elhinni, meg elfogadni sem...

– Figyelj ide, te dilis! A barátom vagy. Vegyük úgy, hogy kérek tőled valamit, te megteszed, és én kifizetem az árát, ami pont annyi, amennyi adósságot eddig a cégpénzből csináltál. Elutazhatsz, meg minden...

– Hú. Nem tudom, komolyan gondolod-e, de akkor én... Két nap múlva felszállok a gépre, és... – Végre felszabadult a hangja.

– Felszállsz a gépre, ha... Ha két nap elég ahhoz, hogy kiderítsd, amire kérek – vetem közbe, és jóval halkabban folytatom. – Nyiss egy új jegyzetet a laptopodon, vagy írd papírra, nekem mindegy, de figyelj jól – kezdem, és belevágok. Néha félbe akar szakítani egy-egy jesszusom, Andi, te örült vagy típusú megjegyzéssel, de nem hagyom magam. Gyorsan a végére érek.

– Minek ez neked?

– Megbízás. Legyen annyi elég, hogyha teljesítem, akkor lesz pénzem, és odaadom, amivel tartozol. – Gyakorlatilag persze a gyémánt eladása hosszabb idő lesz, de otthon van a tartalék pénzem, vagyis egy bank széfjében, meg egy része a fehérneműs fiókomban. Egészen váratlanul és törvénytelenül jutottam hozzá, amikor Alex lelépett, de még biztosítani akarta az életemet, mert szerinte tanárnőként és a horoszkópírással meg a cikkkfordításokkal sosem teremteném meg magamnak a hosszabb távú biztonságot. Mondjuk megvettem belőle a kocsit, egy-két táskát, és a maradék feléhez nem nyúlhatok hozzá, mert egy kutyamenhelyet szeretnék létrehozni belőle, vagy támogatni (ezt még nem döntöttem el, de az elhatározás bennem van), azonban egy repjegy, egy szállodafoglalás, két pár kesztyű és a két apával rendelkező gyerek képe akkor is bele fog férni a keretbe. – Ugye nem költötted el a hatmilliós nyereményt teljesen?

– Mondom, hogy ezer forintot nyertem.

– Oké, a várt hatmilliót.

– Dehogya. Egymillió alatt vagyok. De tudod te, hogy az mennyi pénz?

– Jól van, ne izgulj. Csak kérek, nézz utána annak, amit mondtam. Aztán majd utazz el, mit tudom én... megint Spanyolország az úti cél?

– Andi, édesem. Hozzatok repülök. Cancúnba. Mexikóba.

– Ó. De hát én... én... – habogok.

– Tudom. St. Maarten szigetén vagy. De majd visszahajóztok. Egy kis szabadság nekem is jár, és tudod, azért is mondtam, hogy ne küldd már el a csomagot. Majd én személyesen átadom Ernestónak.

Egészen paff vagyok. És most nem magyarázkodhatom. Teljesen fölöslegesen zavarnám meg Áront.

– Mindenképpen ki kell derítened az igazságot, mielőtt elindulsz.

Megadom a hotel telefonszámát, nem mondhatod meg, hogy magyar vagy, ha valaki kérdezi, cseh vagy, és nem Alexet keresed, ki se ejtsd a nevét, hanem Andit, a cseh lányt – hadarom. – De én is foglak hívni.

– Megőrültél? Cseh lány? – Azt hiszem, teljesen fölösleges lenne most bármilyen magyarázatba bocsátkoznom. – Összefoglalom: csak úgy lesz pénzed, ha magánnyomozónak állok, nem hazudhatok, cseh lányként szálltál meg egy karibi hotelben, egy egészen másik ország területén, mint ahová indultál, és Alex... Nincs is veled Alex?!

– Ne viccelj. Alex nem szerepel a nevén... izé... – lázasan jár az agyam, mit is mondjak.

– Ja persze, Alex, a rejtőzködőművész. Aki mindig mindenhol más néven mutatkozik be. Már meg sem lepődöm. Na, a szüleinek nincs könnyű dolguk – röhögi el magát.

Nem tudom, mire céloz, és most nem is érdekel. Boglárka talán nem lesz boldog, ha százeurós telefonszámlát csinálok. Főleg, ha kiderül, hogy Magyarországra telefonáltam... Hirtelen eszembe jut, hogy Lara is csinálhat számlát Magyarországgal... Talán észre sem veszik. Aztán majd visszautalom a pénzzel együtt, amit kapok a megbízásért Boglárkától. Valamikor. Én mindig megadtam az adósságaimat. (Kivéve a nővéremnek, amikor lufira kértem kölcsön tízévesen, egy majálison, és kipukkasztotta az öngyújtójával. Akkoriban azt hitte, hogy menő cigizni, de mivel elhagyta őt a gimijük zenekarának lapajfűlű énekese, mert bűdös volt a szája, leszokott. A lufi miatt nagyon haragudtam.)

Megesküszöm Áronnak, hogy ki tudom fizetni az adósságát, nem árulom el, miből, és az ígéretét veszem, hogy azonnal belekezd a rábízott ügy felgöngyölítésébe.

Végre foglalkozhatok a saját dolgommal. Vagyis a gyémántommal.

Tudom is, hogy mi a következő lépés.

19.

– Hogyhogy nincs itt? – A Galenia Kórház folyosóján álltak, és egy angolul kiválóan beszélő fiatal orvost hallgattak. András spanyolra váltott, de az orvos továbbra is a fejét rázta.

– Hazament a saját felelősségére. Őszintén szólva, mi is kiengedtük volna néhány nappal később, de nem tarthattuk itt erőszakkal.

– Haza? Úgy érti, hazautaztak Magyarországra? – hitetlenkedett Alex anyja.

– Enikő, a haza az lehet a hotel is – nyugtatta a férje.

– Nem adhatom meg a címet. Megértem, hogy ő a fiuk, de nem kaptunk felhatalmazást, hogy... Viszont varratszedésre vissza kell jönnie, ezt ráírtuk a zárójelentésére.

– Nem adhatják meg a címet? – Enikő felháborodott. – Mondja, maga mit szólna, ha átutazná a fél világot a gyereke... vagy a szülei miatt, aki kórházban van, és azt mondanák magának az orvosok, hogy a szerette elhagyta a klinikát, de nem mondhatja meg, hol van most? Személyiségi jogokra hivatkozna, maga meg ott állna valahol Európában, hogy akkor hogyan tovább.

– Én felhívnám a mobiltelefonján. Ha nem veszi fel, üzenetet küldenék, a Messengeren próbálkoznék, végső esetben e-mailt írnék – felelte az orvos türelmesen, de azért egy kicsit elvörösödött.

– A fiunknak nincs mobiltelefonja. Nincs üzenetfogadási lehetősége. És az e-mailjét valószínűleg nem nézi, hiszen nincs okostelefonja – rázta a fejét a nő.

– Akkor a hölgynek...

– A hölgy valószínűleg a kórház aulájából hívott fel. Ők nem mobilozósok – szólt közbe Alex apja.

– Nem tehetek semmit – tárta szét a kezét az orvos, aztán a szemével a nővérpult felé intett.

Néhány perccel később egy kézzel írt cédulával távoztak a kórházból, rajta egy hotel névvel: Paradise of the Beach. A taxi egyenesen a főbejáratához vitte őket. Fellélegeztek. Mégis megvan a fiuk, ráadásul nem lehet nagy a baj, hiszen egy luxusszállóban lábadozik.

Még egy fél óra elteltével is izzadtan és értetlenkedve meredtek egymásra. Alex, Andi, illetve Alex Jill nevű ismerőse – aki annak idején értesítette őket – sosem volt a Paradise of the Beach Hotel lakója. Sosem. Ott álltak

tanácstalanul.

– Megígértem, hogy meglátogatjuk – nyögte Enikő. – Megígértük az amerikai nőnek...

– Nem ígértük meg – sóhajtott András. – Azt mondtad, hogy esetleg meg tudjuk látogatni. Az pedig nem ugyanaz.

– És akkor egy címet sem hagynak a kórházban?!

– De hagytak.

– Igen, megadtak egy címet, ahol sosem laktak.

– Talán éppen azért, mert nem akarták, hogy bárki is a nyomukra akadjon. Aki a fiunkat meglőtte... Talán ezért – felelte elgondolkodva a férfi.

– Az a Jill nevű nő tudta, hogy bármikor megérkezhetünk. És mégsem hagyták meg, hogy hol találjuk őket. Ideutaztunk, ők meg eltűntek – zsémbelődött Enikő, miközben a férje egy buszmegállóban nézte a táblát. – Most meg hová megyünk?

– Talán a szállodánkba. Most itt semmilyen megoldást nem fogunk tudni kitalálni. Felhívnám a konzult, de...

– Ugyan már – legyintett az asszony. – Gondolod, hogy bejelentkeztek nála?

– Nem. De akkor sem fogjuk tudni megfejteti ezt a rejtélyt itt, az utca kellős közepén.

– A huszonegyedik században mindenkinek van mobilja – rázta a fejét a nő bizonytalanul. Azért persze a gyerek, gondolta, belekeveredett egy-két ügybe, amiről neki csak sejtése lehetett, és hát... Andrással már ezerszer átbeszélték. András szerint a fiuk beállt egy illegalitás határán lavírozó, mégis fejlett államok által titokban finanszírozott szervezetbe, amely a fejletlen államok diktatúrái ellen harcolt. A fiuk nem hírszerző lett, de valahol mégis az. És ha van is mobiltelefonja, hát nem fogja megadni egy kórház recepcióján. És ha most is van egy „ügy”, amit szépen elfedett azzal, hogy elhozta nyaralni a barátnőjét – márpedig lehet ilyen ügy, ha lőtt sebet szerzett –, akkor persze a szüleinek sem fogja megküldeni az elérhetőségét. – Talán az a nő azért hívott fel minket, mert félt, hogy a gyerekekkel valami történik... De miért nem Andi telefonált?

– Ezzel nem jutunk előrébb. Ki kell találnunk, hogyan tovább. És meg kell tudnunk, mi volt pontosan ez a lövöldözés, vagyis hogyan szerezte a sérülését – fogta meg a felesége kezét András. – Újra fel kell vennem valakivel a kapcsolatot, aki talán tud segíteni...

– Rendben van. Menjünk. Azt hittem, majd szépen kihozzuk a gyereket a

kórházból, és együtt nyaralunk velük egy hetet.

– Már nem gyerek.

– Azt látom, ne is mondd. Ha még gyerek volna, most jól elverném a seggét.

– Gyere, menjünk, Enikő. Kitalálunk valamit.

A körözést másnap kora reggel adták ki Mexikóban Kenderes László, alias Alex ellen. Eltűnt személynek nevezték őt és a feleségét is. Köszönhetően a szüleinek és az apja egykori, ma is befolyásos mexikói ismerősének.

ALEX

A magánnyomozó fiatal, hórihorgas férfi, van egy kis görbület az orrában, széles a válla, és olyan a szája, hogy valahogy akkor is mosolyra áll, ha egyáltalán nem nevet. Mint ahogy tulajdonképpen nincs is miért nevetnie, így aztán nem is teszi. Ott vár minket a kapu előtt, amikor beparkolunk. A dézsaszélén ül, a pálma alatt, és elgondolkodva rágja a körmét.

Jill bemutatja, aztán már bent is vagyunk a nappaliban. Tulajdonképpen nem értem, Jill hogyan adhatta meg a címünket egy idegennek, de végül abban maradok magammal, hogy nyilván csak empátiából. A lőtt seggem ugyanis nemcsak lokális fájdalmat okoz, hanem totál fáradt vagyok, mint aki végigharcolt egy napot. Jill nyilván nem akarta, hogy még a nyomozóhoz is mennem kelljen. És ha megadta a címünket, akkor feltételezem, hogy megbízhatónak minősítette.

– Azt ígértem, akkor jelentkezem, amikor már nem a kezem tárom szét, hanem lesz valamiféle nyom, amin elindultam – mondja. Jill miatt angolul beszél. A nappaliban ácsorgunk, Jill a teraszra vezet minket, és én szinte rögtön lefekszem a hintaágyra. Nem lehetek ennyire puhapöcs, de tényleg kész vagyok.

– Bocs. Kicsit megsérültem, amikor a rablók... – mentegetőzőm.

– Oké, semmi baj – feleli a nyomozó helyett Jill. – Mr. Montagna tudja, hogy te voltál az egyik tús.

Hát valóban eléggé nyitott könyv az életünk Mr. Montagna előtt, fut át az agyamon a gondolat.

– Nos, vannak híreim – ereszkedik le az egyik nádfotelbe, és elfogad Jilltól egy pohár szénsavas vizet. – Gondolom, sejtik, hogy vannak forrásaim... hmmm... Néhány éve még a rendőrségnél dolgoztam. Tehát, bár a megbízásom az ön felesége hollétének felkutatásáról szól, én az esküvő napjával kezdtem, amikor is önt túsul ejtették, és a felesége eltűnt. A forrásaimat nem adhatom ki, ez nyilvánvaló – szögezi le. – Azonban a megszerzett információim alapján felmerült a gyanú bennem, hogy egy, Ötöknek nevezett karibi banda végrehajtó emberei rabolták ki a násznépet. Ők csak nagy értékekre hajtanak, és ritkán követnek el bűncselekményt. Azért mondom, hogy karibiak, mert csak legendák szövődtek róluk, az öt alapító között állítólag volt mexikói, amerikai, és más karibi szigetekről is

beszálltak a csapatba. Azért mondom, hogy állítólag, mert sosem kapták el őket, és maga a létezésük is legendaszámba megy. Én összesen hat, felderítetlen mexikói rablást mernék hozzájuk kötni, már ha ők voltak. Egy korábbi, még a rendőrségi nyomozás kapcsán merült fel egyáltalán a létezésük, de tudomásom szerint sosem erősítették meg, hogy van egy ilyen csoport. Egy megbízhatatlannak minősített tanú vallott rájuk még néhány éve, egy valladolidi, nagy sajtót kapott rablással kapcsolatban, de ha léteznek, akkor nagyon szervezettek, ügyesek, és bár „éhesek”, de nem lőnek légyre, ha értik, amit mondani akarok.

– Egy misztikus, talán sosem létezett bűnszövetkezetre gyanakszik? – rázom meg a fejem, és lesújtóan pillantok Jillre. A Párducoknál sok mindent megtanultam. Részint azt is, hogy az ilyen elméleteknek csak akkor lehet hinni, ha legalább egy személyt sikerül azonosítani. Különben csak mese az egész. A tehetetlen rendőrség jelképe ez az Ötös. Ha valamit nem tudunk megoldani, akkor ráfogjuk egy rejtélyes bűnszövetkezetre.

– Ők csak a nagyon nagy értékekre hajtanak. Rendkívül óvatosak és szervezettek. Főleg pénzt vittek el, egy esetben talán egy mexikóvárosi bankrablás, máskor pedig egy nagy-kajmán-szigeti széfrablás köthető hozzájuk – magyarázza. – Utóbbinál egy dél-afrikai gyémántkereskedő legféltettebb portékája tűnt el. Évekkel később az izraeli és az orosz piacon bukkant fel a három elrabolt rózsaszín gyémánt, és sosem lehetett visszakövetni az útjukat. Illetve vissza lehetett, az akkori áruba bocsátójuk legálisán vásárolta, legális papírokkal. Az eladó pedig az egyik dél-afrikai gyémántbányából szerezte be, szabályos papírokkal. Azóta sem sikerült megoldani az ügyet, állítólag a dél-afrikai bányából nem ezek a gyémántok kerültek ki, valahol valaki kicserélte őket, sosem tudjuk meg, de a papírok legálisak voltak, és a büntetőügy még ma is tartana, ha a gyémántkereskedőt, akit megloptak, nem találják holtan egy éve az otthonában. Értesüléseim szerint lezuhant a lépcsőn, idegenkezűséget nem sikerült bizonyítani.

Ahogy a nyomozó beszél, egyre rosszabbul érzem magam. Természetesen az órára, meg a régiségbolt eladónőjének halálára gondolok. És azt sem felejtettem el, hogy az óra itt van nálam. Száguldoznak a gondolataim: Andi vett nekem egy órát, talán maga Alvaro sem tudta, hogy mit ad el neki, mígnem az eladótól eljuthatott a hír az Ötökhöz, akik megrendezték a túszul ejtést az esküvőn? De hiszen honnan tudhatták, hogy ki a vevő? Hacsak nem eljutottak Alvaróhoz... Aki elárulta. Csakhogy miért lett volna nálam az óra? Én lettem volna a célpont? Vagy Andi, akit ezek szerint elraboltak? De hát

miért? Amikor minket túsul ejtettek a sátorban, Andi nem is volt ott. Akkora lélekjelenlétük volt, hogy minden értéket megfigyeljenek, amit bedobattak velünk a zsákba? Rájöttek, hogy nincs ott a zsebóra, és volt velük még valaki, aki Andi után eredt?

Rendesen levegő után kapkodok. Most érzem először, hogy Andi valódi veszélyben van. Eddig azzal nyugtattam magam, hogy elbújt, később pedig hogy valamit megsejtett és a rablók után eredt, ami nem lett volna jó, de mindenképpen sokkal jobb volt arra gondolni, hogy esetleg a saját szakállára nyomozgat, mint hogy elrabolták. Bár inkább elhagyott volna az esküvőnk napján, mint hogy tús legyen... vagy már nem is él?

Nem szabad ezen pörögnöm. Meg kell találnunk!

– Csak feltételezi, hogy ez a banda volt, vagy biztos benne?

– Beszéltem egy volt kollégámmal is, és a rendőrségen is felmerült ez a lehetőség. Mert ők tudnak ilyen nyomtalanul eltűnni – feleli. – De, hogy őszinte legyek, teszek a volt kollégáim véleményére. Inkább az egyik forrásomra hallgatok. Tehát nem állítom biztosan, hogy ez a banda volt, csak gyanakszom. A forrásom azt állítja, hogy híre ment: valakinél van egy nagy érték az esküvőn. Konkrétan az egyik vőlegénynél, aki nyilván nem maga volt, ha most leesett állal bámul rám. Egy nagyon különleges fekete gyémánt, amit a feleségének akart adni – mondja, és nekem tényleg nehezemre esik fegyelmezni a vonásaimat. Most Jill vet rám csalódott, majdhogynem lesújtó pillantást. – Ezek a gyémántok Ghenerrában gyakoriak, sehol máshol – teszi hozzá a magánnyomozó. – Nos, a forrásom szerint ezt a több millió dollárt érő gyémántot akarták megszerezni.

Időbe telik, mire visszanyerem a lélekjelenlétemet.

– És hol a feleségem?

– Az egy másik történet. Előbb befejezem az előbbi. Tehát vagy megszerezték a gyémántot, vagy sem. Nem tudom, de az biztos, hogy a násznép értékeit és pénzét elvitték, magukat, a két férjet túsul használva menekültek. Átkutatták magukat, mielőtt elengedték?

– Átkutattak minket még a sátorban – felelem. – Amikor menekültek, erre már nem volt idő. Ráadásul nem volt lehetőség sem, mert Kevin, a másik... tús összekülönbözött velük. Idióta.

– Hol van most a másik ifjú pár?

– Nászúton. Hajóznak valahol a környéken – feleli Jill.

– De hol a feleségem? – kérdezem. – Ugyanis ebből még nem következik, hogy a feleségemmel bármilyen kapcsolatba hozhatók ezek a misztikus Ötök.

– Nos, a felesége... Hát igen. A környék legnagyobb orgazdája volt a tanúja, ezt tudta? – kérdezi a nyomozó, és egy hajtásra megissza a maradék vizet. A tengert bámulom. Hihetetlen, hogy már megint jókora szarban vagyunk, ugyanúgy, mint legutóbb, amikor itt állomásoztunk. Nekem ez a Karib-tenger nem jön be, be kell látnom.

– Most már sejtem, hogy olvastam a híreket. Nála vette az esküvői ruháját, aztán felkérte...

– Hát lehet, hogy nem kellett volna. Egyelőre csak annyit tudunk, hogy Alvaro Cadenas, miután megölték az alkalmazottját, eltűnt. Mindazonáltal nem kötném össze az eltűnését a felesége eltűnésével.

– Hát akkor...?

– Mondják, előfordulhat, hogy ez a Kevin nevű ember adott egy több millió dollár értékű, különleges gyémántot a feleségének házassági ajándékkul? – ráncolja a homlokát.

– Talán igen – feleli Jill, és nem néz rám. Amióta Ghenerra neve elhangzott, kerüli a pillantásomat. – Kevin jó módú ember. Két cégben is érdekelt, és mindkettőnek nagy a bevétele. De nem tudjuk, hiszen elmentek... Annyira hirtelen jöttek az események, és én a kórházban töltöttem az időt... szóval... Kid... – néz rám végre – mellett voltam. Teljesen megértettem, hogy továbbmentek innen, ahol az esküvő ilyen rémálomba torkollt.

– Nem tudjuk, sikerült-e megszerezniük a gyémántot a rablóknak. Ha nem, akkor esetleg az ifjú pár veszélyben van. Nem tudhatom, nem is ezzel bíztak meg – vonja meg a vállát. – Azt én sem tudom, hogy Alvaro hogyan keveredett a dologba, tudtommal nem olyan nagypályás, hogy gyémántokkal kereskedjen, ráadásul azokhoz érteni kell. Mindenesetre az alkalmazottját lelőtték, de talán nem kapcsolható össze az esküvőn történetekkel.

– Azt mondja meg, hogy hol a feleségem? Gondolom, róla semmit sem sikerült megtudnia – hajtom le a fejem. Rémisztő a gondolat, hogy Andi szőrén-szálán eltűnt. – Csak azt ne mondja, hogy nem találták meg a gyémántot, és cserébe Andit vitték magukkal.

– Nem, ezt semmiképpen sem mondom. Nem rabolták el a feleségét.

– Ezt csak gondolja, vagy tudja? – kapom fel a fejem.

– Tudom. A felesége néhány napja az egyik luxus óceánjáró utasa volt. Potyautasa, teszem hozzá.

– Micsoda?

– Bizony ám. A Brit Virgin-szigetek környékén került a hajóra.

– De hát az innen több órányi repülőútra van! – rázom meg a fejem.

Lehetetlen, amit ez az ember mond. Hogyan került volna Andi a Karib-tenger „másik” oldalára?

– Igen. És mégis. A maga felesége volt, ismerős a neve? – mutatja a jegyzeteit.

– Névazonosság – legyintek. – Nem kerülhetett oda. Amikor utoljára láttam... láttuk, itt volt, Mexikóban. Nem hinném, hogy az esküvője után felült egy repülőre, hogy felfedezzen egyedül egy másik karibi szigetet – felelem, de belém hasít a gyanú. Ghenerrai fekete gyémánt... Jézusom.

– Mindenesetre a felesége... vagy az azonos nevű hölgy egy vörös nő volt, menyasszonyi ruhában, mezítláb. Ápolásra szorult, de egyszer csak... eltűnt a hajóról. Amikor a hajó elindult St. Maartenről, már nem találták. Mondjuk nem is bánták, mert mindig nehéz helyzet a kapitánynak, amikor potyautas van a fedélzeten.

Elhallgat, és mi is csendben vagyunk. Élesen hallatszik a tengerpart felől a gyerekzsivaj, meg a hullámok hangja. Más normális emberek gyereket csinálnak, együtt nyaralnak, úszógumit adnak a gyerekeikre, és vidáman strandolnak. Mi összeházasodunk, engem azonnal túsul ejtenek és seggbe lőnek, a feleségem pedig mezítláb, menyasszonyi ruhában elhagyja a terepet, majd egy hajón potyautas lesz, aztán onnan is lelép. MERT AZT A ROHADT GYÉMÁNTOT ÜLDÖZI. Hirtelen egészen biztos vagyok benne, hogy az ő gyémántját lopták el, és Andi nem volt rest utánuk menni. Hogy hogyan és hová, és egyáltalán mi történt, nem tudom. De abban biztos vagyok, hogy az az ő különleges fekete gyémántja volt.

Megölöm Amirát.

– Tehát...? – kérdezi Jill. – Remélhetjük, hogy Andi jól van?

– Remélhetjük, igen. És ha rám hallgatnak... Én St. Maarten környékén keresném. Persze jó kérdés, hogy miért menekül el valaki az esküvője után. Erre, hiába gyártok elméleteket, nem sikerült rájönnöm. Hogyan került oda, miért pont oda? – néz rám sajnálkozva. – Két elméletet gyártottam. Egy: a felesége megőrült, már elnézést. Sokkot kapott az elköteleződéstől, és úgy, ahogy volt, elindult, amerre látott. Kettő: a felesége valamiért menekül. Egyébként az iratai nem voltak vele.

– Igen. Az iratai itt vannak – bólintok. – Útlevelet nem vitt magával.

– Furcsa ügy ez – feleli. – Nem láthatok bele a maguk dolgaiba, de azt mondom, a rablás a másik házaspárt érintette, magának pedig meg kell találnia az asszonyt, aztán megbeszélni, hogy bolondság volt-e az esküvő, vagy tudnak még valamit kezdeni egymással.

– Nagyon köszönöm. Azt hiszem, veszek egy repjegyet St. Maartenra – mosolyodom el.

– Hát csak óvatosan – int figyelmeztetően. – Magát reggel óta körözik. A feleségével együtt... Mi az, nem is tud róla?

A francba. Kicsit sok ez nekem mára. De még nincs vége, látom Jill arcán.
A francba már.

21.

– Mexikó! – suttogta Lilla, és átölelte a férjét, majd lehajolt, és guggolásba ereszkedett a lila, bokáig érő ruhájában, magas sarkú cipőjében, vagy kétszáz utas szeme láttára.

– Mit csinálsz? – kérdezte ijedten Ágoston.

– Megcsókolom azt a földet, ahol egyszer már éltem – válaszolta, mintha mi sem lenne természetesebb. A férje az utolsó pillanatban hajolt le, hogy felemelje a földről.

– A múltkor még azt mondtad, hogy Kubában éltél az előző életedben – morogta.

– Mert akkor még nem láttam Mexikót!

– Még most sem láttad. Öt perce szállt le a gép.

– De már látom, ne köztöködj. Itt éltem egész életemben. Persze úgy értem, a régiben – billegett Ágoston mellett a repülőtér betonján a túsarkújában. – Mondd ki végre, hogy igazam volt.

– Igazad van. Itt éltél a régi életedben – sóhajtott a férfi.

– Nem, a hormonproblémámat illetően.

– Hányszor kérjek elnézést? Igen, igazad volt. Szükséged van a gyógyszerre. Ezért is vagyunk itt...

– Csak ezért? Azt mondtad, ez lesz a második nászutunk. Meglátogatjuk a gyerekeket, nem is rögtön, aztán csak mi... csak ketten... Jaj, miért nem fogsz szorosan, a végén még kitöröm a bokám...

– Rajtad kívül senki sem repül túsarkúban, meg hosszú szűk ruhában.

– Nem fogok macinaciban utazni! – háborodott fel az asszony, és óvatosan belépett a reptér épületébe. – Azért csodálatos, hogy itt most is nyár van. Szükségem lesz a napszemüvegemre.

– Előbb átmegyünk az útlevél-ellenőrzésen, meg felvesszük a csomagot. Nem hiszem, hogy itt, az épületben elvakít a nap.

– Iratkozzunk be egy latintánc-iskolába! – kiáltott fel a nő, tudomást sem véve a férje válaszáról, és felrakta a napszemüvegét.

– Előbb átmegyünk az útlevél-ellenőrzésen, meg felvesszük a csomagot.

– Ugye nem vagy robot, vagy ilyesmi... Hogy ugyanazt ismételted. Mit szólsz a tánciskolához?

– Oda vagyok meg vissza. Te salsázol. Eleve Kubába akartál menni...

– De az a dilis Áron, aki tegnapelőtt nem volt bent az irodában, azt mondta, sokkal drágább lenne, ha Kuba érintésével érkeznenk. Én vigyázok a

pénzedre, drágám.

– Csodálatos vagy. Az útlevél-ellenőrzésnél le kell vinned a napszemüveget. Meg talán jobban is látnál itt bent nélküle.

– Latin nő voltam – suttogta Lilla. – És megmaradt bennem a mag... Majd meglátod. Csodálatos nyaralásunk lesz. Örökké emlékezni fogunk rá.

22.

ALEX

– Szóval körözést adtak ki ellenetek – áll meg előttem Jill. Szeretnék láthatatlanná válni, vagy azonnal felmenni a hálósobámba, de Jill keze a csípőjén, és látom már, hogy nem úszom meg a beszélgetést.

– Az eltűnt személyeket keresik. A körözés csak szakszó. Gyakorlatilag nem köröznek, csak...

– Megnéztem az interneten. De nem is ez a lényeg. Mi van a fekete gyémánttal? Mindent egészen más fényben látok azóta, hogy a több millió dolláros ghenerrai gyémántot megemlítette a magánnyomozó.

– Végül is... akár Kevin adhatott volna Gloriának egy ilyen gyémántot esküvői ajándékba.

– Aha, persze.

– Hát jó – sóhajtok. – Beszéltem Amirával.

Amira a ghenerrai diktátor bukása után (amihez Andinak is, Jillnek is, és persze nekem is volt közöm) összekötötte az életét Buli Faramival, az ikonikus ghenerrai forradalmárral. Nélküle nem bukott volna el Ryx Ton, a diktátor, Buli volt a kulcsembere, a Párducokhoz beépült ghenerrai hős, mellesleg jó barátom. Amira pedig szuper jó sebész, aki a múltkori sérülésemet csodálatosan helyrehozta, gyönyörű, okos ghenerrai nő, meglehetősen hányatott sorssal, nagy lelkierővel és hihetetlen manualitással megáldva. Buli Farami ma már Ghenerra demokratikusan megválasztott elnöke, Amira pedig sebészként dolgozik az egyik kórházban.

– Sosem fogom elfelejteni, hogy Andi mennyit segített – mondta, amikor elértem őt a mobilján. – Úgyhogy azt kérsz, amit csak akarsz. Nélkületek már nem lennének életben... Főleg Andi nélkül – tette hozzá, és ez részint jólesett, másrészt viszont sértette a hiúságomat. Ha mi nem megyünk segíteni Bulival és Konraddal, mindannyian ott haltak volna meg abban a bunkerben. A feleségemmel együtt.

– Te adtál Andinak egy gyémántot, igaz? – tértem rögtön a lényegre. Volt egy olyan gyanúm, amit Andi sem megerősíteni, sem cáfolni nem akart, hogy Amirát az egykori diktátorhoz érthetetlenül szoros kötelék fűzte, és hogy Ryx Ton, aki jórészt a különleges fekete gyémántjainak köszönhette hatalmát, valamiképpen gondoskodott Amiráról még a bukása után is.

– Nem értem a kérdést.

– Igazán? Akkor elmagyarázom – válaszoltam hűvösen. És szépen elmondtam, mi történt. Hol, mikor láttam utoljára Andit, hogyan esett túsul majdnem az egész násznép az esküvőnk után. Elmondtam, hogy seggbe lőttek, és friss varratokkal rohangálok, hogy körözött személyként megtaláljam az időközben eltűnt feleségemet. (Ugye találtok orvost, aki kiveszi, szedsz antibiotikumot? – kérdezte rögtön, és persze javasolt is egy hatóanyagot...) Elmondtam azt is, amit ma a magánnyomozótól megtudtam.

– Vagyis eltűnt egy gyémánt. De vajon honnan szerezhettek róla tudomást, ha egyáltalán létezett, létezik ez a gyémánt? – tanakodott hangosan.

– Szóval lehetett Andinál egy ilyen gyémánt?

– Igen – felelte egy kis hallgatás után. – Elméletileg lehetett.

– Aha, szóval elméletileg. És mennyit ér egy ilyen?

– Kid, ennek az értékét csak felbecsülni lehet. Ha fel lehet becsülni egyáltalán.

– Klassz. A feleségem viszont ezzel rohangált, ha minden igaz, egy felbecsülhetetlen értékű gyémánttal, és bár nekem nem szólt róla, valakinek valószínűleg elkotyogta... Úgyhogy jól kirabolták a násznépet miatta, ő meg eltűnt... Talán sejti, hogy merre keresse. Vagy csak megunta a házasságot...

– Kid, Andi szeret téged. Ezt tudom. És nem kell aggódnod miatta. Andi hava.

– Tudom, hogy hava. És ez mi a szart jelent? Hogy látomásai vannak. Fasza. Mert ez egyszer megmentett titeket, meg persze engem is, de ki tudja, jönnek-e ezek a látomások még valaha? Segítenek-e neki?

– A hava az hava marad – szögezte le határozottan. A francba, semmit sem tudok a havákról, már ha vannak tényleg ilyen emberek, azon túl, hogy Andi előtt néha megelevenedik egy-egy újságfotó, meg hangokat hall, filmjelenetszerűen lát meg nem történt dolgokat maga előtt, gondoltam.

– Azt sem tudom, mi az a hava. Látó?

– A vizek, a fák, a föld, de még az eső és a szél is a havákat segíti – felelte talányosan.

– Nagyszerű. Lehetséges, hogy a feleségem már nem hava, vagy éppen nem segítik őt a vizek, mit tudom én, de már az esküvőnk napja óta nem láttam, hírt sem adott magáról. És lehet, Amira, hogy te azt gondolod, Andi képes vigyázni magára, de ebben a pillanatban ez csak feltételezés. Mert akár hava, akár nem – hergeltem fel magam még jobban –, meglehetősen felelőtlen viselkedés, hogy valaki az útlevele, pénz és telefon, ráadásul búcsú nélkül elrepül meg elhajókázik egy rohadt messze lévő szigetre mezítláb, a

menyasszonyi ruhájában. Csak azért, hogy egy kis homokszemnyi gyémántot megtaláljon.

– Mezítláb ment... az jó. Esküvői ruhában... – mormolja, és olyan a hangja, mintha nevetne. – Nem homokszemnyi az a gyémánt, Kid.

– Te nem aggódsz, rendben van. De én igen. És pillanatnyilag azt sem tudom, hogyan jutnék a nyomára, hiszen nem fogják hagyni, hogy elrepüljek. Ki vigyázna Andira, ha nem én? Hiszen ő nem tud vigyázni magára, ez teljesen egyértelmű.

– Dehogynem.

Nem tudom, mi az a hava...

– Mert a havák képessége a nyugati kultúrában csak ritkán bontakozik ki, és ha mégis, akkor is, látod, jósnőnek meg látónak hiszitek. Andi mindig az érzést fogja követni. A saját érzéseit. Ezt vagy megszokod, és akkor...

– Elő fog kerülni valaha is?

– Nem vagyok jósnő, Kid. De ha valakiben megvan a képesség, hogy megvédje magát, és megtegye, amit tennie kell, akkor ő az.

– Nem tudom, hogy lesz valaki hava... vagy mi... – motyogtam.

– Úgy lesz hava valaki, hogy az anyja is az – felelte magától értetődő természetességgel. – Az anya örökítheti ezt a különleges... képességet.

Hirtelen nehéz lett a levegővétel. Nem akartam tovább folytatni ezt a beszélgetést.

– Szóval Andi kapott Amirától egy felbecsülhetetlen értékű gyémántot, amit magával hozott Mexikóba – foglalja össze Jill szigorú arccal, amit elmesélek neki, aztán végül megenyhülnek a vonásai, és először mosolyogni kezd, majd elröhögi magát. – Azt hittem, amikor a magánnyomozó elkezdte ezt a ghenerrai gyémántos dolgot, hogy tényleg nálad volt a kő, és te akartad azzal meglepni Andit. Bepipultam, hogy eltitkoltad, mi lehetett az indíték.

– Gondolod, magammal hoznék Mexikóba egy több millió dollár értékű „követ”, ahogy te nevezed? – háborgok.

– Egy szerelmes férfi nagyobb hülyeségre is képes, emlékezz csak vissza Konradra – feleli. Hát igen, Konrad nem bírta ki, hogy ne adjon valamiféle támpontot az otthon hagyott szerelmének, amikor a ghenerrai akciót tervezgettük. Az én e-mail címemet adta meg, és ez vezette el Ryx Ton embereit Andihoz. De ez már a múlt...

– Hát én nem.

– Rendben, de akkor mi történhetett? És ki kerestet titeket?

– Az utóbbira még könnyebb válaszolnom. Biztos a nyomozók akarnak

még egyszer kivallatni.

– Nem – int. – A magánnyomozótól megkérdeztem, amikor kikísértem. Azt mondta, lakossági bejelentés volt, vagy valami hasonló. Nem a nyomozók kerestetnek.

– Lakossági bejelentés? – kerekedik el a szemem.

– Aha, de többet ő sem tudott. A neten azt írják, hogy mexikói utazásokat során tűntetek el, és aggódnak a hozzátartozóitok.

– A hozzátartozóink? Nincs itt egyetlen hozzátartozónk sem. Szerencsére.

– Hát igen, szerintem is a nyomozók keze van benne, akik kihallgattak, és esetleg újabb kérdéseket akarnak feltenni a rablással kapcsolatban – mondja.

– Bár ennyi erővel Gloriáékat is kereshetnék...

– És mennyivel jobban tennék – morgom. – Mielőtt kitaláljuk, hogyan eredünk Andi után, felmegyek és megnézem, írt-e valamit Fox.

– Te sehogy sem mész Andi után – mutat rám. – Hiszen már az útlevél-ellenőrzésnél lekapcsolnak.

– Voltak már hamis papírjaink – vonok vállat. Nem mintha nem idegesítene, hogy már megint tilosba kényszerülök, ráadásul ez most veszélyesebb. Korábban a ghenerraiakat kellett kicseleznünk, és ha nem is kimondva, de valamennyire azért a civilizált országok védelmét élveztük. Most viszont komoly slamasztikába kerülök, ha úgymond magasztos célok nélkül vágok bele egy sötét dologba.

– Inkább azt ajánlom, jelentkezünk a rendőrségen. Hagyod, hogy kivallassanak, aztán átrepülhetünk St. Maartenra.

– Majd meglátjuk. Valami nagyon nem tetszik nekem ebben az egészben. – Tényleg nincs rendben ez a dolog. Kevinéket nem körözik, csak minket? Felállok a székből, és lassan, mint aki nemrég kapott csípőprotézist, felvonszoló magam az emeletre.

Amikor bekapcsolom a laptopot, és meglátom Fox üzenetét, már tudom, hogy nekem volt igazam. Valami nagyon nem stimmel, és jobban tesszük, ha nem keltünk feltűnést.

23.

– Megnősült? – Enikő már előző este óta ezt a kérdést ismételte. – Megnősült a fiunk, és nekünk egy szót sem szólt?

– Túl sokat eddig sem tudtunk róla.

– Nem, persze, hogy nem. De most már tudjuk: azzal a céllal utazott Mexikóba, hogy összeházasodjon Andival. Papírokat intézett még odahaza... és egy árva szót sem szólt róla. Aztán mindketten eltűntek. Ennyire rossz anya voltam?

– Ne vedd magadra – válaszolta a férfi. Az Ötödik sugárúton, a Quinta Avenidán ültek egy bár teraszán. Már második napja Mexikóban voltak, és reggel átköltöztek Cancúnból Playa del Carmenre, ahol szemtanúk állítólag utoljára látták a fiukat (leszámítva a kórházat). Feltett szándékuk volt, hogy elmennek az esküvő helyszínére, és kifaggatják a személyzetet. András már bánta, hogy így alakult, hogy eljöttek. Arra gondolt, a fia már nagyon korán önállóvá vált, hát most mit szól majd, ha megtudja, hogy utánajöttek... ráadásul a titkos esküvő sem titkos már.

– De legalább Andi dilinyós anyjának nem volt igaza. A gyerek, bármilyen gyenge is az a lány a konyhában, feleségül vette – jegyezte meg a nő, miközben a sétálóutca forgalmát figyelte. Bárcsak felbukkanna a fiuk! Miközben reménykedett, kicsit rosszul is érezte magát. Ő gyötörte Andrást, hogy tegyenek valamit, keressék meg a fiukat, ő beszélte tele a fejét azzal, hogy akár baja is lehet a gyereknek. És ha hülyét csináltak magukból, pláne az ifjú párból? – Persze nem tudom, hogy jól cselekedtünk-e – mondta ki végül, amin gondolkozott.

Most már mindegy.

– Amikor Pedro utánanézett, hogy mi történt, nagyon berezeltem – vallotta be az asszony. – Túszul ejtették a fiunkat, aztán ugye saját felelősségére elhagyta a kórházat...

– Ne magyarázkodj. Pedro javasolta, hogy jelentsük be az eltűnését. Nem tettünk semmi rosszat – nyugtatgatta a férfi, miközben arra gondolt, hogy Pedro még örült is nekik. Azóta, mióta nem látták, a titkosszolgálatnál kapott munkát, kiemelt ügyekben nyomoz, és ha minden igaz, nemsokára találkoznak. Addigra talán megtudnak valamit a fiukról is. – Szerintem élnek a nászutasok mindennapjait.

– Ettől félek.

– Ettől félsz?

– Igen. Hogy beandalognak egy étterembe, aztán ott lefülelik őket, mint körözött személyeket, és magyarázkodhatnak a rendőrségen – vallotta be a nő. – Félek a fiunk reakciójától. Majdnem negyven éven át ellenőrzés nélkül élte az életét... és most? Nem tudom, helyesen cselekedtünk-e. Remélhetőleg nincs baja... mi meg köröztetjük.

– Minden rendben lesz, Enikő.

– Ha még igazán belevalóak lennénk, mint régen, akkor... megkeresnénk őket mi magunk – suttogta a nő, és belekortyolt a koktélijába. – Nem itt meresztenénk a fenekünket, hanem megkeresnénk őket.

– Sosem voltunk nyomozók.

– Nem, de a híreket beszerezni, sőt rendszerezni is tudjuk. Vagyis én értek hozzá.

A férfi mosolygott, és közben arra gondolt, hogy akkor kerülnének csak igazán slamasztikába, ha a felesége hírszerzési képességeire kellene támaszkodniuk.

– Az egy másik világ volt. Most itt senkit sem ismerünk.

– Ne hívjuk fel Andi szüleit?

– Megőrültél? Minek?

– Hát hogy tőlünk tudják meg az esküvőt.

– Enikő, ne rontsd el még jobban a helyzetet. Lazíts. Idd meg a koktélt, aztán megbeszéljük, hogy holnap hol kezdjük a napot. Szerintem az esküvő helyszínén kellene.

– Megnősült a fiad! – nézett az immár üres poharára a nő. – És nem vezethettem az oltár elé...

– Szerintem nem volt ott semmiféle oltár.

– Meg kell találnunk.

– Megtaláljuk.

– Te, nézz csak oda, az a nő abban a dilis ruhában nem Andi anyja?

– Már ne igyál többet, drágám.

24.

ANDI

Most, hogy kicsit megnyugodtam, miszerint van lehetőség a továbbutazásra, ebből adódóan van remény arra, hogy a gyanakvásomnak köszönhetően mindenhová magammal hurcolt gyémántomat esetleg megtalálom, kezd összeállni a kép.

Amikor a tolvajok nyomába eredtem, nem gondoltam, hogy ez lesz a vége. Ha sejtem, akkor talán másképp döntöttem volna. Bár nem vagyok biztos benne. Playa del Carmenen a kikötőig rohantam utánuk, szerencsére láttam, hogy egyikük beledobta egy nejlonszatyorba a cipőmet, és valószínűleg volt bennük némi rum, mert egyszer egyikük felbukott a homokban, a másik meg olyan fura ívet írt le... De sajnos nem vagyok valami jó kondiban. A futás és én sosem voltunk nagy barátok. Még a suliban is mindig ellógtam a futást, semmi értelmét nem láttam, hogy kiköpöm a tüdőmet egy sulikör után, és ugyanoda jutok vissza, ahonnan indultam. Apám hiába magyarázta, hogy doppingszer nélkül igenis jól tesz a szervezetnek a futás okozta megterhelés, nekem ez színtiszta kínlódást jelentett.

Playa del Carmen a nyaralók gyöngyszeme. Mindenki a türkizben pompázó tengerrel meg a rumos koktélokkal van elfoglalva. Őszintén megmondom, ahogy ott rohantam a térdig felhúzott menyasszonyi ruhámban a tolvajok után, egyetlen értetlen tekintettel sem találkoztam. Két kisrác megtapsolt, amikor megbotlottam, de aztán a nedves homokban folytattam az utat. Senkit sem érdekelt, hogy mi zajlik ott, és vajon miért rohangálok csipkés fehér ruciban, vörös, izzadó arccal a parton. Talán azt hitték, az egyik ötcsillagos hotel animátora vagyok, és lekéselem a saját show-mat.

A stégnél néhány motorcsónak ringatózott kikötve, és a rablók az egyikhez rohantak, amelyikben ült valaki. Ahogy beugrottak, a bent ülő el is indította a motort.

– Szabad? Csak kölcsönkérem! – kiáltottam a stég végén a kis csónakját éppen kikötő, fiatal mexikói srácnak. Persze felmerült bennem, hogy soha az életben nem vezettem még motorcsónakot, és hát az autóvezetési tudományom sem mondható éppen kifogástalannak. A srác, mosolygós, kicsit molett, rám nézett, majd visszaugrott a csónakba, és a kezét nyújtotta. Besegített. – Indítsd be! – kiáltottam. – Utol kell érnünk őket! – mutattam a már távolodóban lévő menekülőkre.

Aki utazott már hullámozó tengeren egy rettenetesen picike motorcsónakban, annak nem kell ecsetelnem, milyen érzés, ahogy a ladik újra és újra meghágja a hullámokat. Felemelkedik az orra, mintha repülni akarna, aztán lecsapódik, akkora ütést mérve az ember csigolyájára, hogy belészakad a szó. Na hát én nem is tudtam megszólalni. Sokkolóbb élmény volt, mint egy hullámvasutas lesiklás, azt mondhatom. De a srác meg akarta mutatni, mit tud a motorja. Alig győztem kapaszkodni. Félúton járhattunk, amikor felkavarodott a gyomrom, és azt sem tudtam, hová tartunk, meddig hasítjuk még a hullámokat. A srác nem hagyta, hogy lehajtsam a fejem, hátraültetett a hajó farába, nem mesélem most el, mekkora tortúra volt átjutnom oda.

Ma már tudom, hogy Cozumelen kötöttünk ki, és csak arra jutott időm, hogy búcsút intsek a srácnak, aki valamiféle megmentőmnnek gondolta magát. Adott egy vízálló, lefóliázott névjegykártyát és húsz dolcsit. Húsz dolcsit kaptam egy vadidegentől, és még csak meg sem köszöntem!

Hát persze, mert már a taxiban ültem, amit leintett nekem. Nagyjából ötszáz méter előnyük volt azoknak a rohadékoknak, akiket egy másik taxi vitt.

Hogy hová? Hát igen. Sosem gondoltam volna, hogy az üldözés nem ér véget Mexikóban... Egy reptér külső kapuján haladtunk át. Kicsi repülőtér volt, és a tolvajok taxija nem is a terminálnál, hanem a kisgépeknél állt meg.

Van valaki, aki azt mondja, lehetetlen egy viseltes esküvői ruhában, tengervíztől összezsibósodott hajjal, mezítláb feljutni egy kisgépre?

Na jó, hát persze, hiba az akadt. De ezt akkor még, amikor az egyetlen stewardess mögött, mindent egy lapra feltéve lazán felsétáltam a gépre, nem tudtam.

Mármint azt, hogy nem a megfelelő repülőgépre szálltam.

Az utaskísérő a bárpultot rendezgette. Mezítláb voltam, és amilyen halkan csak tudtam, beosontam a legkisebb helyiségbe. Igen, a vécében rejtőztem el, hallottam a férfihangokat, sejtettem, hogy a cipőm is a fedélzetre került, és miközben rettegtem, hogy rám nyitnak, örülden kapaszkodtam felszállás közben. Csak félúton vettem észre (pedig amikor régen fordítottam egy külföldi cikket a stewardessek életéről, akkor abban az is szerepelt, hogy felszállás előtt a vécéket is ellenőrizniük kell). Egy negyvenöt-ötven év körüli, napbarnított, alacsony, pocakos férfi nyitotta rám az ajtót (pedig bezártam), és nem tudom, melyikünk volt súlyosabb sokkban.

Aztán még sikítani sem volt időm, amikor egy tagbaszakadt fickó odalépett, félretaszítva a pocakos-öltönyös embert, és egészen határozottan

egy pisztoly csövével néztem farkasszemet. Spanyolul szólt hozzám, aztán angolra váltott.

– Ki maga?

A fedélzeten némi kavarodás támadt, a stewardess zaklatottan magyarázott valamit spanyolul az öltönyösnek, a fegyveres pedig továbbra is ott állt az ajtóban, nem törődve a turbulenciával, fegyvert szegezve rám, aminek az lett a vége, hogy amikor egy nagyot zuhant a gép, mindketten ráestünk a vécére. Még szerencse, hogy le volt csukva, hát miért is ne lett volna, amikor egészen addig a vécé tetején ülve utaztam. Az arcomon éreztem egy ütést, ahogy a tagbaszakadt rám zuhant, és a fegyvere pont az arccsontomon landolt. Szerencsére nem sült el, mert akkor már nem lennék itt, hogy mindezt elmeséljem. És persze válaszolni sem tudtam a kérdésére, lüktetett a járomcsontom, csillagokat láttam, és annak is örültem volna, ha kapok egyáltalán levegőt, miután vagy száz kiló érkezett váratlanul a bordáimba.

Nagy nehezen lekászálódott rólam, miközben az öltönyös már megint ott volt, és spanyolul morgott valamit a fegyveresnek. Aztán tájékoztattak angolul, hogy motozás következik. Tekintve, hogy csak egy szál bugyi és egy menyasszonyi ruha volt rajtam, ennek nem örültem túlságosan. Amikor a nagydarab végzett a feladatával, körülnézett még a szűk mosdóban, majd intett, hogy menjek ki.

Az út további részét azzal töltöttem, hogy szórakoztattam egy pocakos kolumbiai drogbárót az esküvőm történetével, és a piros tornacipőmet kértem számon rajta. (Hogy honnan tudom, hogy kolumbiai drogbáró volt? Hát ez csak sejtés. De ki a fene utazik fegyveres testőrrel egy magángépen, amin a stewardess csak az ő kedvét lesi a konyakkal meg a rummal – én még egy kólát se kaptam –, és nagy bőrülések vannak a fedélzeten?)

– Maga, drágám, már ne vegye sértésnek, de nem elmebeteg? – érdeklődött a drogkartell feje, amikor befejeztem a sztorimat. – Lelőveti magát egy tornacipő miatt?

– Egyáltalán nem sejtettem, hogy egy fegyveres rám fogja vetni magát a vécén – vallottam be kényszeredetten. A drogbáró röhögött, pedig nem volt semmi vicces abban, amit mondtam, hiszen a humoromat hátrahagytam. – Hová megyünk, és hol a cipőm? – kérdeztem végül.

– Hát nézze... – rázta a fejét hitetlenkedve, majd felemelte a telefont, ami az ülésénél, az ablak mellé volt beépítve, és spanyolul magyarázott valamit. Hosszan hallgatott, aztán felém fordult. – Ha tényleg keres valakit, aki nagyjából egy időben szállt fel velünk, akkor az illető egy másik gépen

ülhetett, ami Anguillára repül. Mi viszont a Brit Virgin-szigetekre megyünk. Szóval... Nem tudom, van-e ott elmeegógyintézet – fordult a testőre felé.

– Nem vicceltem, és nincs mentális problémám – bámultam ki az ablakon, azon gondolkodva, vajon mit tegyek.

– Nagyon felelőtlen volt. Nézze, tudom, mekkora sokk egy esküvő. Én is nehezen hevertem ki, igaz, nekem már négy volt – mondta bátorítóan. – De azért elszökni egy menyasszonyi ruhában, és kergetni egy tornacipőt... hát az azért már elmebaj, nem?

– Aha. Lehet – feleltem. Így végiggondolva én is erre jutottam. Csakhogy senki más nem tudta rajtam (és nyilván a tolvajokon) kívül, hogy én nem egy egyszerű tornacipőt kergettem. Nem. Nekem abban volt az életem további része, a jövőm, minden, amit Alexnek meg akartam mutatni, erre jutottam ismét. Hogy meg kell találnom a gyémántomat. Nem beszélve arról, ha valaki mástól a feketepiacra kerül, vagy bármilyen piacra, akkor Amira azt fogja hinni, hogy elkótyavetyéltem. Ez pedig nem történhet meg!

– Mit csináljak magával? Leszállunk... és? Mit tegyek?

– Nincs nálam útle vél.

– Hát azt mindjárt gondoltam. Én csupán néhány órát töltök a szigeten, aztán indulok egy másik szigetre, aminek nem mondom meg a nevét, ne is akarja tudni, de nem Mexikóba térek vissza, szóval ne igyekezzen azon az úton is velünk utazni. Egyébként jobb lenne, ha ezt az egészet, hogy találkoztunk, elfelejtené. Meg a testőrömet is.

Naná, hogy drogbáró, gondoltam. Övé az egész kartell, meg mit tudom én. Négy feleség, nyolc gyerek, és kokain, amíg a szem ellát. Nagyon is el tudtam képzelni.

– Hát... csak tegyen ki. Majd eljutok valahogy arra az Anguillára...

– Gyermekem, maga elmebajos. El kellene döntenie, hogy vissza akar-e menni a férjéhez, vagy éli a divatos szingliéletet.

Erről több dolog is eszembe jutott, és váratlan indíttatásból kénytelen voltam érvelni amellet, hogy az egyedülállók nem divatból egyedülállók.

– Tessék? – meredt rám, mint aki nem értette, amit mondtam.

– Azt taglaltam, hogy ez nem divat. A szingliség. Értse meg, ez nem divat, vannak nekem is barátnőim, akik egyedülállóak. – Abban a pillanatban egy sem jutott eszembe, de fontosnak tartottam, hogy kiálljak mellettük, mármint a szinglik mellett. – Nem azért szinglik, mert ők így akarják, hanem mert még nem találták meg az életük párját! És nem adják alább az elvárásaikat... érti.

– Nem – rázta meg a fejét, és úgy nézett rám, mintha most jelentettem

volna be, hogy mialatt mi repültünk, a Földön kipusztult az élet. – Nem tudom, mit akar mondani, de miért is fontos ez?

– Hát... – legyintettem. – Ebben a pillanatban ez nem fontos, persze.

– Jól van. Hát én azt tanácsolom, aludjon egyet, mielőtt felhívja a férjét. Ebben az állapotban ne telefonáljon neki, mert a fene tudja, magáért jön-e. Én... – lamentált – nem biztos, hogy maga után jönnék. Lehet, hogy arra gondolnék, na még jó, hogy ettől a zavart nőtől megszabadultam. Még idejében, ha érti, mire gondolok. A férfiak – mutatott magára, vagyis inkább a hatalmas pocakjára – nem kedvelik, ha egy nő bonyolult. Azt még kevésbé kedvelik, ha egy nő nem beszámítható, ért engem?

– Igen.

– Szóval elő se álljon neki ezzel a tornacipő-mesével, mert azt fogja gondolni, hogy berúgott és lelépett egy másik fickóval, vagy hogy teljesen bekattant. Mondja szépen azt, hogy elrabolták, bár kinek kellene egy dilis, frissen házasodott nő, vagy hogy kíváncsi volt, milyen a cozumeli reptér. Utána kíváncsi volt a gépre... És végül így alakult a története. Aztán térjen szépen vissza a normális kerékvágásba.

– Köszönöm a tanácsokat – feleltem.

– Egy életre szólnak – figyelmeztetett.

– Jó tudni – bólintottam. Akkorra már biztos voltam benne, hogy szépen elcsesztem ezt az egészet. Száz százalék, gondoltam, hogy nem ők lopták el a cipőmet. Akkor nem tudott volna ennyire ártatlanul rácsodálkozni a sztorimra, és ilyen jól szórakozni rajta (hacsak nem színész).

Annyit megtett azért, hogy kicsempészett a gépről. Gondolom, nem nagy ügy neki, nyilván a repülőgép elé gurult luxusautójának csomagtartójában, mellettem a táskában több millió dollár értékű fehér por utazott. Szóval ott álltam valamelyik Brit Virgin-szigeten (helyesebben egy autó csomagtartójában foglaltam helyet), majd amikor már azt hittem, hogy elrabol a kartellfőnök, végül egy kikötőnél mászhattam ki a csomagtartóból. Tehát a végén valóban ott álltam valamelyik Brit Virgin-szigeten, a kikötőnél, bámultam a drogbáró távolodó autója után, és csak annyit tudtam, hogy már megint jól elcsesztem ezt az egészet.

25.

Áron elővett egy papír zsebkendőt, és odanyújtotta az öregembernek, aki viszont előhúzott a zsebéből egy frissen vasaltat.

– Én már csak ehhez ragaszkodom – mondta az öreg, és lehajtotta a fejét. A Párkány utcában ültek egy padon, és Áron el sem akarta hinni, hogy már megint mibe keveredett. Vagyis mibe keverte őt Andi! – A feleségem mindig kivasalja...

– Tehát felesége van? – kérdezte hitetlenkedve. Ott ül előtte egy vénember, csoszogva érkezett, barázdákat húztak az évek az arcára, teljesen kopasz volt, felesége van, és szeretője volt. A rohadt életbe.

– Hát persze. – Az öreg megvonta a vállát. – Ő nem akarta, hogy elváljak. Gizi azt mondta... ő már nem fog megváltozni. Nem akart együtt élni senkivel.

– Miért, elvált volna miatta? – Áron gyanakodva nézett rá.

– Tizenkét éve még igen.

– Tizenkét évig voltak egymás szeretői?

– Hát igen. Tizenkét évig volt a barátnőm – felelte az öreg, és megtörölgette a szemét. – Hetvenegy évesen találkoztam vele. Ő majd' három évvel fiatalabb volt. Nem mondom, hogy nem akartam elvenni, meg összeköltözni... de ő beosztotta az életünket. Nappal csak a piacon találkoztunk, meg csütörtök délelőtt elmentünk kártyázni a Feledi barátomhoz.

– A felesége tudott róla? – csúszott ki Áron száján, de rögtön meg is bánta. Pont ő ítélkezne mások felett, akinek annyi előítélettel kellett eddig is megküzdenie? – Nem ítélkezem, csak érdekel – tette hozzá.

– Ó. Hát igen... nem, de javult is a házasságunk, tudja. Maga még fiatal, és...

– Értem – bólintott Áron.

– Nekem két életem volt, az egyik Gizivel, ünnepnapokon. A másik Erzsikével, a mindennapjaink. Nagyon hiányzik... – törölte meg ismét a szemét. – Gizihez hetente egyszer, este feljártam, még régen. Mindig azokon az estéken, amikor az a hárpia szomszédja, aki még azt is megfigyelte, hogy ki megy el az ablaka alatt, színházban vagy valamilyen eseményen volt. Gizi nem akarta, hogy tudja... De aztán a hárpia külföldre költözött az év végén, és azóta nem kellett hozzá, csak Gizihez meg a feleségemhez alkalmazkodni. Otthon azt mondtam, sakkozni megyek a Felediékhez...

– Értem. Nagyon sajnálom, hogy így alakult. Én csak... Kolemár lányát ismertem...

– A lánya, az nagyon szerette az anyját. Fájt neki, hogy az anyja mindig úgy kezelte, mint egy gyereket. Gizi meg akart bizonyosodni arról, hogy a lánya új fiúja, vagy hogy is nevezzem, az új embere mindent megtenne a lányért. És arra várt, hogy az az ember tőle kérje meg a lánya kezét. Hiába mondtam neki, hogy más világ járja, meg hogy bízza rájuk... Megmakacsolta magát, és nem ment el az esküvőre.

– Attól félt, hogy fiatalabb a férfi, és csak a lánya pénzére hajt? – ismételte Áron, amit Anditól hallott.

– Nem sokkal fiatalabb. Hát én nem tudom, ez is felmerült benne. De az utolsó este... – csuklott el a hangja – azt mondta, hogy már megbocsátott a lányának. És elhiszi, hogy az a gazfickó, így mondta, gazfickó, de nem gondolta komolyan, szóval hogy elhiszi, hogy szereti a lányát.

– Találkozott vele az utolsó este?

– Hát persze. Akkor voltam nála, majdnem éjfélig... és hát... nehéz kimondanom, de csodálatos volt.

Áron lehajtotta a fejét, amíg az öregember trombitálva orrot fújt, és arra gondolt, hogy semmi köze ahhoz, amiről faggatózik. Sajnálta az öreget, dühös volt Andira a megbízás miatt, rosszul érezte magát.

– Én csak... beszélgetni akartam Gizelláról – mondta végül. – Hogy megmondjam az ismerősömnek: békében ment-e el.

– Csodálatos nő volt. Csodálatos. Aznap este megittunk két kupica pálinkát, fejenként, és... a többit nem mesélem el, de boldogan jöttem el tőle. Nem sejtettem, hogy akkor látom utoljára...

Áron később, a Váci út felé tartva végigpörgette magában az aznap megszerzett információkat. A boncmesternél tett látogatást, amit soha többé nem kívánt megismételni, a húszezer forintért szerzett információt, miszerint Kolemár Gizella minden jel szerint természetes halállal hunyt el (húszezerért a jegyzőkönyvbe is belepillanthatott, minden rettegését és irtózását leküzdve), a Gizella házával szemközt lakó kétgyerekes nővel folytatott beszélgetését, aki elmondta, hogy volt ám szeretője Kolemár Gizellának, akivel néhanap látta őt a piacon az egyik kolbászosnál ebédelni. A kolbászosnál tett látogatást, amikor kiderítette az öregúr nevét, aztán végig kellett hívnia az összes Kövér Józsefet a tizenharmadik kerületben, míg végül megtalálta az emberét...

Rémes nap volt.

De még nem volt vége, maradt még valami, amit meg kellett tudnia ahhoz, hogy az Andi által adott megbízást teljesíthesse, és másnap felülhessen egy repülőgépre.

ALEX

Kristálytisztán emlékszem rá, hogy Jill azt mondta, Kevin csak egyszer járt Mexikóban. Sőt mi több, Kevin is ezt mondta, amikor az érkezésünk után váltottunk néhány szót egymással. Ehhez képest Fox azt írja, hogy Kevin az utóbbi években többször utazott az országba, először úgy nyolc éve, amikor, ha jól tippelek, a harmincas évei elején járhatott. És minden egyes mexikói útja után útba ejtette a Nagy-Kajmánt. Fox a dátumokat is megírta a levélben. Azon tűnődöm, vajon miért állítja valaki, hogy másodszor jár az országban, amikor már többször is volt ott? Sajnos magamból kell kiindulnom, illetve a saját múltamból. Nekem volt titkolnivalóm bőven, ezért is utaztam különböző nevekre szóló útlevéllal. Ez főleg azután történt, hogy Henry meghalt, és Jill-lel meg Konraddal kitaláltuk, hogyan bosszulhatnánk meg a barátunk halálát, és egyáltalán nem mellesleg, hogyan dönthetnénk meg Ghenerrában Ryx Ton diktátor hatalmát.

Szóval van elképzelésem, hogy milyen esetekben hazudik az ember az utazásairól. Persze más oka is lehetett, de semmiképpen sem tartom normálisnak, hogy valaki kérdés ellenére közli, hogy mindössze egyszer járt valahol, ahol valójában sokkal többször tett már látogatást.

Fox Gloriával kapcsolatban is szerzett valamit: egy e-mailt, amiben az anyjának panaszolja, hogy Kevin időnként nagyon erőszakos vele, és elveszíti a fejét. „Csak ez a forrófejűsége ne lenne, néha úgy érzem, mintha két személyiség lakna benne. Nem ajánlatos feldühíteni...” – írta a levélben.

Na ugye.

Gloria életrajzát is elküldte Fox. A lány apja egy befektetőtársaságot vezet, főleg ígéretes startupokat finanszíroznak, a legtöbben tulajdonrészt szereztve. Gloria apja, bár nem mai fickó, rengeteg pénzt keresett már mások ötleteivel. Többek közt így lett társtulajdonosa az egyik legnagyobb applikációfejlesztő cégnek, amelybe tengernyi pénzt ölt, mire elkezdett busásan megtérülni a befektetése. Gloria emberi jogi ügyvédként dolgozott, amikor Kevinnel találkozott, de az eljegyzésüket követően lemondott a sok utazásról és a jó állásról, helyette Kevinnek vállalt munkákat a cégeiben, főleg szerződéskötéseket. Ha engem kérdeznek, ez nagy visszalépés a karrierjében, és valószínűleg kevésbé izgalmas munka, mint amit korábban végzett. Fox a jelek szerint betörhetett egy egészségügyi cég szerverébe is, amellyel Gloria

szerződésben volt, mert elküldött két érdekes információt: a nő nemrégiben terhességmegszakításon esett át, és a jelentésben a rendszeresen alkalmazott gyógyszerek rubrikába egy nyugtató nevét írták. Egy fiatal ügyvédnő, és nyugtatókon él... Az esküvő előtt pedig megszakíttatja a terhességét... Ez persze sok mindent jelenthet, és nem akartam téves következtetést levonni.

Fox ígért még egy anyagot, de óvatos fickó lévén csak akkorra, ha átutalok ismét kétezer dollárt a munkájáért. Egyetlen percig sem kételkedem benne, hogy megszolgált a pénzt, és a másik anyagra is kíváncsi vagyok, ezért a szokásos módon titkosítva indítom az utalást.

– Felhívnád Montagnát? – kérdezem Jillt. A teraszon ülünk a laptopjainkkal. A sötétben csak a falikar, illetve a szomszéd szállodában több lámpa pislog, a tengerparton sétáló embereknek csak a sziluettjét látjuk.

– Találtál valamit?

– Talán. Nem biztos – motyogom. Egyelőre nem szeretném megosztani vele a gyanúmat. Jill mexikói számáról felhívom a magánnyomozót, és megkérem, nézzon utána valaminek. Jill érdeklődve figyel, de nem kérdez semmit. Montagna megígéri, hogy hamarosan jelentkezik.

Egy bő órával később Montagna visszahív, és bediktálja, amit kértem. Lejegyzem, és rámeredek a papírra.

Nagyon úgy néz ki, hogy a dolgok bonyolódnak, ráadásul lassan itt az idő, hogy valaki kiszedje a fenekemből a varratokat. Csakhogy ha köröznek, kihez is menjek, aki nem hívja rám azonnal a rendőröket?

– Mondja, tud varratot szedni? – kérdezem a magánnyomozótól. Jill grimaszol és a fejét ingatja, bizonyára úgy érzi, Montagna nem elég kvalifikált a művelethez. De engem már nem érdekel. Valaki oldja meg, Jillt természetesen nem kérhetem (nem is akarom megkérni) erre. Montagna pedig nem tud varratot szedni, de azt ígéri, hogy mire ideér, megtanulja. Lám, egy magánnyomozó előtt nincs akadály.

Míg a magánnyomozót várjuk, megérkezik Foxtól az ígért anyag. Éppen hogy megnyitom, elolvasom az első két sort, és odahívom Jillt. Playa del Carmenen fülledt, meleg az este, felhők úsznak az égen, jelezve, hogy hamarosan esni fog. Mégsem az időjárás miatt csorog rajtam a verejték, amikor belekezdünk az olvasásba.

Helló, Kid!

Ha minden igaz, az órának elég érdekes a története, és vér is tapad hozzá. Nem a legjobb minőségű a fotó, de kihoztam belőle a legjobbat, és igazán

lenyűgözött az eredmény, amit megtudtam. Hozzáteszem, az óra a fotó alapján nincs jó állapotban, és a számozást csak szakértő tudná biztosan azonosítani, de ebből már legfeljebb múzeumi darabokat találni, a szabadpiacon még egy ilyen előtörténet nélküli darab is nagyjából 55-60 ezer dollárért kel el.

A számozása alapján a következőt valószínűsíti a szakértő forrásom: ez egy kb. 1880-ban készült ritkaság, egy Patek Philippe férfi zsebóra, 750-es rosé gold a tokja és a fedele, 142 gramm a súlya, Brequet overcoil rugós a szerkezet, dátumos, másodpercmutatós óra.

Ha csak ennyi lenne, akkor az aukciós kikiáltási ára 20-25 ezer dollárról indulna, és az adatok szerint a fent írt 55-60 ezer dollárért ütnék le.

Viszont ez az óra a számozása alapján gyaníthatóan igazán különleges történetre tekint vissza. Az első ismert tulajdonosa Adam F. Curtis, egy amerikai ingatlanügynök, aki nincstelen ügynökből – rábeszélőképességének és gyorsan megszerzett kapcsolatainak, na meg a kenőpénzadási hajlamának köszönhetően – hamarosan saját ingatlancége jómódú, agilis tulajdonosa lett. Curtis még Theodore Rooseveltnél elnöksége alatt vált politikussá. Keménykezűségéről ismert, nem riadt vissza az erőszaktól sem, négy évig szenátor volt, a korrupció nem volt ismeretlen számára. A politikában újabb kapcsolatokat szerzett, és amikor feladta politikai pályáját, visszatért a cége vezetéséhez, amely a haláláig virágzott. Az órát 1897-ben vette használtan, állítólag az első – nem ismert – tulajdonosa azt mondta, az óra a tulajdonosának mindig jólétet és sikert biztosít. Curtis nevetett rajta, elmesélte az ismerőseinek, inkább csak befektetésnek és státuszszimbólumnak tekintette, de mégis hinni kezdett benne, legalábbis időskorában egy interjúban is elmesélte, hogy az óra segítette át minden nehézségen. Az unokája örökölte tőle 1934-ben.

Az unoka, William A. Curtis viszont egy fogadáson elveszítette az órát, és ezzel a szerencséjét is: két héttel később megsérült egy vonatbalesetben, és attól kezdve egész életében a balszerencse kísérte, ráadásul a baleseti sérüléséből sosem tudott teljesen felépülni, örökösen hát-és lábfájdalmakkal küszködött. A legvalószínűbb, hogy a porckorongsérve kiszakadt a baleset során, és ez okozta élethosszig tartó fájdalmait.

Az órát nem tudta visszaszerezni, sem visszavásárolni, mivel az illető, akivel fogadott, elmesélte az időmérő misztikus történetét az ismerőseinek, és egy házbetörés során eltűnt a zsebóra, ráadásul a kertészt, aki felfedezte a betörést és valószínűleg rajta ütött a rablók, egy vasrúddal fejbe verték és

megölték.

1948-ban a zsebóra felbukkant egy árverési anyagban. A tulajdonosa, egy régiségkereskedő egy hagyatékból vásárolta fel, sajnos a hagyatékról semmit sem tudok, mert sehol sem találtam hivatkozást rá, viszont az aukciósház vitrinéből az óra az aukciós kiállítás utolsó napján eltűnt. Azt hitték, William Curtis vagy a fia vitte el (akik sajátjuknak tekintették, amikor hírért vették, hogy az óra előkerült, annak ellenére, hogy Curtis tanúk szerint is fogadáson veszítette el a zsebórát), de ők végül tisztázták magukat. A férfi, aki fogadáson nyerte az órát, nem perelte az aukciósházat, tehát lényegében akkortól kezdve nem volt gazdája az órának – igaz, az óra sem volt meg.

A többi már legenda: állítólag szintén egy ingatlanügynök, aki földeladással, később házak eladásával foglalkozott New York államban, egy ház eladás kapcsán kapta honoráriumként az órát egy idős férfitől, aki új életet kezdett új feleségével, és azt mondta, az óra segített neki megvalósítani az álmait. Hogy ő ki volt és hogyan juthatott hozzá, nem tudjuk, viszont állítólag elmesélte az ügynöknek a zsebóra történetét. Az ingatlanügynök nem akart kockáztatni, viszont hinni szeretett volna a Patek Philippe „varázserejében”. Elásta egy fémdobozban a saját kertjében. Aztán amikor egy újságíró 1982-ben feldolgozta az óra történetét a legifjabb Curtis fiú segítségével, aki nagyapjától és apjától is hallott már a zsebóra mágikus erejéről, az ingatlanügynök kiásta az órát, és eladta egy régiségkereskedőnek. Erről ő maga nyilatkozott egy akkori lapban, szenzációszámba is ment, hogy képes volt megválni a zsebórától, amelynek egyébként jogos tulajdonosa volt, hiszen a fogadás nyertese annak idején lemondott róla. Az ingatlanos azt állította, neki valóban szerencsét hozott az óra, nagyon nagy karriert futott be, és nagyjából akkortól datálja a fellendülést, amikor az órát megkapta. De már nem akart tovább ülni a „titkon”, ráadásul nem kevés pénzt kapott érte.

A Curtis fiú azt nyilatkozta, nem akarja visszavásárolni, mert nagyon drágán kínálják, és már inkább csak rossz emlék lenne számára. Az óra 1983-ban ismét egy aukciósházhoz került, immár az egész, legendás történetét megírták a katalógusban. Egy vállalkozó vásárolta meg, aki a fiának adta. A fiú nevét te is hallottad már: ő Ron Baker, az ismert műsorvezető. A Katrina hurrikán pusztítása idején az órát jótékonysági árverésre ajánlotta fel, akkor nyolcvanezer dollárra verték fel az árát, de a vásárló titokban akarta tartani a személyét. Baker a befolyt pénzt a Katrina áldozatainak ajánlotta, hozzáteve: nem tudja, segítette neki az óra, de tény, hogy boldog a magánélete, és a karrierje is jól alakult. Ő azt az irányt képviselte, hogy nem hisz a tárgyak

erejében, viszont mivel ilyen legenda övezi ezt a zsebórát, készített róla egy dokumentumfilmet, ami az egyik legnézettebb adás volt az aukció előtt, 2005-ben, felkeltve a tehetős vásárlók érdeklődését, és meghozva az országos televíziós népszerűségi listán az első helyet Bakernek.

Tíz év kellett hozzá, hogy az óra ismét felbukkanjon egy aukción, idén nem kapott nagy nyilvánosságot, nem született róla cikk, elegáns árverés volt, olyan tehetős vásárlókkal, akik nem szívesen kerülnek be a híradásokba. Úgyhogy ezt már egy másik forrásból tudom: az órát ismeretlenek kicserélték az aukció előtt a trezorban, tehát ismét eltűnt a zsebóra. Hogy ne legyen botrány, nem árverezték el természetesen, bár a kikiáltási ára nyolcvanezer dollár lett volna. (Egy másik hasonló, de nem számozott, antik Patek Philippe zsebóra került a helyére.) Ha volt is botrány belőle, titokban tartják, mint ahogy azt sem tudtam kideríteni, hogy ki volt az eladó, akit nyilván kártalanított az aukciósház, és csendben megkezdődött a nyomozás.

Szóval nem tudom, hogyan került hozzád az óra, de jobb, ha tudod, hogy elég bonyolult az előtörténete, és nem árt az óvatosság. Még kicsit körülnézek, és ha megtudok valami újat, jelentkezem.

Fox

– A fenébe – morogja izgatottan Jill. – Ez azt jelenti, hogy Alvaro Cadenas, a régiségkereskedő megszerezte a lopott zsebórát... Tehát orgazda. És eladta Andinak. Most már csak az a kérdés, hogy mennyit adott érte a feleséged?

– Szerintem sokkal több fontosabb kérdés van ennél.

– Azért nem ártana még egyszer beszélned Amirával. Mi van, ha gyémántot adott érte cserébe Andi? Amira konkrétan odaajándékozta a feleségednek Ghenerra éves feketegyémánt-készletét?!

– Egyetlen gyémántról volt szó, és ha olvastad Andi nekem írott levelét, abból az derül ki, hogy nem volt tisztában az óra értékével. Szerintem bagóért megkapta. Nem kótyavetyélt volna el egy „tisztá” gyémántot egy kétes múltú óráért. Még akkor sem, ha semmit sem tud az óráról.

– De miért neki adta el Alvaro?

– Talán csak szabadulni akart az órától, és Andi szimpatikus volt számára – találgatok. Tudom, hogy rosszul hangzik. Egy több tízezer dollárt érő órától nem szokás csak úgy megszabadulni, orgazdakörökben sem.

– Nem lehet, hogy valahonnan ismerték egymást, mármint Andi és Alvaro? Hiszen most egyikük hollétéről sem tudunk semmit...

– Alvaro alvilági körökben mozog, legalábbis azt feltételezzük – mordulok fel. Még a feltételezést is sértőnek találom. – Andi viszont sosem járt Mexikóban, és azt sem tudta, hogy konkrétan Playa del Carmenre jövünk.

– De Andinak különleges megérzései vannak... Talán mégsem véletlenül került hozzá ez a rémes előéletű óra. És talán nem véletlen, hogy Andi elhajózott valahová, ahol biztonságban van.

– Az órát itt hagyta.

– Hát nem tudom – néz rám tanácstalanul. – Most már fogalmam sincs, mi lehet ez az egész.

Egyelőre nem mondom meg neki, hogy mit tervezek. Most jöjjön végre a varratszedés, előtte muszáj lesz egy kis mezcalt felhajtanom, mert kevés rosszabbat tudok elképzelni, mint amikor egy hozzá nem értő próbálja kivagdosni az ember hátsó feléből a varratokat.

27.

– Nem hiányzik a szolgálat? – kérdezte Pedro Cortez, és felhajtotta a tequilát. Semmi só meg citrom, csak úgy, magában, nyugtázta Kenderes András. Örömmel töltötte el, hogy régi ismerősük fogta magát, és az érkezésük hírére lerepült Mexikóvárosból a maja riviérára. Nem vette túl komolyan Andrásék fiának „eltűnését”, azt gondolta, a nászút arra való, hogy az ember elbújjon a világ elől, főleg, ha a szülei utánarepülnek. De ha őket a körözés megnyugtatja, hát legyen... Mert már kibeszélték az elejétől a végéig, és ő maga is megnyugtatta őket. A nászúton az ember elvonul mindenki elől, senkivel sincs kedve találkozni, szex, szerelem, jövőtervezés, erről szól az egész, és arról, hogy élje át a pillanatot.

– Van más feladat, tudod – felelte Kenderes. A világért be nem vallotta volna, hogy unja magát az életében.

– De igen, hiányzik – bólogatott Enikő. Látszólag versenybe szállt Pedróval a tequilázást illetően. – Nagyon is. Mesélj, mivel foglalkozol... már ha nem titkos.

– Az a helyzet, hogy különleges ügyekbe vetnek be – vigyorodott el a mexikói. Ő is örült, hogy ellazulhat. Az ő élete már olyan szabályozott volt, hogy szinte minden perce „titkosnak” számított. Még a feleségének sem mesélhetett azokról az ügyekről, amelyeken általában dolgozott. De most itt volt ez a két magyar, akik egyébként lehetővé tették, hogy felíveljen a karrierje, mert Eniko, ahogy ejtette a nevét, annak idején úgyszólván kinyírta a riválisát. Azzal nyírta ki, hogy napvilágra hozta, a riválisa megcsalta a feleségét. Persze tudomása szerint ezzel nagyjából a férje diplomáciai karrierjének is véget vetett, de hát már rég volt, és ki tudja, gondolta, végül is András nem úgy néz ki, mint aki ne tudná továbbra is élvezni az életet. Nyilván megtalálta a helyét.

– Ó, ez nagyon izgalmas – bazsalygott Enikő, és várta a folytatást.

– Valójában nem a mi ügyünk, de már egy ideje dolgozunk rajta... – kezdte a mexikói, és hátradőlt a szálloda bárjának nádfoteljében. Playa del Carment mindig is kedvelte, itt laza lehetett, még most is, hogy valójában dolgozni érkezett ide néhány nappal ezelőtt, amikor egy régiségkereskedő alkalmazottját meggyilkolták. Nem lett volna az ő ügye, csak hogy már régóta figyelték Alvaro Cadenast, és Pedro Cortez emberei sejtették, hogy valami nagy dolog történt. Cadenas, az orgazda eltűnt, mellesleg az lett volna a legkevesebb, ha orgazdasággal gyanúsították volna, de Cadenas valószínűleg

egy szervezett bűnszövetkezet egyik kulcsfontosságú embere volt. – Néhány rablás a térségben. Aprólékosan megtervezett rablások, nagy értékek tűntek el mindannyiszor. Most már egyre többet tudunk róluk, és végeredményben mégsem tudunk semmit. De az egyik vélelmezett kulcsemberek eltűnt, az alkalmazottját pedig megölték – foglalta össze gyorsan.

Enikő itta a szavait, András rendelt még egy kör italt. Nekik tequilát, magának csak Bahama Mama koktélt, hát ennyit róla, gondolta lemondóan Pedro. Azt is megfigyelte, hogy Enikőnek nagyon gyorsan a fejébe szállt az ital, nyilván otthon nem szokott inni. A Yucatan-félsziget általában ezt hozza ki az emberekből. Keményen piálnak még azok is, akik otthon sosem isznak. Rum, koktélok, tequila... van választék bőven.

– Mexikóiak? – kérdezte Kenderes.

– Kell, hogy legyen mexikói emberük. Egyébként a térségben, úgy értem, a Karib-szigeteken, legalábbis úgy véljük, több rablást követtek el, a többségét Mexikóban. Nem tudjuk, hogy itt élnek-e, szerintem nem, de még a saját csapatomban is megoszlanak erről a vélemények.

– Ez nagyon érdekes. Ha nem bánod, segítünk egy kicsit továbbgondolni a dolgot. A közös agyalásból remek eredmények születhetnek – kotyogott közbe Enikő, koccintásra emelve a poharát. Pedro elmosolyodott. Szórakoztatta őt az egykori magyar kollégák jelenléte. Előttük nem volt értelme már titkolózni, és hát az élet őt is másfelé sodorta. Ráadásul az mindig jólesett neki, ha egy nő itta a szavait, csak hát sosem ereszhette el magát, és sosem hihetett a mosolyoknak meg a felcsillanó női szempárok. De ez most más. Enikő az egykori munkatársának a felesége, és ő semmi törvénytelen nem követ el, ha mesél nekik ezt-azt. Néha neki sem árt ventilálnia.

– Néhány nagy értékű rablásról van szó, amit az elmúlt években követtek el az országban és a Karib-térségben. Nyom sosem maradt az elkövetők után, és mindig előre megtervezett akcióról volt szó. Talán csak legenda, ami bűnözői körökben kering, hogy egy úgynevezett Ötök szövetsége követte el a bűntényeket, de sosem derült ki, hogy létezik-e egyáltalán ilyen „Ötök”, vagy az egész csak kitaláció. Mindenesetre egyvalami közös a bűntényekben, amit én vettem észre, amikor a helyszíneket és az időpontokat tanulmányoztam. Egy hirdetés jelent meg mindig az adott város/sziget hivatalos lapjának apróhirdetései között, öt-hét nappal az elkövetés előtt, minden egyes alkalommal azonos szöveggel, a helyi nyelven. Mivel furcsa a szöveg, felfigyeltem rá. Megkímélt nádbútor teraszgarnitúrámat párnákkal, huzattal jó

áron eladnám, ennyi a szöveg, és minden egyes alkalommal csak egy-egy nem létező e-mail címet adtak meg. Vagyis olyan címet, ami nem él. A megrendelés interneten történt, és előre megvásárolt voucherrel, vagyis a kóddal fizettek. Természetesen álnéven vásárolták Mexikóvárosban a vouchereket. Most néztek rám, hogy jutott eszembe ez az egész, talán örültek is tartotok, de ez számomra kihívás. Meg akartam nézni a helyi lapokban, hogy mi történt akkoriban, viszont hiába akadtam rá a hirdetésre, amelynek mindig ugyanaz a szövege, és sosem változik, ráadásul köthető az időpontokhoz, egyszer jelenik meg a rablás előtti héten, se előbb, se később. Tehát a fejembe vettem, hogy van kapcsolat az apróhirdetés és a rablások között – fejtegette. – Úgyhogy már-már az lett a hobbim, hogy sajtófigyelést végzek szabadidőmben. És bő egy hete megint megjelent a hirdetés, most egy itteni lapban.

– Playa del Carmenen?

– Igen – válaszolt Enikőnek. – A neten, és van egy ingyenes helyi lap is, amit az önkormányzat finanszíroz. Ugyanúgy szerepelt az apróhirdetések között. Semmiféle kódot nem sikerült kiolvasniuk a szövegből a kódfejtőknek. De nyilvánvalóan valamiféle üzenet...

– Az e-mail címekből sem sikerült semmit megfejteni? Dátumot, mondjuk? – kérdezte András.

– Semmit – rázta a fejét a mexikói. – Többnyire nem létező címekről van szó, két esetben valós cím szerepelt benne, de teljesen esetlegesen választották, és a cím tulajdonosa semmiről sem tudott. A hirdetésre talán ha egy-két érdeklődő írt a létező címre, de a címzett semmit sem tudott az egésztől. Eleve nem akarnak az emberek használt nádgarnitúrát vásárolni, itt nálunk az újat is olcsón beszerezhetik, és sok boltban kedvező hitelt is igénybe vehetnek. A fölöslegessé vált garnitúrákat általában elajándékozzák vagy kidobják. Nyilván nem véletlenül választották ezt a témát, amire nem ugranak az emberek.

– És mi történt Playa del Carmenen az elmúlt egy hét során? Volt valami nagy rablás? – kérdezte András.

– Hát ez az – bólogatott Pedro. – Igazi nagy rablás nem történt. Vagyis... Éppen a fiatok esküvőjén volt egy rablás, túszejtéssel. De ez nem jellemző rájuk, és a hirdetés megjelenési időpontja sem stimmel, eddig mindig eltelt öt-hét nap a hirdetés megjelenése és a rablás között, az esküvőt viszont a megjelenés napján tartották. Ráadásul az elkövetés módja is különbözik. Meggyőződésem, hogy ez egy helyi kispályás rablóbanda volt, ékszereket,

készpénzt, bankkártyát, órákat vittek el, de az összérték mégis csekély. A kártyák közül csak egyet használtak, amelyhez a kódot is mellékelte a tulajdonos. De túl nagy volt az erőfeszítés, amit befektettek, és ahhoz képest alig szereztek értéket.

– Mi történt egész pontosan? – érdeklődött Enikő. – Nekünk nem mondtak túl sokat, csak azt, hogy a fiunk volt az egyik tús, de nem szerzett komoly sérülést...

– Igen, én is átlapoztam az aktákat, annyit tudok, amit elmondtam – nézett félre Pedro. – Azért is jöttem ide, mert az összes bejelentésnek utána akarok nézni. Akár az is előfordulhat, hogy most tovább készítik elő a bűntényt, és még nem csaptak le... Most az egyszer itt akarok lenni a tűz közelében. Hátha még nem késtem le semmiről.

– Tehát még van esély, hogy most következik a nagy rablás? – kérdezte izgatottan Enikő.

– Nem tudom – vallotta be a mexikói. – Csak reménykedem, de fogalmam sincs. Sötétben tapogatózunk.

– Megnézhetjük a hirdetések? – folytatta a nő. – Most, hogy csak tétlenül ülünk itt, mert a fiunk eltűnt, vagyis, reményeim szerint a nászútján hajókázik valahol a Karib-tengeren, úgyszintsemmi teendőnk... Legalább egy kicsit túráztatnánk az agyunkat.

– Enikő, ezt nem lehet – próbálta András visszafogni izgatott feleségét. – Tudod jól, hogy most túlléptél...

– Dehogyan, már annyian láttuk, és semmire sem jutottunk – nyugtatta Pedro. – Nyugodtan megnézhetitek, hátha eszetekbe jut valami. Több szem többet lát, és egy „új” szem csak jól jöhet. Tényleg összeszedem, és kinyomtatva odaadom. Az e-mailben nem bízom annyira.

– Akkor remek, alig várom! – lelkesedett a nő. Aztán rámeredt egy táncoló párra a bárban, a férjéhez fordult, és magyarra váltott: – Nem hiszem, hogy tévednék. Az a nő abban a lila fodros miniruhában Andi anyja. És akivel táncol... a férje.

Mielőtt András megakadályozhatta volna, Enikő felpattant a bőrfotelből, és odasietett a táncoló párhoz. Puszi, puszi, és máris Gusztival táncolt, Lilla pedig csodálkozva odaaraszolt a túsarkain Andráshoz.

28.

ANDI

Már megint egy reggel, amikor Lara Skype-beszélgetésére, jobban mondva hisztirohamára ébrednek.

– Most beszéltem vele, azt mondja, hogy szeret, de ki kell bírunk, amíg vége az évnek. Ezt én is megértem, de tudom, érted, tudom, hogy van valakije... Heni, nem gondolhatod, hogy ne jönne ki legalább egy hétre... – heveskedik.

– Elsőéves az egyetemen, Lara, lehetnél megértőbb vele. A te döntésed volt, hogy kimész, és még mindig visszajöhetsz...

– Nem akarok. Én itt éltem egész életemben, nem érted?!

– Hát nem bizony.

Csatt. Egy könyvet vágott a földhöz? Ez a lány örült.

– Mit nem lehet érteni azon, hogy ez az én igazi otthonom?

– Tavaly karácsony előtt még azt sem tudtad, hogy létezik St. Maarten szigete. Ha a nagyi nem hív meg minket, ha nem coming outol ott a múltjáról, ha nem meséli el a férjét, meg a nagy szerelmét, akkor... Szépen élnél itthon, és lehet, hogy már szakítottatok volna Martinnal.

– Figyelj, lehet, hogy szakítottam volna vele, de azt nem tűröm, hogy megcsaljon.

– Honnan veszed, hogy megcsal? – érdeklődik álmos hangon Heni, mire egy újabb csattanással – feltételezem – egy újabb könyv csapódik a földre. Nem is gondoltam Laráról, hogy olvas.

– Ha egy fiú szeret, akkor nem gondolkozik azon, hogy meglátogasson-e. Úgy értem, ha igazán szeret.

– Tizennyolc évesen még nem kell megházasodni.

– Tizenkilenc, és szarok a házasságra. Nézd meg, Boglárka annak idején csak a papír miatt kötött házasságot, és mégis élete nagy szerelmével lett boldog. Nem, engem nem a házasság érdekel, Heni! – kiáltja olyan dühvel a hangjában, hogy a fejemre húzom a párnámat, de így is hallom a folytatást. Az a szép a Skype-ban, hogy mindkét felet hallod, főleg, ha így üvöltöznek, mint Lara. – Engem az zavar, hogy nem tesz erőfeszítést. Még a jegyet is Boglárka fizetné.

– És akkor mit tennél, ha lenne valakije?

– Elküldeném a fenébe, és kész. De így? Bizonyosságot akarok. Csak

szenvedek, és egyre szarabbul vagyok, és még akkor itt lakik ez a boszorkány is a nappaliban – mondja halkabban. – Mitől legyek jókedvű?

– Hát a napfénytől, meg attól, hogy ott lehetsz, ahol egész életedben éltél. Mármost a régi életeidben.

– Te is gúnyolódsz.

– Nem, csak... figyelj, kezdődik az utolsó óránk, muszáj bemennem. Én még érettségi előtt állok, tudod...

– Na szia, Heni. Ha fiú lennél, azt mondanám rád, hogy puha pöcs vagy.

– Lara, én... – de Heni már nem mondhatja végig. Lara kilőtte a Skype-ot, és mérgesen a fürdőszobába vonul. Még hallom, ahogy csattan a tusfürdő a kövön. És akkor megtörténik. Semmi értelme, hogy megint megtörténjen, ráadásul egy olyan ügyben, ami nem oszt, nem szoroz. Leveszem a párnát a fejemről, és az ablak felé nézek, látom a partot, és látom az enyhe szélben hajladozó pálmafák koronáját. És hirtelen meglátom Larát a parton egy fiúval. Szinte besétálnak a szobába, valahogy feljutnak az emeletre, és bent is vannak. Larán mindössze egy top és egy farmersort van, még cipőt sem visel (ezen persze pont én nem akadhatok ki), a srácon szűk, térdnél kiszakított farmergatya és kék póló. Mindketten napbarnítottak, és pontosan itt, a kanapé mellett kezdenek csókolózni. Aztán valamit sutognak, csak félszavak szűrődnek át hozzám.

Ahogy Lara becsapja a fürdőszobaajtót, azonnal véget ér a látomás. Visszazökkenek a valóságba, hevesen ver a szívem, mint mindig, amikor sikerült meglátnom valami fontosat... csak hogy most nem értem, miért kellett ezt látnom. Miért fontos, hogy Lara és Martin itt enyelegnek (enyelegtek? – sosem tudom eldönteni, hogy éppen a múltat vagy a jövőt látom) a nappaliban. Semmi jelentősége, hacsak a választ nem jelenti Boglárka második kérdésére. Csak hogy honnan tudhatnám, mit beszélt Lara és Martin, és vajon a jövőt láttam-e?

Talán a legegyszerűbb, ha azt mondom, hogy igen. Főként, hogy ezt Áron jelentése is alátámasztja. Ma eljutottam odáig, hogy megszolgáltam az új útlevelemet és az útiköltségemet. Nem is volt rossz, részt vettem a part takarításában, napoztam, fürödtem a Karib-tengerben, ráadásul Áront is megmentettem egy rituális öngyilkosságtól azzal, hogy megígértem: kifizetem az adósságát. Irány a cipőm, azaz Anguilla, és utána irány Mexikó, ahol végre találkozhatom Alexszel! Már amennyiben nem ültetnek le, ha lebukom a hamis papírral.

A kis örült kiviharzik a hálósobából, és nem vagyok elég gyors hozzá,

hogy visszabújjak a nappali kanapéján a párna alá. Lara recepciós egyenruhájában van, vagyis nem totál felszabott sortban, mint általában, hanem tornacipőben, farmerben és egy blúzban. Gyilkos pillantást vet rám.

– Használhatod a laptopomat! – veti oda angolul, akár egy sértést, aztán kiszáguld az ajtón, jól becsapva maga után. Hallom, ahogy odavág egyet a lépcsőkorlátnak, aztán csend.

Még várok egy kicsit, hátha visszajön, de eltelik pár perc, és nem nyílik újra az ajtó. Mezítláb átlopakodom a hálóba, és megragadom az éjjeliszekrényen hagyott laptopját. Visszasurranok vele a nappaliba, és máris a neten vagyok. Automatikusan a sulim levelezőoldalára megyek, és kipróbálom a régi kódomat. Mielőtt júniusban kirúgtak volna (visszajött a tanárnő, akit évekig helyettesítettem), gyakran felmentem erre az oldalra, tájékoztam, hogy állnak a diákjaim. És minő trehány az informatikus, Barkas Gabi, beenged a rendszerbe a régi kódom. Sok-sok, évkezdéssel, tankönyvproblémával kapcsolatos friss levél közt rögtön szemet szúr Tóth Feri levele. Második, helyesebben már harmadik osztályos, és rettenetes a helyesírása. Kezelhetetlen gyerek, legalábbis elsőre annak tűnik, már amikor azt látjuk, hogy körzővel kiszurkálja a tankönyvekben a fotón vagy rajzon ábrázolt emberek szemét, és minden füzetét leönti kakaóval, természetesen szándékosan. Viszont tudom, hogy a szülei éppen válnak, és míg Feri az anyjánál lakik, a tizenhárom éves nővére, Feri mindene és példaképe az apjuknál él. És bár Feri nővéréről is keringenek pletykák a tanári karban (szemtelen, lógós), tudom, hogy rendes lány lenne, ha valaki figyelne rá, és a szülei sem választották volna el őket egymástól.

Feri levelének dátuma tegnapi.

Kedves Andinéni

Bekel adnom egy dogát az élet klasz dolgairól. Én Ezt Irtam de még lehet javítani benne

Az Élet kalsz dolga az amikor találkozik Anetel és vele lehetek hét végén. Ő az én testvérem. Az Élet klasz dolga a kutyám aki még nem az enyém talán, sosem lesz de, szeretem a szomszédban lakik és 5 hetes de sajnos anyu nem engedi. Az Élet klasz dolga volt amikor Andinéni leszidott és utána együtt kakaosztunk

Feco

Furcsán érzem magam. Dübörög odabent a mellkasomban a düh, a

szeretet, tudom, rettenetes, hogy ezek a rémes helyesírású srácok mennyire megindítanak, és haragszom Ilire, akit helyettesítettem, mert ezt teszi ezzel a gyerekkel. Az is csoda, hogy Feri megírta nekem ezt a levelet, persze már az egyik kakaózásunk során elmondta, hogy otthon unalmában folyton az anyja tabletjével szórakozik.

Kijavítom a „dolgozatát”, ügyelve arra, hogy ne minden hibát helyesbítsek, és hozzáírok még néhány sort a vízilabdáról, mert tudom, hogy Feri szereti, és edzésre is jár, ügyes gyerek, meg hozzáírom még a nyarat, a vakációt. Egész jó kis dolgozatot rittyentek, néhány hibával persze, és elküldöm az e-mailt.

Nagyon nehéz visszafognom magam, hogy ne írjak Ilinek levelet, de kilépek. Semmi értelme, hogy megtudják, még bejáratos vagyok a sulis levelezőrendszerébe.

Gyorsan létrehozok viszont egy yahoo-s e-mail címet, és írok egy levelet Feri anyjának. Tudom a címét, már jó sokszor írtam neki, mert a szülőikre sosem járt be, nem akart kibőgött szemmel megjelenni. A kutyáról írok, pedig lenne más mondanivalóm is. Aztán onnan is kilépek.

Ahogy besüt a nap, nyugtázom, hogy itt vagyok, a világ legcsodálatosabb szegletében, a kanapéről látom a zöld és a smaragd hihetetlen árnyalataiban játszó Karib-tengert, és mégis szúrást érzek a mellkasomban. Ha nem rúgnak ki a suliból... ha Alexnek nem kell lelépnie... Hogyha nem lett volna a sok „ha”, akkor még most is tanítanám ezeket a rémes kölyköket, akiket annyira imádtam, persze néha, és talán nem is olyan ritkán, gyűlöltem őket. De azért most visszasírom az egészet. Nem furcsa? Frissházias vagyok (oké, azt most ne említsük, hogy lelélceltem a férjem mellől, természetesen csak ideiglenesen), egyik szép szigetet a másik után ismerem meg, ha volt kalandvágyam, hát azt is sikerült kielégítenem, süt a nap, reggelire ananászt és dinnyét ehetek, meg egyáltalán... És akkor mégis mit keresek a volt sulim levelezőrendszerében, és mit érdekel Feri sorsa, meg az, hogy megkapja azt a kiskutyát, és ne szerezzen be egy egyest?

Miközben Playa del Carmen híreire keresek rá, a délegyházi strandom is eszembe jut, meg hogy én is akartam egy kutyát. És akkor meglátom a nevemet, Alex (valódi) neve mellett. Sokkos állapotban használom a fordítóprogramot. **ELTÚNTNEK NYILVÁNÍTOTTAK BENNÜNKET! KÖRÖZNEK MINKET!** Jézusmária. Ott van az útlevélfotónk is. Még szerencse, hogy a képen nem vörös a hajam. Előbb készült, mint ahogy a nővérem fodrász férjét gyakorlatilag megzsaroltam volna, hogy fesse vissza a

hajamat az eredeti, világító vörös színére. És nem is hullámos, mert Gábor (vagyis a családi becenevén, amit a nagyanyám adott neki: Gedeon) mindig szép egyenesre kiszáritotta a tincseimet. Egy rendes, átlagos nő néz vissza rám a képről, és nem egy megkattant, vörös vadóc, aki tornacipőtolvajokat üldözve elhagyta a férjét, és potyautasként eljutott a Karib-térség másik szegletébe. Nem. A mostani Andit ez alapján a fotó alapján sosem fogják megtalálni, az tuti. Először is, a tincseim totál hullámosak, a fehér bőröm egész jól leburnult, soványabb is lehetek, mivel legalább két hete alig ettem nutellát (leszámítva a tegnapi reggelit). És élet költözött a tekintetembe a fotó elkészítése óta, mondjuk ezt a nővérem örületnek nevezné, és tuti, hogy azt mondaná, anyámtól örököltem. Persze anyám is csak nemrég kezdett örült tekintettel nézni a világra, pontosabban mióta elkapta őt ez a latintánc-szenvedély. Bár előtte sem volt teljesen százas, de ezt senki sem mondhatja meg neki.

Szóval eltűnt személyek vagyunk. Ez további kérdéseket vet fel bennem: hol lehet Alex? Ha netán hazautazott volna, akkor nyilván nyoma marad a rendszerben. De nem utazott haza nélkülem, sosem merne a szüleim szemébe nézni, ha valahol elveszített volna. Még akkor sem, ha jelen esetben nem ő veszített el engem, hanem én tűntem el. Vagyis: Alex talán utánam jött. Nem tudom, honnan sejtheti, merre keressen, de végül is a Párducok tagja volt, és sok különös megbízatásban vett részt. Természetesen mindegyik veszélyesebb volt, ugyanakkor legalább azt nagyjából tudta, hogy hol kell keresni a célpontot. Azonban azt sem szabad elfelejtenem, hogy Ryx Tont is megtalálta, igaz, Buli segítségével. Buli Farami a barátnőm, Amira férje, és minden követ ismer Ghenerrában, ami azért is jó, mert most már ő az ország demokratikusan választott elnöke vagy valami hasonló, szerencsére a politikában sosem merültem el túl mélyen. Buli hadvezér, és ő vezette nyomra Alexékat. Most Alexnek egyedül kellene megtalálnia engem, még ha Jill vele is van, meg Jill barátnője és férje, akkor is nehéz ügy lenne.

De így azért még egy problémával szembe kell néznem: lehet, hogy amikor visszajutok (ha egyáltalán...) Mexikóba, nem fogom megtalálni Alexet, és nem az én térképészeti ismereteimen meg tájékozódási nehézségeimen fog elbukni a találkozásunk?

Nem tudom, mit tegyek. Minél előbb vissza kell térnem Mexikóba, már a gyémántommal. Úgyhogy, mielőtt a gyémántról kezdenék gondolkodni, meg összegezni, amit sejtek róla, konzultálnom kell a szállásadómmal.

29.

– Lilla? – hüledezett András, amikor kétségkívül beazonosította Andi anyját a szálloda bárjában. – Hát ti... mit kerestek itt? – kérdezte, aztán gyorsan spanyolul elmagyarázta Pedrónak, hogy mi a helyzet, vagyis hogy a menyük anyja lépett a porondra.

– Nekünk is jár egy kis nyaralás, nem? – mosolygott Lilla vészjóslóan. András, ha később bárki megkérdezné tőle (mint ahogyan a felesége, Enikő tette), csak azt tudta volna mondani, hogy gyilkos volt az a mosoly. Tehát Andi szülei is tudják, hogy összeházasodtak, majd megléptek a gyerekek, gondolta. Úgyhogy rögvest magyarázatba kezdett.

– Mi sem tudtuk, hogy összeházasodtak. Egészen meglepett bennünket a hír... Ne nézz így rám, csak azért jöttünk, mert hallottuk, hogy a fiunk megsérült, és szerettük volna meglátogatni, igazat mondtunk... De most, hogy elmentek nászútra, vagy hát senki sem tudja, hogy hol vannak... talán ti tudjátok... – hebegett. Lilla felemelte a mutatóujját, és Andrásra szegezte.

– Azt mondod, hogy összeházasodtak? – kérdezte lassan.

– Hát igen, mint kiderült, az esküvőn volt egy kis gikszer, és...

– A ti fiatok elvette a mi lányunkat?!

– Tulajdonképpen ez volt az álmod, nem igaz? Mert attól tartottál, hogy Andi nem jó... feleség lenne – hebegett. Már gyanította, hogy inkább csak az időjárásról kellett volna csevegnie, nem önként előállnia a hírekkel.

– Megházasodtak? És ti ott voltatok az esküvőn? – Lilla szeme villámokat szórt.

– Dehogyan, mondom, hogy mi is most tudtuk meg, hogy a gyerekek eltűntek, és...

– Eltűntek? Összeházasodtak és eltűntek?!

– Hát... hogy úgy mondjam, ezeket a híreket sikerült beszereznünk – felelte, és komolyan rettegni kezdett, hogy ez az őrült nő ököllel fog nekitámadni, vagy netán egy kést vág a nyakába. Lángolt Lilla tekintete, András arra gondolt, hogy nincs ember, aki ne rémülne meg, ha belenéz a tüzes szempárba.

– Eltűntek, miután összeházasodtak? – ismételte meg a kérdést a nő. András vágott egy sajnálkozó grimaszt, és nagyon lassan hátrébb húzódott, miközben bólintott. Fél szemmel a feleségére sandított, aki Gusztival táncolt a bár közepén.

Sokféle reakcióra számított, csak arra nem, ami következett.

Lilla ugyanis hangos kacagásban tört ki, és egy ideig meg sem tudott szólalni. Még könnyes is lett a szeme, lekapott az asztalról egy szalvétát, és letörölte. András rémulten figyelte. Az asszony végre megszólalt.

– Hát csak kitört belőle a vérem! A lányom az én vérem, romantikus esküvőt szervez a világ végén, ez csodálatos! És tudod mit? Sanyika, vagyis Alex is csodálatos, mert...

– László az igazi neve – szólt közbe András.

– Leszarom az igazi nevét, senki sem szólítja úgy! – intette le Lilla. – Tehát Sanyi is jó fej, mert belement! Hát nekem hány évtized kellett ahhoz, hogy a férjem elhozzon a szülőhazámba?!

– Ez a... szülőhazád...? – ámuldozott András.

– Az előző életemben volt a szülőhazám – legyintett a nő. – De nem is ez a lényeg, hanem hogy mennyi éven át nem mentünk sehová, egyszer a Dagályra, aztán most nagy nehezen elhozott ide, mi minden kellett hozzá... – sóhajtott egy nagyot. – Például az ő kártyáját kellett használnom, aztán még leleteket is hamisítanom... De mindegy, itt vagyunk, és ünnepeünk! Andi férjhez ment!

András csendben emésztgette az információkat. Andi anyja született (Mexikóban született?) bolond, aki gátlástalanul lenyúlja a férje bankkártyáját, és még hamisít is. Vagy csak hazudik. Nem tudta eldönteni, melyik a jobb. Inkább legyen a hazugság, döntötte el.

Jóval később már csak ők öten ültek a bárban, számolatlanul fogyasztva a tequilát, most már András is ivott, meg Pedro is keményen belehúzott, nyilván másképp nem tudta elviselni ezt a fura társaságot, Ágoston is ellazult, a nőkről nem is beszélve.

Angolra váltottak, hiszen így Pedro csak Lillával nem tudott kommunikálni, azonban ő gondoskodott arról, hogy valaki mindig lefordítsa a fura mondanivalóját.

Már jócskán az éjszakában jártak, amikor Lilla Pedróval kezdett táncolni, és úgy tűnt, mintha abba sem akarnák hagyni.

A mexikói ugyanis kezdte meglehetősen jól érezni magát a bulizós magyarokkal, végre ellazult, kikapcsolódott, és eldöntötte, még ha hülyeség is a részéről, de odaadja másnap Enikőnek a hirdetések másolatait.

Másnap reggel nem volt könnyű az ébredés Lillának, de Ágoston is többször próbálta kinyitni a szemét, mire egyszer sikerült.

– Büszke vagyok a lányomra – ült fel a nő az ágyban. – Végre megmutatta, hogy valódi, hús-vér nő, tele romantikával, és tett valami olyat, ami félig-

meddig talán örültség, és amire mindig is emlékezni fog.

– Vajon a világból való kivonulása meg a délegyházi tavon gumimatracozése nem számított örültségnek? – érdeklődött rekedten András.

– Jellemző rád, hogy éppen a romantikus szálát nem veszed észre.

– Jó. Rendben van, nagyon klassz dolgot csinált – adta meg magát a férfi. – Igyekeznünk kell, mert hajnalban megígérted Enikőnek, hogy a reggelinél találkozunk.

– Hát nem csodálatos, hogy a sors ugyanabba a hotelbe irányított minket? – bazsalygott a nő felkelés közben.

– A múltkor még utáltad őket.

– Az még egy másik bolygón volt.

– Aha – hagyta rá a férje. Esze ágában sem volt összebalhézni vele, inkább aludt volna még egy órát. De nem tehetette, mert Lilla lehúzta róla a takarót.

– Ébresztő! Amúgy... – állt meg a szoba közepén, és körbecsavarta magán a férjéről lehúzott takarót – rettenetesen dühös vagyok Andira.

– Hmmmm... – Ez a válasz tűnt a legbiztonságosabbnak András számára. A felesége hangulat-és véleményváltozásait nehezen tudta követni, de ma reggel nem is akarta.

– Nem is kérdezed, hogy miért, ugye?

– Miért? – jött a kérdés suttogva.

– Mert nem hívott meg minket erre a romantikus, lelépős esküvőre. És tudod, igazán nem is rá vagyok dühös, hanem...

– Rám – ült fel az ágyban megadóan András.

– Dehogysis rád. Hanem Sanyira, aki beleegyezett, hogy nélkülünk történjen az esküvő. Ha találkozom vele, hát én...

– Mit csinálsz?

– Azt hiszem, megpofozom.

– Szegény fiú.

– Ne állj mellé. Inkább találd ki, mit veszel fel. Aztán amikor végzek a fürdőszobában, elmesélem, milyen furcsa álmom volt. Nagyon-nagyon furcsa... Ne mondd, hogy nem vagy rá kíváncsi!

– Nagyon kíváncsi vagyok. De most add vissza a takarót, ha úgyis fürdeni kész.

ALEX

Reggel már varratok nélkül ébredek, és egészen komolyan mondom, hogy a közérzetem is teljesen más. Montagna bénázott ugyan egy ideig, és nem is esett jól, ahogy a varratokat kereste a hajvágó ollójával, de a tegnap esti kínlódásnak már semmi nyoma, és rég voltam ilyen jól, mint ma reggel. Megpróbálkoztam a sétám közben egy kis kocogással is. Montagna hajvágó ollója egyébként is jó szolgálatot tett, Jill levágta egész rövidre géppel a hajam, és ollóval kiigazította, hogy semmiképpen se hasonlítsak az útlevélfotómra. Ismét beköszöntött a baseballsapka-korszak az életembe, de ez egy tengerparton végül is helyénvaló. Jill szegény újra parókát fog felvenni, azt mondja, bár egyelőre az ő eltűnését senki sem jelentette be, legalábbis nem keresik, ki tudja, meddig járka szabadon. Még szerencse, hogy a ghenerrai kalandunk idején beszerzett néhány parókát, most kiválasztott egy feketét, csak hogy dögösnek látszódjon, viccelődött reggel, amikor a sétámra indultam.

Sokat gondolkoztam, merre indulhatott Andi, és hogy hogyan esküdhetek össze a véletlenek ennyire. Az óra, a gyémánt, a rablás... Elképzelhető, hogy a szálak nem futnak össze? Az eszem és a tapasztalataim azt súgták, hogy nem.

Most újra Ghenerrával vagyok vonalban. Amira az időeltolódás ellenére felveszi.

– Mi újság, Alex? Megtaláltátok egymást Andival? – kérdezi gyorsan.

– Nem. De tudod, van egy teóriám – köszörülöm meg a torkom. – Azt szeretném tudni, hogy beszélte veled Andi mostanában.

– Mit értesz ezen?

– Az elmúlt hetekben. Amióta megérkeztünk Mexikóba – pontosítok. Hallgatás. Vajon csak lassan ér ide a hang, vagy Amira valóban tétovázik? Aztán már jön is a válasz.

– Igen. Beszéltünk.

– Megtudhatnék néhány részletet?

– Hát... valójában azt kérte, hogy maradjon kettőnk közt.

– Remek. Most pedig eltűnt. És ne mondd, hogy hava, és hogy semmi baja, meg hogy meglesz, előkerül, mert gyakorlatilag azóta nem láttam, hogy összeházasodtunk! – húzom fel magam.

– Andi nem érzi még az erejét. Hava, de ez egyelőre csak abban segíti, hogy kimásszon a csávából, és nem abban, hogy bele se kerüljön.

– Köszönöm az információt – nyugtázom. – Szóval, ha nem titok, adnál támpontot? Nem azt kérdezem, hogy mit mondott, milyen velem az ágyban, vagy ilyesmi... szeretném megtudni, merre jár, mi van vele. Hogy hol keresi azt az elcsesztett gyémántját.

– Nem mesélt olyasmit, amire utalsz – feleli Amira diplomatikusan. – Említette, hogy össze fogtok házasodni, és kicsit tanácstalan volt. Mondta, hogy engem és egy másik lányt tart legközelebbi barátnőjének, meg egy fiút legjobb barátjának, és aztán ott vannak a szülei is, a terhes nővére, és aggódott, hogy mindenki kimarad a „buliból”. A szívére vette, mit fognak szólni, ha megtudják. Örült az esküvőnek, de volt benne egy kis félelem, pont azért, hogy az anyja és a baráti köre kiborul majd.

– Andi felnőtt nő.

– Csak azt mondom, amiről beszélt.

– Honnan hívott és mikor?

– Az esküvő napján. Azt hiszem, a tengerpartról, a telefonjáról.

– Másról nem beszélt? A gyémántot nem említette?

– De. Igen.

– Igen?! És ezt nem is mondod?

– Csak annyit mondott, hogy mindig vele van a gyönyörű gyémánt. Én azt kérdeztem, miért nem tette be egy páncélszekrénybe. Azt mondta, mert fél, hogy eltűnik. Én mondtam, hogy szerintem hülyeség mindenhová magával vinnie, kérdeztem, hogy a menyasszonyi ruhája zsebébe is berakja majd? Nevetett, és közölte, hogy az esküvő alatt majd nálad lesz a gyémánt, megkér, hogy vigyázz rá.

– Nem kért meg – morgom, amíg feldolgozom az információt. A francba, ez rossz hír. – Angolul beszéltek? – kérdezem teljesen fölöslegesen.

– Az a közös nyelvünk.

– Szóval szerinted bárkinek is elkotyogta, hogy...

– Nem, senkinek, ebben biztos vagyok. A gyémánt a mi titkunk. – Kicsit hallgat, majd hozzáteszi: – Volt.

Miután megígérem neki, hogy jelentkezem, amint lesz új hírem, és biztosítom, hogy velem minden rendben, sőt a varrataimtól is megszabadultam, valamint lázam sincs, elbúcsúzunk. És arra gondolok, hogy nem alaptalan a feltételezésem. Andi beszélgetését kihallgatták, és az egész rablás talán nem is az óra, hanem a gyémánt miatt történt.

Közlöm Jill-lel, hogy hátravan egy szállodalátogatásunk. Nincs oda az örömtől, és magyarázatot is vár, de egyelőre mégsem tehet mást, mint hogy felvegye a fekete parókát, és belibegjen velem egy helyi luxushotelbe.

A Riu Palace Mexico Hotel természetesen a tengerparton található, és már a lobbija igazi luxust sugároz a lila bársonykárpitos fotelekkel, a tág térrel és a kristálycsillárokkal. Nem is engedtek volna be minket, ha nem kezdeményezünk beszélgetést a közelben egy párral, akik ebben a hotelben szálltak meg, és az ő ajtókártyájukat nézte csak meg a kapuőr, amikor beléptünk a szálloda területére.

Jill a recepción veti be magát, én pedig elindulok a tenger felé, átvágok egy báron, ahol orosz és angol beszédet hallok, kávéznak, de van, aki a korai időpont ellenére pezsgőzik az asztaloknál. Az üvegajtón túlról beárad a napfény. Rövidnadrágban, pólóban és papucsban vagyok, napszemüveg rajtam, senki meg nem mondja, hogy nem vagyok szállóvendég. A Montagna által tegnap vásárolt használt telefon (amihez a kártyát szintén tegnap vette) megcsörren a zsebemben.

– 3412-es szoba, az esküvő másnapján kijelentkeztek. Szerintem nincs értelmé feltörnöd, miután lassan két hete már, hogy elmentek, és nem hagytak itt cuccot, a megőrzőben sem – mondja Jill. – Úgyhogy, hacsak nem akarsz egy ingyen kávé, akkor kijöhetsz. Egyébként egy fiatal magyar nő a szálloda igazgatóhelyettese. Ezt csak mint érdekességet említem.

– Köszönöm. Nem hinném, hogy bármire mennénk a segítségével.

– Ebben az ügyben nem is, de ez a te mániád, és tudod jól, hogy nem értek egyet veled.

– Idefelé jövet láttam egy Starbucksot, beülünk egy kávéra? – kérdezem. Cseppet sem vagyok elkenődve, bár bevallom, reménykedtem benne, hogy hirtelen ötlettől vezérelve távoztak, és talán fenntartották még egy időre a szobát, vagy otthagytak valamit.

– Igen, csak siess. Én már itt szobrozzom a betonon, ezerrel tűz a nap, és megsülök ebben a parókában.

Két pohár pezsgővel érkezem a bárból, stílusosan, mert bár van ezer bajunk, hirtelen elirigyeltem az orosz tempót. Jill alig bírja abbahagyni a nevetést, amikor meglát kilépni a szálloda ajtaján, kezemben a két teli pezsgőspohárral. Mintha szükségünk lenne ingyen italra... Nevetünk.

De azért dühös vagyok. Andira leginkább. Miért sodorja magát mindig bajba? Persze lehet, hogy valóban kutya baja. Adja az ég.

A Starbucks az út másik oldalán található. De maga az út kihalt, mivel a

Playacar részen vagyunk, itt mindig ellenőrzik a kocsikat (minket is ellenőrizni szoktak, valóban itt lakunk-e a környéken), és csak azok a járművek jöhetnek be, amelyeknek valóban dolguk van erre. Az út maga kétszer egysávos, középen pálmák választják el, és hotelek, villák szegélyezik. A mi villánk is itt van néhány száz méterre a Riutól, a Starbucksot mégsem láttam korábban, mert mindig a belváros felől érkeztünk haza.

Odabent erősen dolgozik a légkondi, kint meg lehet sülni, amit jobban kedvelek, mint a dermesztő hideget, de Jill és a parókája kedvéért mégis bent ülünk le egy-egy kávé mellett. Nincsenek sokan, amit részint az is magyaráz, hogy ma nincs egyetlen esőfelhő sem az égen, másrészt az itteni szállodák többsége all inclusive hotel, és ingyen adják a kávé is, szóval csak a nyaralás harmadik-negyedik napján kezdenek el vágyni az amerikai vendégek egy „hazaira”. Most mindenesetre még alig két-három asztalnál ülnek.

– El kell most már mondanod, hogy miért gyanakszol rájuk – szuggerál Jill, miközben a kávéját kavargatja, amibe egyébként nem rakott se cukrot, se édesítőt, se tejet, tehát a kavargatás csak egyfajta szokás, elemzem magamban. Persze megtartom magamnak ezt az észrevételt, mert azt mondaná, eltérek a tárgytól.

– Mit mondott a recepciós?

– Hogy kijelentkeztek másnap, mert el akartak menni hajózni. Kevin kifizette az egy hetet, amit lefoglalt, dacára, hogy csak négy éjszakát töltöttek ott. A kolléganője volt szolgálatban, mármint a recepciósé, aki akkor jött meg valahonnan, talán ő váltotta a szolgálatban, és elmondta, boldogok voltak, igazi nászutaspár, és hát van ilyen, hogy az ember a nagy mámorban kitalálja, hogy inkább hajózzat a tengeren meg felfedez kis szigeteket, ahol romantikázhat. Nem hagytak itt poggyászt, mindent magukkal vittek, és azt sem mondták, hogy a hajózás végén visszatérnének. De miért? Most már el kell mondanod, hogy miért gyanakszol rá – rázza a fejét. – Tudod jól, hogy Gloria jó barátnőm, ha nem a legjobb, és...

– Tudtad, hogy abortusza volt az esküvő előtt? – vágok közbe. Durva vagyok, de kíváncsian nézem, miként reagál Jill. Elsápad.

– Ezt honnan veszed?

– És azt tudtad, hogy Kevin durva volt vele? Hogy a sikeres emberi jogi ügyvéd most már csak ingatlanszerződéseket szerkeszt?

– Ezt nevezed durvaságnak? – csodálkozik rám. – Saját döntése volt.

– Igen. És gondolom, a szeme alatti monokli is... – Nem vagyok büszke

magamra azért, amit teszek, de valóban tisztában szeretnék lenni azzal, hogy Jill mit tud a barátnője kapcsolatáról.

– Lehet, hogy Kevin időnként modortalan volt, tudod, de nem ütötte volna meg...

– És az abortusz...? Éppen az esküvő előtt?

– Nem tudom – sötétedik el a tekintete. – Nem is hallottam róla. És hát elképzelésem sincs, hiszen... végül is benne vannak a korban, mindenük megvan... Ugye nem arra gondolsz, hogy Gloria félrelépett, vagyis egy kalandból esett teherbe?

– Én nem gondolok semmire. Csak a tényeket mondom – felelem, és unottan az ajtó felé nézek, amelyen éppen belép két ember.

Azonnal összerázkódom.

De már késő.

Összeakad a tekintetem a frissen belépett nőével. Vörös, fényes miniruhát, magas sarkú műanyag strandpapucsot visel, a haját piros masnival felcöfözte, a száját vörös rúzzsal festette ki. A férfi kockás rövidgatyában és egy régi, kerek nyakú Lacoste pólóban van, valamint bőrpapucsban klaffog.

A nő néz rám, és nem hisz a szemének.

Ami azt illeti, én sem az enyémenek.

– Sanyika! – lép hozzám, és esküszöm, könny csillog a szemében.

Nem tudom, ez hogyan történhetett meg, de sikerült egy eldugott kis mexikói kávézóban összefutnom Andi szüleivel. A lehető legrosszabbkor, természetesen.

Váratlanul érkezik a pofon. Ezek szerint nem a könnytől, hanem a dühtől csillogott Andi anyjának a szeme. Valahogy el kell tűnnöm, gondolom, de nem mozdul a lábam.

31.

ANDI

Nem vagyok büszke arra, ahogy a hajóra feljutottam. Vagyis, ki tudja: potyautassá válni egy luxus óceánjárón, talán Alex még ügyesnek is tart majd, ha megtudja, milyen leleményes vagyok. Gyanítom, mindenki el tudja képzelni, mit is gondoltak rólam ott, a kikötőben az emberek, amikor megláttak a vadóc menyasszonyi ruhámban, mezítláb, zilált tekintettel ácsorogni. Tulajdonképpen át kellett gondolnom, hogyan tovább, hiszen utaztam pár órát egy repülőn, és így igen messzire eltávolodtam az esküvőm helyszínétől és a férjemtől, egy árva peták nem volt a zsebemben, telefonról és egyebekről nem is szólva. A kokainbáró, akinek a magángépén utaztam, és aki a drogokkal együtt szállított a csomagtartójában a reptérről a kikötőbe, már rég elhúzott, hogy megkössön valami busás, törvénytelen üzletet (ez persze csak az én feltevésem, de nem hiszem, hogy túlzónak minősíthető). Ő volt az egyetlen pártfogóm az elmúlt órákban, és ebből nyilván kiderül, hogy milyen kilátástalan helyzetben voltam, és talán néhányan arra a következtetésre jutnának, hogy meggondolatlan vagyok. De az járt a fejemben, hogy a gyémántom Anguillán vár, és bíztam magamban, vagyis hittem, hogy meg is fogom találni. Csupán az volt a bökkenő, hogy fogalmam sem volt, merre van Anguilla, és hogyan juthatnék el oda.

Szerencsére mindkét kérdésre gyorsan választ kaptam. Az elsőre egy ingyenes térkép segítségével, amit az egyik szemetes tetején találtam. A második azonban már keményebb dió volt, hiszen a nagy hajókhoz csak úgy lehet bejutni, ha az embernek van legalább útlevele, de hát nekem honnan is lett volna abban a helyzetben... Viszont a térkép alapján belőttem, hogy Anguilla nincs messze a Brit Virgin-szigetektől, és egy kis szerencsével akár valamelyik motorcsónakos is átvihetne. Ezen töprengtem, meg hogy utólag, majd otthonról át tudnám utalni az út árát, ha találok valakit, aki megbízik bennem. (Utólag sejtem, hogy nem néztem ki túlságosan megbízhatónak.)

A térképpel a kezemben a kis öbölhöz sétáltam, ahol halászhajók és jachtok ringtak a vízen. Abban reménykedtem, hogy találok valakit, akit meg tudok győzni arról, hogy dolga van Anguilla szigetén, ami ugye csupán egy köpésnyire található ettől a szigettől.

De a kis kikötőben csak álmosan ringatóztak a hajók, egyetlen lélekkel sem találkoztam. A halászhajók egy része talán már kifutott a délutáni

műszakra, a többi pedig majd csak este hagyja el a kikötőt, gondoltam, persze a halfogási ismereteimet a délegyházi tónál szereztem, ahol láttam, hogy vagy hajnalban, vagy késő este szállnak vízre a pecások. A vészjelzőim hallgattak. Sőt még akkor sem hallottam semmiféle belső sikolyt, amikor azt latolgattam, hogyha Playa del Carmenről Cozumelre milyen klasszul átjutottam abban a kis lélekvesztőben, ahol legszívesebben a fedélzetre hánytam volna, akkor itt sincs lehetetlen. Azt ugyanis megfigyeltem, hogy a csónakos ember hogyan indította be a motort, és hogyan kormányozott. A gázt egy karral adta, semmi ördögösség nem volt benne, gondoltam magabiztosan.

Na és az én mázlim, és a kiszemelt bárka balszerencséje volt, hogy 1.) csak egy vékony hajókötél rögzítette a kikötői cölöphöz, 2.) Red Destiny volt a neve. Vagyis: Vörös Végzet. Amikor megláttam, és megszületett a fejemben a terv, egyáltalán nem találtam baljóslatúnak a nevet, úgy gondoltam, milyen jól passzolunk majd egymáshoz, a két vörös végzet.

Ha valaki a közelből figyelt volna, azt látja, hogy egy mezítlábassal mennyasszony óvatosan belép a csónak fehér műanyag lépcsőjére, a kezét a szeme fölé téve körbekémlel, aztán miután a seggre ülés után sikerül felállnia, hozzá nem értő módon eloldozza a csónakot.

Igazán a hajóépítők javára írható, hogy ilyenkor a motor magától visszacsobban a vízbe, és egy gombbal indítható. Nem mondom, a gázkar lehetne kevésbé érzékeny, mert így a vörös műbőr ülésbe zuhantam, ahogy egy kicsit megtoltam a kart. Rémülten visszavettem a gázból, és összeszorított szájjal koncentráltam, hogy simán ki tudjak manőverezni az öbölből, és ne kelljen tolatnom, mert egyrészt azt még autóval sem tudok, bár ott legalább van némi sejtésem arról, hogyan kell rükvercbe tennem a kocsit. De itt a tolatásról fogalmam sem volt, azt sem tudtam, lehet-e tolatni egyáltalán egy motorcsónakkal.

Amikor kiértem az öbölből, és megúsztam minden karambolt, kiterítettem magam mellé a térképet. Ha jól láttam, akkor velünk szemben kellett valahol lennie Anguilla szigetének. Rendben, ez valóban tág fogalom, de ki a fene visz magával iránytűt az esküvőjére? Hát ugye, hogy senki. Úgy ítélt meg a térkép alapján (balra a nap nyugszik, jobbra a nap kél), hogy nyugat felé kell hajóznom, és hát a lemenő napot követni nem nagy ügy. Ezért balra fordultam.

Mivel nem vagyok született tengerész, a hullámokat nem igazán kalkuláltam be. Azt igen, hogy esetleg hányni fogok, de azt nem, hogy milyen sebességgel és hogyan lehet áttörni rajtuk, persze próbáltam felidézni

a cozumeli utat, és utólag úgy rémlett, hogy igen gyorsan száguldottunk, és az is gyanús volt, hogy szemből kaptuk a hullámokat. Akkor jöttem rá, hogy a hajózás bonyolultabb, mint gondoltam. Úgyhogy kénytelen voltam gázt adni, rettegve, hogy a piros műbőr kormányra fogok hányni, kárt téve ezzel a Vörös Végzetben.

Azzal egyáltalán nem számoltam, hogy a hullámokon száguldozva rettenetesen nehéz tájékozódni, mert nemcsak a napot kell követnem, hanem azért az előttem lévő vizet is érdemes kémlelnem. Tehát bizonyos időbe telt, hogy összehangoljam: kormányzás, vizet figyelni, napot nem szem elől téveszteni, hányingert legyűzni. Utóbbival egyébként nem is volt gondom, úgy fél óra hajókázás után rájöttem, hogy utasnak lenni sokkal felkavaróbb élmény, mint vezetni. Nyilván Áron is ezért utál mellettem ülni a kocsiban.

A part már csak egy vékony csík volt a távolban, amikor olyasmi történt, amivel nem számoltam.

Köhögni kezdett a motor, majd egyszer csak leállt.

Kétségbeesett gondolatok cikáztak az agyamban. Vagy tönkrement a motor, vagy gajra mentünk (például), esetleg kifogyott az üzemanyag. A part már túl távol volt, én pedig ott térdeltem a menyasszonyi ruhámban a kormány előtt, hogy a hullámokkal szemben tartsam a hajót, mert arra igen hamar rájöttem, hogyha a hullámok oldalról kapnak el, akkor attól nemcsak a gyomrom fordul fel, hanem talán maga a hajó is.

A nap pedig, akárhogy figyeltem, egyre lejjebb ment a látóhatáron.

Hát igen, ott, a hullámokon hánykolódva jöttem rá, hogy már megint nem terveztem előre, hanem csak követtem a hülye megérzéseimet, vagy inkább eszetlenül hoztam egy felelőtlen döntést. Ki fog rám találni a nyílt tengeren?

Fordítottam már cikket arról, hogy miként lehet egy tutajon átélni egy hajótörést és partra vergődni, de abban az írásban két napig hánykolódott az illető egy mentőcsónakban, és volt nála jelzőrakéta, meg mentőmellény, nem mellesleg a csónakból egyszer cápát is látott a vízben. De ő legalább tudta, hogy fellőheti azokat a rohadt rakétákat. És még így is vagy két nap kellett, mire egy hajóról észrevették a jelzéseit. Nem hittem benne, hogy a Vörös Végzetben is lenne rakéta.

Tudtam, hogy nem szabad elkeserednem, mindig azt mondtam a tanítványaimnak, hogy legyen egy B-tervük is (talán csak azért, mert nekem sosem volt ilyen). Tehát meglehetősen megkésve, de kreálnom kellett egy B-tervet.

Végiggondoltam az összes lehetőséget: jön egy hajó, integetek. Elhúz

fölöttem egy helikopter, integetek. Más tervet sajnos nem tudtam kiötölni, és se hajó, se helikopter nem bukkant fel a látóhatáron, csak repülőgépek, de nagyon magasan. A csónakom meg csak sodródott, volt, hogy oldalról kapta el a hullám, és akkor bizony úgy éreztem, mindjárt beborít. Egy-egy hullám be is csapott a fedélzetre.

Már tudtam: a Vörös Végzet az én végzetemet jelenti. (Meg persze szegény hajóét is.)

A hullámozástól most már valóban felkavarodott a gyomrom, szédültem, és hiába próbáltam tisztán tartani a fedélzetet, nem sikerült kiháynom a tengerbe (megijedtem, amikor megbillent a csónak).

Éppen a tengeri betegségnek vélt nyavalyámmal kínlódtam, meg persze búcsúztam az életemtől, Alextől, és szidtam a nyavalyás gyémántomat és a tornacipőmet, amikor azt éreztem, hogy egy nagyot nyeklik a csónak. Nem bírtam rögtön felnézni, még befejeztem, amit elkezdtem, de akkor már mintha hangot hallottam volna.

Angol szavakat! Fogja meg a kezem, mintha ezt mondták volna.

Egy, az enyémnél nagyobb halászhajót dobáltak mellettem a hullámok, és kötelekkel, mentőmellénnyel, csákyával érkezett egy természetes férfi. Úgy kapott az ölébe a háborgó vízen, mint egy játékbabát, és úgy adott át két hullámozás között a másik hajóra, hogy csak nyekkentem.

Innentől, azt hiszem, kiesett egy kis idő az emlékezetemből. Az megmaradt, hogy beszélgetek egy férfival, egy másik átad egy kannát a Vörös Végzetbe átszállt halásznak, aztán mindannyian elindultunk, de ezen a ponton sötét köd ült az agyamra. A következő kép a megérkezésé.

Ugyanott értünk partot, ahonnan időtlen időkkal azelőtt elindultam. A halászok nem kérdezték, mégis hogyan szereztem magamnak hajót, nem kérdeztek semmi mást, mint hogy honnan jöttem.

És akkor észrevettem a hatalmas utasszállítót. Luxushajó lehetett, sok emelettel, nyilván nem viseli meg az utasokat a sok hullámozás. És persze az is igaz, hogy magamon kívül voltam. Úgyhogy elrebegtem a nevet, amit leolvastam a hajótestről:

– Pearl of the Caribbean.

Erre mondják, hogy a hülye a saját hibájából sem tanul.

Elérkezett az idő, hogy beszéljek Boglárkával. A hotel reggelizőjének tengerparti teraszán találom őt egy napernyő alatt. A terasz mellett még néhány rendezett kötegben sorakoznak a deszkák, amelyekkel a hurrikán idejére lezárták az ablakokat és az ajtókat, de már újra felállították a parton a

kidőlt napernyőket, és az élet úgy folyik tovább a szigeten, mintha Annabella sosem járt volna erre. A keskeny tengerparti sávban, a nyugágyakon napoznak, a békés vízben strandolnak a szállóvendégek, a közeli partszakasznál két óriási hajó horgonyoz. A fehér homokban egy rövidnadrágos, edzőcipős, virágos inges fiatal férfi siet tálcával a kezében, koktélokot visz az egyik napernyőhöz. George helyettese is szorgalmasan dolgozik.

Boglárka papírok fölé hajol. A haja laza kontyban van, a fülénél egy-egy tincs a nyakáig kunkorodik. Piros-zöld keretes, keskeny olvasószemüveg van az orrán, rövid ujjú, halvány rózsaszín blúzt és boka felett érő zöld nadrágot visel egy lapos, pántos, rózsaszín szandállal. Amikor mellé érek, felnéz rám.

– Könyvelés – mosolyodik el. – Már majdnem egy éve ellenőrzöm, nem mintha szakember lennék, de rá kell jönnöm, hol tudunk spórolni ahhoz, hogy apránként minden szobát felújítsunk. Ez nem néhány nap lesz, de hát van időnk – mondja, és még mindig mosolyog. – Itt ráérős a tempó. Üljön le, Andi, és meséljen.

– Nem is tudom, hol kezdjem – huppanok le mellé. Már nem tartok tőle, mint ideérkezésem után. – Talán Kolemár Gizellával... – előzöm meg, nehogy kevésbé biztonságos téma felé tereljen, mondjuk a prágai sör, vagy nem is tudom, milyen cseh témakör irányába.

– Gizi... Igen – sóhajt. – Nos, mit mondanak a látomásai?

És én akkor elmondom szépen sorra a „látomásaimat”. Vagyis mindazt, amit Áron megtudott. Mesélek Kövér úrról, meg a randikról, a piacról, a kártyapartikról, a titkos találkozókról. Mialatt beszélek, felmerül bennem, hogy a „látomásaim” sosem ilyen részletesek, és nem rajzolódnak ki bennük kapcsolatok sem, azokat vagy én összerakom magamban, vagy „megérzem” – már amikor egyáltalán ilyen előfordult. Tartok tőle, rájön, hogy ezek nem a saját megérzéseim.

De nem. Minden szavamat issza, látom, ahogy elhűl, amikor a titkos kapcsolatról mesélek, és aztán rátérek az utolsó estére. Elmondom mindazt, amit Árontól hallottam. Elhallgatok, aztán váratlanul még kikerekítem a történetet.

– Gizella boldog volt, ezt mondta utolsó este Kövér Józsefnek. Nem voltak ellenségei, a lányával is csak a lánykérés miatt volt ellenérzése – sorolom, és a saját anyámra gondolok. Ha megtudná... ha megtudja az igazságot... hogy Alex nemhogy nem kérte meg tőlük a kezem, hanem az esküvőre sem hívtuk meg őket, hanem titokban házasodtunk össze... Hát akkor szerintem leveszi a

fejemet. – De az utolsó este megbocsátott neki. Gizella békében ment el, és boldogan. Szerette Józsefet, de nem akarta megbolygatni a magánéletét. Azt mondta neki, hogy mindenkivel megbékélt, és élvezte, hogy milyen gyönyörű volt az az este... Még gyönyörűbb, mint most képzeljük.

– Volt... testi kapcsolatuk is? – kérdezi Boglárka hosszú hallgatás után.

– Igen – bólintok.

– Akkor jó – sóhajt, és megkönnyebbült mosolyra húzódik a szája. – Tartottam tőle, hogy a veje kavart be vagy idegesítette fel, de így végül... szépen búcsúzott az élettől. Mondjuk, az a sok pálinka igazán életben tarthatta volna még néhány évig! – nevet, aztán leveszi a szemüvegét és megtörli a szemét. – Jobb így nekem. Hogy tudom, nem rajtam múlt. Hogy nem tudtam volna megmenteni akkor sem, ha ott vagyok, mert nem szemétkedett vele senki.

– Nem – biztosítom újra.

– Hát, ez szép volt. Nem tudom, hogyan csinálta, de köszönöm. Nagyon megnyugodtam.

– Van más is, természetesen – lazulok el, és hátradőlök a széken. Most érzem, hogy görcsben volt a vállam, a karom, keresztezve tartottam a lábamat, annyira féltem, hogy lelepleződöm: nem is „megláttam” ezt az egészet, hanem kinyomoztam.

– Lara? – kérdezi.

– Igen. Nem akar visszamenni Magyarországra. Szeret itt lenni.

– Ezt mivel támasztja alá? Mert amit Lara illendőségből felel egy erre vonatkozó kérdésre, arra én nem sokat adnék – közli. Hát jól átlátott rajtam, de arra már nem gondolhat, hogy Áron becserkészte Martin évfolyamtársát egy beszélgetésre, aki elárulta neki, hogy a srácnak van egy külföldön élő barátnője, aki nem akar hazaköltözni Budapestre, és ez előbb-utóbb (az évfolyamtárs szerint) talán szakításhoz fog vezetni.

– „Megláttam” őt sétálni a parton egy fiúval. Egy jövőbeli kép volt, azt hiszem. Lehet, hogy ide fog költözni a barátja, de Lara itt marad. Tudom – felelem teljes meggyőződéssel. Merthogy valóban tudom, érzem, hogy maradni akar, és nem csupán a kihallgatott magyar Skype-beszélgetésére alapozom ezt a kijelentésemet.

– Ó. A szép szóke kis Martinka ideköltözik? – ámul el az idős nő. És most rajtam a csodálkozás sora.

– Nem... ami azt illeti, nem szóke volt az a fiú. Hanem sötét hajú.

– Igen? Nem gondoltam, hogy befesteti a haját. Vékonyka fiú...

– Nem. Széles vállú, kisportolt. Nagyon helyes srác. Napbarnított a bőre, a térdénél szakadt a nadrág, jól áll neki a kék póló.

– Most viccel? – mered rám. – Úgy akar eladni nekem egy történetet, hogy az... a jelenben játszódik?

– Nem értem a kérdést.

– Hát látta ezt a fiút, nem?

– Igen. Megláttam őt egy... látomásban.

– Személyesen sosem? – húzza össze szigorúan a szemöldökét. Újra felteszi a szemüveget, és azon keresztül mered rám.

– Soha az életben.

– Azt a mindenit... – elneveti magát, és hosszan kacag. Leteszi a szemüveget az asztalra, a papírai mellé, és megint megtörli a papír zsebkendővel a szemét. – Akkor hát... a kis Bastien... – mormolja.

– Kicsoda?

– Bastien. Két hete vettük fel gyakornoknak. Franciaországban született, aztán kiköltöztek a szüleivel Marigot-ra. Innen visszament egyetemre, idegenforgalmi szakemberré vált, és most hazajött. Nálunk helyezkedett el, valójában ő fogja átvenni a kapcsolattartást a franciaországi és európai irodákkal. Egyelőre inkább azt látom, hogy nagy a rivalizálás kettejük között, vagyis Lara folyton beleköt Bastien-be. Hivatalosan ugyanis mindketten gyakornokok, és végig kell járniuk a ranglétrát ahhoz, hogy a pozíciójukba kerüljenek – meséli, és mondania sem kell, tudom, hogy az unokáját képzei el a hotel élén, persze Boglárka életerejét és optimizmusát tekintve ez még jó sokára lesz. – Mindenesetre nemhogy kézen fogva nem andalognak, hanem még köszönés címszóval is csak morognak – neveti el magát újra. Aztán felém fordul. – Megnyugtató mindezt hallani. Fel akartam vértetni magam arra az esetre, ha Lara fogja magát és hazaköltözik Martinka nyomására. De így már más... Ha akár csak tudat alatt is már tetszik neki Bastien, akkor ő már talán valóban hosszú távra tervez itt...

– Igen – bólintok. – Ebben biztos vagyok. Hallottam őt beszélni egy Heni nevű lánnyal, és... – folytatnám, de ahogy rám néz dermedten, zavartan elhallgatok. Fülig vörösödöm. Hát most elárultam magam...

– Angolul beszélt volna az unokatestvérével? – csodálkozik. Még nem esett le neki a tantusz, de tudom, hogy csak másodpercek kérdése.

– Hát... egy kicsit tudok magyarul – felelem halkán. Ennek a nőnek nem szívesen hazudnék már többet a szemébe, mert így is nagyon necces a helyzet. Elsőre elment, úgyis ő vélelmezte, hogy cseh vagyok, de most...

– Értem – néz rám, és szinte fogva tartja a szemével a tekintetemet. Pedig olyan szívesen elnéznék másfelé, de nem megy. – Szóval magyar vagy, igaz, Andi?

Nem válaszolok, csak bólintok. Lehet, hogy elküld a francba, és sosem kapom meg a szabadulólevelemet.

Az ebédidő a philipsburgi főutca egyik sznob szállodájának tengerparti teraszán ér bennünket. Boglárka nem akart otthon maradni, inkább olyan helyet keresett, ahol háborítatlanul beszélgethetünk. Átsétáltunk hát a központba. Vendéglátóm már ismeri a sztorit (a gyémántot kihagytam belőle, azt mondtam, hogy a cipő érzelmileg volt számomra nagyon fontos), egészen addig hallotta, hogy a Vörös Végzetről megmentettek. Most már tudja, hogy leléptem az esküvőm után, és ismeri a kalandomat. Részletesen leírtam neki a délegyházi kis házamat, ahol először láttam, amint életre kelt egy fotó az egyik magazinból. Hol hüledezik, hol nevet, máskor szomorú... De persze az egész történetből nem hagyhatom ki, amikor minden kezdődött – vagyis Alex eltűnését, és hogy hogyan találtam rá egy távoli országban, ahová túszként kerültem. Ghenerra nevét nem ejtem ki a számon, mert sejtem, Alex nem örülne, ha mindent kitálnék. Igyekszem a Párducokat is kihagyni, illetve egy „diktatúra elleni csoportnak” nevezem őket, de gyanítom, hogy így is többet mondtam, mint amennyit kellett volna. Viszont Boglárka egy nyolcvanéves asszony, nem hiszem, hogy valaha is eladja a sztorit a sajtónak, vagy a szökött diktátor (akit még ma is keresnek) környezetének.

– Álljunk meg. Nagyon gyors ez a tempó, olyan, mintha egy kalandfilmet látnék – mondja, és belehúz a rumpuncsba. Aztán mintha magyarázattal tartozna, hozzáteszi: – A történeted, már ne haragudj, hogy tegezlek, de magyarul ez könnyen megy, meg a korkülönbség miatt is, szóval a történeted mintha egy forgatókönyv sztorija lenne.

– Sajnálom – felelem bocsánatkérően. Végül is talán tényleg sajnálom, normális emberek nem keverednek ilyen hülye helyzetekbe.

– Több kérdésem is lenne. Egyrészt mi a fenéért nem kerested meg a te Alexedet, amikor végre partot értél a brit virgin-szigeti kikötőben a rémálomba illő hajózás sztori után?

– A hajótörésem után?

– Hát én nem nevezném hajótörésnek azt az esetet, amikor kifogy az üzemanyag a motorból. Azonban tény, hogy rémisztő lehetett, és otthagyhattad volna a fogad.

– Azért nem kerestem meg sem akkor, sem már innen, mert nincs mobilja,

és nem tudom a szállás címét sem.

– Nem tudod, hol szálltatok meg Playa del Carmenen?

– Rábíztam magam. Persze odatalálnék, de a címről fogalmam sincs. A belvárosba gyalog mentem be, amikor a ruhámat vettem, és megismertem a part felől a házat. De rengeteg hotel meg villa van azon a soron, és... – érzem már a hangomon, hogy saját magamban is bizonytalan vagyok. Tényleg megtörténhet, hogy nem tudok egy címet felidézni? De hát sosem ismertem azt a címet, hiába töltöttem már el ott éjszakát.

– Jó, hát azt már a hajólopáskor bebizonyítottad, hogy a térképészeti ismereteid egy kissé... hiányosak – állapítja meg. – De hát ma már van GPS, meg ilyesmi. Megnézzük a műholdas térképen, ráböksz, hogy ezen a helyen lehet a ház, és...

– És? – kérdezek vissza. Hümmög. Hát igen, a kapcsolatfelvételhez ez kevés, különösen akkor, ha az ember több órányi útra van a helyszíntől.

– És most köröznék titeket?

– Azt olvastam. Tehát Alex valószínűleg elindult a keresésemre, és...

– De nem lépett ki Mexikóból, különben nem ott keresnék, nyoma lenne, hiszen útlevél nélkül nem lehet kijutni – töpreng. Nem világosítom fel arról, hogy Alex az utóbbi időben hamis útlevelekkel beutazta a fél világot. – Persze, ha úgy nézem, te is útlevél nélkül hagytad el az országot – vonja meg a vállát. – De persze nem tudja, merre keressen...

– Nem tudja, és én sem tudom, merre keressem őt.

– Tudod, én nagyon sok évig vártam a férjemre – válaszolja sejtelmesen. – Persze én mindig pontosan tudtam, hogy hol van, csak... közénk álltak néhány évtizedre a körülmények.

Néhány évtizedre?! Kétségbeesetten nézek rá.

– Nem mehetek vissza hozzá, amíg a cipőmet meg nem találom.

– Fontos az a cipő, nem igaz? – kacsint. – Egy pár tornacipő igazán megéri, hogy az ember otthagyja miatta a férjét az esküvő után, potyautas legyen különböző járműveken, és pénz és papírok nélkül gondolkodjon az életén.

Nem válaszolok, mert bármit mondanék is, azzal csak még jobban elültetném benne a gyanakvást.

Néz rám, aztán a gyönyörű, türkizszínű tenger felé bámul.

– De tudod, mit nem meséltél még el? Hogy hogyan kötöttél ki St. Maarten szigetén.

Szó szerint kikötöttem, persze. A Pearl of the Caribbeanre az egyik halász

segítségével jutottam fel, aki vagy megszánt, vagy annyira hihetőnek tűnt számára, hogy egy őrült nő menyasszonyi ruhában eltéved a parton, és végül egy lopott motorcsónakkal ered a hajója nyomába, hogy minden kapcsolatát latba vetette. A kapcsolata egyébként egy, a szigetéről származó és a hajón biztonsági emberként dolgozó barátja volt, aki nyilván nem kis rábeszélésre a kezembe nyomott egy kártyát, amivel beszállhattam a hajóra. Persze mint kiderült, kellett volna útlevél is, de éppen akkor „véletlenül” elfordult, és a társának magyarázott valamit, amikor áthaladtam az átvilágító kapun.

Máig sem tudom, hogy hol kellett volna kitenniük, mert Anguilláról hantáztam valamit a csónakban, ebben biztos vagyok, de amikor feljutottam a szakadt, sós víztől vizes és súlyos menyasszonyi ruhámban, zilált hajjal és mezítláb a hajóra, az a gondolat futott át az agyamon, hogy most aztán hogyan tovább? Mit kezdjek azzal, hogy rajta vagyok a Pearl of the Caribbeanen? Hol fogok itt elbújni?

Felmentem a fedélzetre, ledőltem egy napozóágyra és ott feküdtem órákon át, míg megszáradt a ruhám, a szél szétfújta a hajam. Egy strandtörülközőt találtam az egyik ágyon, azzal takartam be magam, és végre aludtam egy sort. Csak akkor keltem fel, amikor már besötétedett, és órák óta alhattam. De mégsem volt tökéletes a pihenés, egyrészt mert rosszul éreztem magam, rázott a hideg, háborgott a gyomrom, szédültem, másrészt mert fogalmam sem volt, már megint miféle bajba keveredem, hogy felszálltam egy hajóra. Kezdtém félni attól, hogy talán megháborodtam, és egész életemben most már egyik járműről a másikra szököm az egyre lestrapáltabb menyasszonyi ruhámban, mezítláb, és mindez addig fog tartani, amíg jól be nem zárnak egy karibi bolondokházába.

A hajó hatalmas volt, és a fedélzet már kiürült. Ahogy óvatosan benyitottam egy ajtón, elcsodálkoztam, mert vörös szőnyeggel borított folyosón találtam magam. A lépcsősor, amelyen elindultam lefelé, végig le volt borítva vörös szőnyeggel, a fal két oldalt vörössel burkolva, mint valami budoárban, a lépcsőkorlát aranyozott volt. Ahogy a fordulóban megláttam magam a hatalmas tükörben, összerázkódtam. Valóban az Őrült Asszony voltam, csimbókos, összeragadt hajjal, izzó tekintettel, nem is akarok többet mondani erről a képről. De akkor már nem állhattam meg, fentről egyre több hangot, letről zenét hallottam. A lépcsősor egy hallba vagy inkább egy bár táncparkettjére vezetett, amelyek körül bőrfotelekben koktéloztak az elegáns utasok. De még nem értem oda, és tudtam, hogy valószínűleg nem is fogok, legalábbis a lábamon.

A lábam ugyanis feladta, kicsúszott alólam, én pedig összerogytam, mint egy rongybaba, úgyhogy fenéken érkeztem a táncparkettre, ahol még tettem egy erőtlenségi kísérletet arra, hogy felálljak, de aztán se kép, se hang.

– Nem csoda, hogy elájultál – néz rám elképedve Boglárka. – Remélem, gondodat viselték.

– Igen. A betegszobában lábadoztam, rumot és ruhát kaptam. Azt mondtam, hogy rossz hajóra szálltam, de már előzőleg is kerestem a hajómat, aminek nem tudom a nevét, de Anguillára indultam. Se útlevelem, se semmi... – idézem fel az emlékeimet. – Nagyon rendesek voltak, de azt mondták, az út végén, Miamiban, ha jól emlékszem, átadnak majd a hatóságnak. Így aztán amikor jobban lettem, ettem, ittam, kicsit megnyugodtam és megpróbáltam tervet kövacsolni, rájöttem, hogy idő előtt le kell lépnem.

– És hogyan sikerült onnan is megszöknöd? – rázza a fejét.

Ha én azt elmondanám... de nem akarom. Az utolsó, hajón töltött estén egy magazint lapozgattam, amit a betegszobában találtam. Egy glossy volt, hasonlóba szoktam horoszkópot írni otthon, meg fordításokat leadni, úgyhogy volt bennem egy kis szakmai érdeklődés is. Megnéztem a Halak horoszkópját (merthogy az vagyok), hátha valami jót ír, bár tudtam, hogy előző havi újságot tartok a kezemben. De kíváncsi voltam, vajon mások is úgy készítik-e a horoszkópot, mint én: már nem fordítottam, és természetesen nem is a csillagokból olvastam ki a jövőt, hiszen nem vagyok asztrológus, hanem egyszerűen minden jegynek csupa jó dolgot ígértem. Reméltem, hogy nekem is valami jót ígérnek... még ha az előző hónapra is.

És ahogy néztem a lapot, a mellette lévő oldalon, a belső-hátsó borítón lévő kép megmozdult. Kicsit megijedtem, mert ugyan az előtte való időszakban is előfordultak már „megérzésnek” nevezhető történések velem, de utoljára ilyen konkrétan Ghenerrában jelent meg előttem kép. A fotó egy bikinis nőt ábrázolt, fürdőruhareklám volt, kicsit meg is lepődtem, hogy egy fürdőruhacég meg tud (és meg akar) venni egy úgynevezett B3-as oldalt, vagyis a magazin hátsó borítójának belsejét, ami általában drágább, mintha beljebb vásárolna egy oldalt. De ez tényleg csak egy kósza gondolat volt, mert máris megmozdult a távolban, a nő mögött horgonyozó kis csónak, amely hirtelen nagyobb méretűvé vált, és a part felé tartott. Sok utas volt rajta – és ott valahol hátul én voltam az egyik. Messzire lobogott a vörös hajam, egy kilométerről is biztosan tudtam volna, hogy az a nő én vagyok a látomásomban. Na jó, ez furcsa kép, de mindenki elégedjen meg azzal, hogy tudtam, ez az én esélyem. A következő kikötőben egy hajóval kell elhagynom

az óceánjárót.

– Nem volt nehéz, ami érdekes. Főleg azok után, hogy állítólag egy talált kártyával jutottam fel a hajóra – mesélem Boglárkának. – Amikor a következő lehorgonyzás után elkezdődött a kiszállás, felkaptam a ruhámat egy szatyorban, és lesétáltam az emberek közé. Úgy jutottam ki a hajóról, ahogy bementem. Egy család tagjai között, a két oldalamon lévőket ellenőrizték, engem nem, és máris az átkelőhajóba szálltam, ami idehozott St. Maarten partjaihoz – emlékszem vissza, és nem teszem hozzá, hogy nyilván a hava mivoltom segített partra. Nem vagyok és nem is lehetek ebben biztos, de tény, hogy simán és akadálytalanul partra szállhattam Philipsburgben, attól a helytől, ahol most ebédelünk, mindössze néhány száz méterre. – Aztán lefeküdtem a homokba, hogy kipihenjem ezt az egészet, és végül jött Annabella... – fejezem be a történetet. Boglárka tűnődve dörzsöli a szemét, majd megszólal.

– Végül is csupán egyvalamin bukik el ez a remek sztori, Andi.

– Igen? Min?

– Hát a cipőn. Ugye nem akarod azt elhitetni velem, hogy egy átlagos, sima tornacipőt üldözöl keresztül-kasul a szigeteken ahelyett, hogy a nászutadon lennél?

– ...

– Mi volt abban a tornacipőben?

– Egy... gyémánt – bukik ki belőlem a válasz. Bár titkolnom kellene, de Boglárkának már nem hazudhatok. Így is végighazudoztam az egész szigettúrámat, ami, bár most nem hihető, de valóban nem jellemző rám. – Egy gyémántot, ami nekem nagyon fontos. Érzelmileg, úgy értem.

– Hát persze. Én is nagyon szoros érzelmeket táplálok a gyémántok iránt – válaszolja gyengéd megértéssel a hangjában. – Úgyhogy én magam viszlek át arra a szigetre, Anguillára.

– Miért, Boglárka... tudja, hogy hol van Anguilla? – kérdezem sután. Nehezen megy, hogy engem tegeznek, én magázódom. Korábban ennek a fordítottját gyakoroltam a diákjaimmal a suliban.

– Hát hogyan tudnám. Nagyjából kéthetente, minden vasárnap ott piknikezünk a férjemmel. Ő szokott átvinni motorcsónakon.

Hát ez hihetetlen. Boglárkával megfogtam az isten lábát.

ALEX

Nincs időm gondolkodni, válaszokat kidolgozni eddig még fel sem tett kérdésekre. Ég, sajog az arcomon a bőr. Andi anyja fölöttem áll, és ez a helyzet az erkölcsi fölényét is kifejezi. Milyen bolond voltam, hogy be akartam jönni egy Starbucksba!

– Összeházasodtatok – szólal meg fenyegetően, még mindig szorosan az asztalunk mellett állva –, feleségül vetted a lányomat... – folytatja, és tényleg rettegni kezdek. Ghenerrában nem féltem ennyire még a legdurvább harcok idején sem. Amikor az életemért küzdöttem, akkor is jobban éreztem magam, mint most. – Elvetted Andit, és egy másik nővel van titkos randevúd?!

Hirtelen nem tudom, mit tegyek. Tulajdonképpen vicces, az a baja, hogy – szerinte – titkos randin vagyok Jill-lel, de Andi azt mesélte, az anyjával mostanában vigyázni kell, mert iszonyú könnyen begurul, és követhetetlenek a hangulatváltozásai.

– Sanyi, örülök, hogy látlak – lép közelebb Andi apja is, és mosolyog, mint egy civilizált ember, aki ismerőst lát. Felállok, hogy kezet fogjunk, és úgy döntök, hogy Andi apjának viselkedésével próbálok azonosulni. Bemutatom őket egymásnak Jill-lel, magyarul és angolul is hozzátéve, hogy Jill a kollégám. Tudom, ez nem teljesen igaz, de valahol mégis. És Ghenerrát aztán végképp nem kell megtudnia Andi pletykás és hangulatváltó anyjának, éppen elég volt, amikor a megmenekülésünk után a tévében bemutatták a rövid kis filmet, ami a diktátor bunkerében készült Andiról és Amiráról a fogságban. Andi ugyan elhitette a szüleivel, hogy nyaralni voltunk, és a hasonlóság csupán véletlen, de az ördög nem alszik.

– Andi hol van? – szólal meg újra az anyja, és megigazítja a hajában a szalagot. Elég furcsán néz ki, mármint az öltözéke egyáltalán nem egy nyaralóhely kávézójába illik, de ez nem az én dolgom. Már otthon is hordott fura göncöket, mintha kiöregedett latin táncos lenne, aki belepréselte magát az egykori versenyzős ruháiba. És hát most nem is ez a lényeg. Hanem amit kérdezett.

Két kíváncsi szempár mered rám, Andi szüleié.

– Nem tudom – hajtom le a fejem. – Az esküvő után elment.

– Elment?! – sikítja Andi anyja. Még a pultos és a kávéfőző lány is felkapja a fejét a hangra.

– El – bólintok. – Szeretném mielőbb megtalálni – teszem hozzá, és arra figyelek fel, hogy milyen erőtlén a hangom.

– Akkor most eljössz velünk – mutat rám Andi anyja, majd Jill felé fordul.
– És te is.

Jill, aki már kezdi érteni a helyzetet, pókerarccal üldögél. Feltételezem, arra gondol, hogy már számtalanszor kihúztam magam különféle bonyolultsági fokú slamasztikákból, hát miért ne tudnám ezt is megoldani. Nem veszi észre, hogy mind közül ez a legreménytelenebb.

Pár perccel később az utcán baktatunk Andi szüleivel, és én próbálom elmagyarázni a helyzetet. Az, hogy elraboltak és seggbe lőttek az esküvőnk után, látszólag egyáltalán nem hatja meg Andi anyját, mert olyasmit kérdez, hogy vajon miért zártuk ki a lányát a fogadásról. Hát ki zárta őt ki? De állítson már meg valaki egy nőt, aki az esküvői fogadására át akar öltözni, vagy cipőt akar húzni, na ne már.

Azért azt érzem, hogy már kicsit oldódik a helyzet, érthetetlen módon, hiszen Andi anyjának egyre idegesebbnek kellene lennie a lánya eltűnése és ismeretlen holléte miatt.

– De most már hamarosan előkerül – nyomom meg az időhatározót. Persze semmi okom nincs, hogy azt feltételezzem, Andi napokon belül ismét a körünkben lesz, de muszáj valamivel megnyugtatom magamat, és persze a szüleit is.

– Naná, hogy előkerül – áll meg hirtelen a járda közepén Andi anyja. Olyan váratlan a megtorpanása, hogy a vörös táncruhája még előrelibben, aztán hirtelen hátra, súrolva a térdemet. – Majd előkerül, csak nem biztos, hogy a te életedbe tér vissza – folytatja. Csodálkozva hallgatom. – Mert, Alex, Andi talán rájött, hogy hibás döntést hozott. Ilyen van, és nem okolhatjuk érte – vált suttyogásra, és mintha vetne egy oldalpillantást a férjére. Alvaro, az orgazda és Montagna, a magánnyomozó hasonló célzást már tett, de ők egyáltalán nem ismerték a kapcsolatokat Andival. – És ha hibás döntést hoz, annak évtizedekig viselheti a következményeit – fejezi be a gondolatmenetet, és immár nyíltan a férjére szegezi a tekintetét. Igazán nem vagyok a testbeszéd bajnoka, és nem is tudom értelmezni: arra utalna, hogy ő maga rosszul döntött, amikor férjhez ment? Sajnálom, ehhez semmi közöm. A saját döntése miatt nem lehet rám dühös. Mégis érzem, hogy a dolgok az én szempontomból kicsit jobban állnak, mint a pofon idején.

– Szerintem Andi örült az esküvőnek, csak az zavarta, hogy a családja nem lehet jelen – kockáztatom meg az újabb pofont. Andi anyja nem reagálja le, ő

még a korábbi gondolatánál tart.

– Hát, Sanyika, őszinte leszek. Te túlságosan kiszámítható vagy egy nő számára – néz a szemembe –, mondhatnám, egy kicsit unalmas. Mert az igaz ugyan, hogy leszoktál a kötött mellényekről, de mikor lepted meg valamivel a lányomat...? Jó, leszámítva ezt az esküvőt. Meg... az utazást. Mikor? Hát elvitted néha vacsorázni, moziba? Vittél neki virágot? Vettél neki kutyát, amire annyira vágyik...? Na ugye. Erre mondom, már ne is haragudj, nem vagy egy izgalmas férfi.

– Mar... Lilla, fejezd be! – kéri Andi apja, de a felesége természetesen nem hallgat rá.

– Az izgalmas férfi felviszi a nőt a hullámvasút tetejére, a legeslegmagasabb csúcsra – folytatja ábrándos hangon. – Ott eltölt vele egy kis időt, körülnéznek, tombolnak a hormonjaik, félnek, izgulnak és boldogok, azért is, mert tudják, hogy nem maradnak ott örökre, meg azért is, mert tudják, hogy még vissza fognak térni a csúcsra – fejtegeti. – Aztán együtt kezdenek vad zuhanásba, érnek a legsötétebb mélységbe, de a zuhanás közben együtt sikítanak... érted?

Egyáltalán nem értem, de nem akarom ennek jelét adni. Andi anyjának az az izgalmas férfi, aki felülteti az érzelmi hullámvasútra? Lennének megjegyzéseim, de hallgatok. Mint ahogy Ágoston sem szólal meg, bár mintha egy méla mosoly játszana az arcán.

– Tehát hullámvasutaztatnod kell, ha érted, mire gondolok – néz el a távolba Andi anyja. – Ha egyáltalán visszatér hozzád – vág egy grimaszt. Majd még hozzáteszi: – Amiben én egyáltalán nem vagyok biztos.

Annyit árul el séta közben, hogy a szállodájukba megyünk, mert vár rám egy meglepetés. Ma csendes napom van, nem akaródzik megkérdezni, hogy mégis hogyan kerültek ide. Magamban elkönyvelem, hogy bárkinek joga van Mexikóban nyaralni, tehát Andi szüleinek is.

Egy mexikói stílusú szálloda kapuján megyünk be, a kapuőr bólint felénk, gondolom, Andi anyját kilométerekről beazonosítja, mint szállóvendégüket.

A főépületben, illetve a nagy, trópusi kerthez tartozó kétemeletes bungalókban kaptak helyet a vendégszobák, ez nem ide tartozik, de gyorsan levettem, mert szeretem a menekülési útvonalakat belőni, mielőtt bemegyek valahová.

Ami azt illeti, nem a menekülési útvonalat kellett volna magamba programoznom, hanem jobban tettem volna, ha azonnal el is menekülök.

Ugyanis Andi szülei felvittek minket a szobájukhoz. Persze csak én

gondoltam, hogy a szobájukhoz, mert hát kinek a szobája felé igyekezett volna Andi anyja, ha nem a sajátjukhoz?

Hát nem. Nem a sajátjukhoz, hiszen bekopog az ajtón.

Ami hirtelen kinyílik – és a saját anyámmal találom szemben magam.

ANDI

Most már úgy érzem, mintha lenne egy új barátom. És szerintem nem tévedek. Nyolcvan körüli, de az agya mint a borotva, és amúgy is kiválóan tartja magát. Már tudom, hogy a férjével vezeti a hotelt, és hogy milyen nagy szerelem az övék. Tulajdonképpen a példaképem Boglárka, még akkor is, ha nekem sosem lenne olyan türelmem, mint amivel őt megáldotta a sors. De hiába tud várni sok-sok hosszú évig egy férfira, valójában ő is olyan izgómozgó, mint én vagyok. És segíteni akar! Arra gondolok, hogy az élet néha olyan fura. Embereket felületesen megítélünk és félreismerünk. Boglárkáról is azt feltételeztem, hogy „gonosz öregasszony”, legalábbis voltak pillanatok, amikor így sejtettem. Valójában pedig óriási szíve van, csak nem nyit automatikusan mindenki felé. Nagy megkönnyebbülés, hogy érzem a támogatását és a jóindulatát. Néha az is nehéz, hogy ezt kimutassuk mások felé, és ő megtette. Annak ellenére, hogy hazudtam neki.

Abban maradtunk, hogy az én dolgom kitalálni, merre keressük Anguillán a cipőmet és a gyémántot. Mint kiderült, Anguilla nem olyan kicsi sziget, mint amire számítottam, szóval nem járhatunk végig minden házat a cipőmet keresve. Tehát a feladat az enyém, már csak az a kérdés, hogyan oldjam meg.

Azt viszont biztosan mondhatom, hogy a Boglárkával való őszinte beszélgetés ellazított. Végre valakinek majdnem mindent elmondhattam, és nem tartott hülyének. Megtaláljuk a cipőmet, aztán a GPS segítségével Alexet is megleljük. Hogy hogyan jutok majd vissza Mexikóba az útlevelem nélkül, azt nem tudom, de most, hogy van egy okos és rafinált szövetségesem, talán ez sem lehetetlen.

Úgyhogy délután lazán elbuszozom Marigot-ba, a francia rész „fővárosába”, sétálok a franciás hangulatú utcákban, kinézek magamnak egy karkötőt (nem veszem meg, hiszen Boglárka nem arra adott pénzt, hogy bizsukat vásároljak, hanem arra, hogy kicsit körülnézzek a szigeten), és Alexen gondolkozom, meg azon, hogyan tudnék normálisan végigcsinálni egy nyaralást. Szökések, hajólopások, üldözések nélkül. Egyelőre nem találok a választ.

Egész délután tartó lazításom után este érek vissza a hotelbe, és immár legálisan telefonálhatok.

– Na mi van, királylány, sikerült megoldanunk a feladatot? – érdeklődik

Áron. – Én már a reptéren vagyok, szóval...

– Zseni vagy – felelem. – Minden rendben lesz. A sorsjegyes kis tévedésed is – nyugtatom meg.

– Tudod, azért érdekelne, hogy mikor jöttök vissza Mexikóba, ha már én is ott leszek a maja riviérán. Csak találkozunk, nem? – kíváncsiskodik, és nagy levegőt veszek. Ma már túlestem egy nehéz vallomáson, nem gondolom, hogy még egyre képes lennék.

– Persze. De most még itt kell körülnézni... egy-két napig – felelem, ügyelve arra, hogy ne halmozzam egymásra a hazugságokat.

– Tudod, azon filóztam, mi lesz veled, ha visszajöttök. Nem élheted az életedet télen a tavon gumimatracozva. Délegyházi hattyúk ide vagy oda, azért gondolkodnod kéne a jövődön.

– Mondtam már, hogy olyan vagy, akár az anyám?

– Neeem. Az anyád... na mindegy. Ugye találkozunk kint? Nem beszélve arról, hogy a csomagot is oda kell adnod. Személyesen szeretnék összefutni Ernestóval. Arra gondoltam, hogy talán benőtt a feje lágya, és...

– Jézusom, hát megcsalt! Emlékezz már vissza!

Hosszan próbálom lebeszélni a régi szerelméről, sajnós önző módon, hiszen akkor látni fogja, hogy még egy egyszerű megbízatást sem voltam képes teljesíteni. De hát ugye, miért küld ki fura ampullákat velem Mexikóba? Akár le is csukhattak volna miattuk, ki tudja, mi volt bennük? Még szerencse, hogy összetörtek. Nagyon nagy szerencse.

Áron azt mondja, ne szóljak bele a magánéletébe, ő sem szól bele az enyémbé. Nekem nem így rémlik, hiszen Alex múltkori eltűnése után csak Alex hibáit nagyította és emlegette fel, hogy lebeszéljen róla. Hát nem sikerült, neki sem, nekem sem.

– Amúgy ne csodálkozz, ha találkozol egy meglepivel Mexikóban – mondja sejtelmesen. Ha tudná, hogy én már semmin sem lepődöm meg! Csak felnevetek, anélkül, hogy egyáltalán elméláznék a meglepi mibenlétén. Kezdem úgy érezni, hogy lassan sínre kerülnek a dolgok.

A balhé vacsora előtt tör ki. Valójában nem tudom, mi történt, csak azt látom, hogy amikor kilépek a fürdőszobából, döngve becsapódik az ajtó, és egyenesen felém repül egy könyv. Igazán nagyszerű teljesítmény részemről, hogy még repülés közben is beazonosítom Nick Hornby Hosszú út lefelé című angol nyelvű regényét, és még arra is van időm, hogy elcsodálkozzam: Lara Hornbyt olvas? Sajnos arra már nem futja az időmből, hogy el is ugorjak a könyv elől, úgyhogy az éppen a normális színét visszanyert (úgy

értem, kék-zöld foltoktól mentes) arcomba csapódik a kötet, pontosabban az arccsontomba, a csücske pedig végighorzsolja a szememet.

Lara magyarul káromkodik, és rám sem nézve bevonul a hálóba, hasra vágva magát az ágyon, fejét a párnába fúrja. Mivel történetesen ismerem az említett regényt, azt is tudom, hogy a szereplői mind hajlamosak az öngyilkosságra, ezért tétovázom egy kicsit az ajtóban. De Lara nem úgy néz ki, mint aki önmagában tenne kárt, inkább a környezetének kell menekülnie előle és az alacsonyan repkedő könyvek elől.

Amikor már biztonságos távolságban, a nappaliban vagyok, utánam szól angolul:

– Ne haragudj. Nem rád vagyok dühös.

Visszaszóllok, hogy semmi baj, aztán már indulok is lefelé, hogy vacsoránál megbeszéljem Boglárkával és a férjével, mikor indulunk holnap Anguillára.

Már csak arra kell rájönnöm, hogy pontosan hová tartunk, ráadásul hiába vagyok hava, még nem tapasztaltam ki, hogy szándékosan képes vagyok-e előhívni egy látomást.

ALEX

Rég ért egy nap ennyi meglepetés, akár azzal együtt, ha Andi eddigi dolgait is beleveszem az összegzésbe. Nem elég, hogy a feleségem szüleivel összefutok a világ végén, de az anyámék is itt vannak, ráadásul Andi szüleivel együtt nyaralnak? Érzem, hogy lesz még itt csodálkozás, de hagyom, hogy anyám megölelgessen. Sokkal kedvesebb fogadtatás, mint amit Andi anyjától kaptam.

Persze az, hogy itt vannak, sok mindenbe belebarmolhat, de be kell ismernem magamnak, amit tegnap este már Jillnek is elmondtam: rég voltam ilyen tehetetlen, mint most Andival kapcsolatban. Jill azzal vigasztalt, hogy mindig megterveztük a dolgokat, és ahhoz idő kell, de ez most más, nincs annyi időnk, amennyi alatt okosan megoldhatnánk az ügyet.

– Istenem, de jó, hogy látlak! – ugrik a nyakamba az anyám, és puszilgat. – Hallottam, hogy túsul ejtettek, és hogy kórházba kerültél. Ő Jill? – kérdezi. Úgy szorít, hogy csak nyögni tudom az igent. – Kerestünk a kórházban... Meg akartunk látogatni, meggyőződni róla, hogy semmi bajod...

– Titeket köröznék – mutat rám Lilla az ujjával, megszakítva az anyám szeretetrohamát. – Nem elég, hogy összeházasodtatok, és ezzel elijesztetted a lányomat magadtól, még körözést is kiadtak ellenetek.

– Az utolsó tagmondat teljesen igaz – sajnálkozik az apám, és ő is átölel. Évek óta nem ölelkeztem velük, most meg úgy szorítanak magukhoz, mintha halálos veszélyből menekültem volna meg. Igazi rémületemre Andi anyja is közelebb jön, majd beáll, és ő is megölel. Három oldalról fogságba ejtettek. Jill az ajtóban áll, látom rajta, hogy esze ágában sincs beljebb jönni.

Szerencsére Lilla elmagyarázza a saját olvasatában, hogy mi történt velünk, és ezalatt enged a szorítás, végül kiszabadulok.

– ...mert az, hogy összeházasodtak nélkülünk, talán ma már nem furcsa, tudjátok, olvastam arról, hogy Las Vegasban a párok akár egy napra is összeköthetik az életüket... – csicsergi Andi anyja.

– A Szigeten is – bólint anyám. Na, szépen vagyunk. Azt hiszik, kamuesküvőt tartottunk.

– Igen, Enikő, de ők megadták a módját. Aztán Andi átgondolta a dolgot, nem csodálom, hogy megijedt, mert a házasságkötés nem lehet hirtelen döntés eredménye, ma már más világ van, mint a mi időnkben, és látod, már

a gyerek sem jön normális korban, csak tologatják, húzzák... És Andi jó gyerek, mindig is az volt, hát belement a dologba, aztán életében először, vagy nem is először, hiszen iskolásként beszállt a kórusba, aztán már másnap ki akart lépni, tehát életében másodszor felülbírált a döntését, hiszen felnőtt nő, és... – Blablabla. Oda sem akartam figyelni erre a hadoválásra, nem kis részben azért, mert nem szerettem volna, ha elbizonytalanítanak. Eleve milyen helyzet ez: Ghenerrában harcoltam, életveszélyben is voltam, aztán most meg csak elveszjetten ácsorgok, miközben két meglett nő analizálja, hogy miért hagyott el a feleségem az esküvőnk után öt perccel.

És ami még rosszabb, meg sem mondhatom nekik, hogy Andi végeredményben nem nászútkrízisben vagy valami hasonló kitalált pszichológiai kórképben szenved, hanem azt a rohadt gyémántot üldözi. Miért nem szólhatok róla? Mert a gyémánt, úgy gondolom, legfőképpen az örült családtagjaink előtt titok. Nem az ára, hanem az értéke és az Andihoz kerülési útvonala miatt.

– Álmodtam ám valamit – közli Andi anyja. Nagyszerű, gondolom, most jön az álomfejtés. Lázasan jár az agyam, hogyan tudhatnám meg, merre van Kevin, és mit tervez, közben még a szüleimet és az anyósomékat (ezt a szót életemben először használom) is kordában kellene tartanom, vagy legalábbis észrevétlenül fel kellene szívódnunk Jill-lel. De Lilla folytatja. – Alex, veled álmodtam – fordul újra felém. – Nem is tudom, hogy igazi álom volt-e, mert azt éreztem, mintha ébren lennék, és tőlem függetlenül egy film játszódna, amibe valahogy bekerültem nézőként.

Megáll bennem az ütő, ahogy azt mondani szokták. Hirtelen eszembe jut az Amirával folytatott előző telefonbeszélgetésem. Bárcsak ne kellene hallanom Andi anyjának álmát – de persze még sosem voltam ilyen kíváncsi más emberek álmaira, vagy talán látomásaira, mint Lillára.

– És? – kérdezem. – Mi volt abban az álomban?

– Azért gondolom, hogy az utazási stressz okozta az álmomat, mert Mexikó is szerepelt benne. Egy kikötőnél verekedtél egy férfival. És azt láttam, hogy bele fog lökni a vízbe, egy itteni kikötő volt, kékeszölden csillogott a víz, na jó, persze nem csendes volt, hanem hullámos, és véres volt az arcod, meg a másik férfi keze. Mondhatom, nem volt egy vígjáték, ha filmes hasonlatot kell használnom. – Elhallgat. Pedig a végét még nem mondta el.

– Beleestem a vízbe? – kérdezem.

– Nem láttam tisztán, valamelyikőtök beleesett, és nagyon sok vér folyt.

Tisztán kivehető volt még az álmon belül is, ahogy vörös vér színezte a hullámokat.

– Húha. És hogy nézett ki a kikötő?

– Nagy cölöpökön hosszan benyúlt egy fastég. Rikító sárgára festett hajó közeledett felé, mintha ki akarna kötni, kék csík volt rajta, ha jól emlékszem. A hajó nagyon szép színű volt. Andi felsétált a stégre a partról, és titeket nézett. Olyan volt, mintha érte verekednél.

Végigpergetem magamban, amit hallottam. A hajóval a múltkoriban, még a ghenerrai kalandunk előtt utaztam, Playa del Carment és Cozumelt köti össze a járat. Rikító sárga és narancssárga hajók közlekednek a szárazföld és a sziget között. Tehát az álombeli kikötőt nem nehéz beazonosítani: Playa del Carmen központjánál, még a templomtól Playacar felé található. Az „álom” Andival kapcsolatos része még érdekesebb.

– Hogy nézett ki az a férfi, akivel verekedtem? – kíváncsiskodom. Andi anyja gyanakodva méreget.

– Most te ugye azt feltételezed, hogy sokat ittam? Csak gúnyt akarsz űzni belőlem, igaz?

Lángokat szór a tekintete, úgyhogy gyorsan megrázom a fejem. Jill felé fordulok, és megkérem, keresse elő az esküvői fotókat a telefonjából.

Közben megszólal a szobában a vonalas készülék, apám felveszi, és spanyolul elnézést kér, majd ígéretet tesz, hogy öt perc múlva a lobbiban lesz anyámmal együtt.

– Azt hiszem, jobb, ha velünk jöttök – mondja nekem.

– Pedro az? – örömködik anyám. El sem hiszem, hogy máris barátokat találtak Mexikóban.

– Ha Pedro, akkor mi is jövünk! – csillan fel Lilla szeme.

Így hát Jill-lel utánuk kullogunk, és a liftben halkán megpróbálom vázolni a telefonját babráló esküvői tanúmnak, hogy miről folyt a beszélgetés.

Azt hiszem, Pedróra én is emlékszem, bár homályosak az emlékeim, annyi helyen állomásoztak és olyan sok emberrel töltöttek el hosszú és unalmas órákat különböző vacsorákon a szüleim (némelyikre engem is magukkal cipeltek). Mindenesetre Pedro, a mokány mexikói emlékszik rám, és ő is megölelget. Jillre bár nem emlékszik, őt is magához szorítja és arcon csókolja. Anyám felvilágosítja, hogy Jill nem a feleségem, ennek mintha Pedro még jobban megörülne.

– Hát megjött az eltűnt személy – mosolyog. – A szüleidet eléggé megijesztették.

– Azt javaslom, ülünk ki egy napernyő alá – javasolja anyám. – Találtam valamit.

– Ebben a göncben meg fogok sülni – panaszolja Lilla, aztán anyám javaslatára feltípeg átöltözni, ígéretet téve rá, hogy hamarosan újra körünkben üdvözölhetjük.

Ahogy leülünk a fehér napernyő alá, anyám spanyolul elújságolja nekem, hogy Pedro a mexikói titkosszolgálatnál kiemelt ügyekben nyomoz, és egy Ötök nevű bűnbandát keres. Nem mondom, hogy nem kezdek azonnal izzadni. Anyám engedélyt kér Pedrótól, hogy Jillnek is elmondhassa, amit az imént spanyolul közölt. Pedro nem szól semmit, de látom rajta, hogy csak most kezdi felfogni: kiszabadította a szellemet a palackból. Jó reggelt, haver, gondolom, és alig tudom elnyomni a kárörvendő mosolyt. Anyám gyorsan elmondja angolul az Ötök bandája utáni nyomozást.

– Az esküvőtök az egyetlen kapaszkodónk – néz rám tanácstalanul Pedro. Azt hiszem, úgy döntött, szemtanúvá avat minket Jill-lel. – Kérdezhetlek róla?

– A lányom eltűnt – szól közbe Andi apja halkán. Pedro felhúzza a szemöldökét, én pedig vázolólok néhány szóban a feleségem eltűnésének általam ismert körülményeit. (A gyémántot szóba sem hozom, mert az az én fantazmagóriám, az egyetlen, amibe kapaszkodom, amikor azt feltételezem, hogy Andinak nincs semmi baja, nem rabolták el, hanem támadt egy furcsa ötlete, és a gyémántja nyomait kutatja.) Ugyanakkor persze most már itt az ideje, hogy előkerüljön. Ha nem bukkan fel hamarosan, akkor nyilvánvalóan tenni kell valamit, és ebben az apám mexikói, befolyásos ismerőse majd segíthet is. De őszintén remélem, hogy idáig nem jutunk el.

– Szerintem Andi elő fog kerülni.

– A feleségem úgy gondolja, Andi megijedt az új élettől, és időre van szüksége – magyarázza Ágoston a mexikóinak angolul. Pedro hiszi is, nem is, ez az arcára van írva, aztán őszintének látszó sajnálattal az arcán felém fordul. Hát akkor úgy döntött, hogy elhiszi Ágoston verzióját. És várakozón pillant rám, talán az azonnali vallomástételben reménykedve.

– Persze. Szívesen elmondom majd, mi történt – bólintok felé. Azt remélhetőleg ő sem képzelte, hogy ebben a tökéletlen társaságban, mindenki füle hallatára fogom elmesélni az esküvői fogadáson történeteket.

– Senki sem kíváncsi az elméletemre? – kérdezi anyám türelmetlenül. – Egész éjszaka ébren voltam és az internetet böngésztem. És, ahogyan azt András jól tudja – biccent apám felé –, egész jól fejtem meg az összeesküvés-

elméleteket.

– Inkább gyártod őket – mosolyog apám, nem törődve anyám grimaszaival.

– Egész éjjel a hirdetés szavaival játszottam – folytatja anyám, és előkotor a vászonnadrágja zsebéből egy jegyzetet, amelyen spanyolul olvasható egy hirdetés szövege. – Aztán még a betűkkel is játszani kezdtem, akár angolra lefordítva is. Rattan furniture, így említik a világon a legtöbb országban a nádbútort, ami az Ötök rablásait megelőzően megjelent hirdetésekben szerepel. Még magyarul is rattanbútornak nevezzük. Na most, nem tudom, Pedro kódfejtői mire jutottak, de én találtam egy kifejezést, semmit sem jelent valószínűleg, E Rutin ruf Nattar, amire találatot dobott ki az internet. Pedig semmit sem tettem, csak a rattan furniture-t írtam be fordítva. Az e betű nélkül beírva pedig az a találat jött ki, hogy Rutin RUF Nattar, egy diákokból álló csoport, mindannyian részt vettek egy michigani főiskolára előkészítő táborban a 2000-es évek elején, de a tagokat már nem tudtam megtalálni a neten, és az időpontot sem. Csak egy főiskolai fórum, ahol többször említik a kultikus Rutin RUF Nattart. Ennyi – hallgat el.

Mindannyian csendben emésztgetjük az információkat. Anyám a legelcseszettebb hírszerző, gyerekkoromban összekeverte a különböző országok diplomatáit, más információkat és másoknak adott tovább, mint amiket és akiknek kellett volna, szóval én egyáltalán nem fűzök nagy reményt ahhoz, hogy ezzel a nádbútoros kereséssel bárkit is nyomra tudna vezetni. De nem szólok, mert ez végül is Pedro ügye. A mexikói a homlokát ráncolja a jegyzetei fölött, aztán biztatóan anyámra mosolyog.

– Ezt ellenőriznünk kell – feleli kételkedve.

És ekkor szólal meg Jill.

– A barátnőm férje, Kevin részt vett egy michigani főiskolai táborban. Egy kultikus csoportban. Többször említette Gloria, hogy a férje milyen furcsa köröket írt le, és szerintem mindent Michigannek köszönhet.

Természetesen Pedro arcán továbbra is ott a kétely, anyámén (minden ok nélkül) a büszkeség és a remény, apám faarccal hallgatja Jillt, és csak én olvasom le az arcáról, hogy ezt az egészet bődületes nagy baromságnak tartja, de udvarias ember lévén nem közli a véleményét. Én már kicsit mást gondolok az egészről, de egyelőre inkább szeretném ellenőrizni a dolgokat Fox segítségével.

Andi anyja akkor érkezik meg egy átlátszó (igen, vékony függönyanyagból varrt) piros strandruhában, amely alatt fehér fürdőruhát visel, amikor Pedro a

mosdó irányába távozik.

Jill átadja a telefonját, amit azonnal Lilla orra alá dugok.

– Ó, hát erről maradtam le – motyogja elértékenyülten, amikor meglátja az esküvői fotónkat. – Milyen romantikus esemény lehetett, nem is értem Andit, ezek után miért ijedt meg, és hol gondolkozik azon, hogy feleségedként térjen-e vissza hozzád, vagy azonnal elváljon. – Andi anyja nagyon tudja, hogyan kell növelni egy férfi önbizalmát. Lapozok egyet visszafelé, Gloria és Kevin fotójához.

– Ők a másik pár – mondom.

– Igen, vele verekedtél álmomban – mosolyog üdvözülten, és Kevinre mutat. – Milyen jóképű fiú!

Ideje indulnunk. Andi anyja, nagyon úgy tűnik, szintén hava, csak nem tud róla (hála az égnek). És nekünk nincs más dolgunk, mint megkeresni Kevint, mert ha megtaláljuk, Andi is előkerül végre. (Sosem hittem az ilyen ezoterikus hülyeségekben, de most nem nagyon van más lehetőségem.)

Pedrónak megígérjük, hogy hamarosan összefutunk vele a családtagjaim nélkül, aztán mindenkivel újra megöleltetem magam, Jill ismét kap egy puszit a mexikóitól, és már ott sem vagyunk.

ANDI

Az egzotikus nevű Pelikán-öbölbe siklunk be szép lassan, elegánsan. Ákos, Boglárka férje, és Ákos fia, Paul felváltva kormányoztak, Boglárka pedig a legnagyobb hullámokon kibontott egy üveg francia pezsgőt, hogy koccintson a férjével és velem. Gondoltam, Paul dolga lesz a hajó hazavezetése. Igaz, ami igaz, a pezsgő láttán először elröhögtem magam, és csak kicsit később jöttem rá, amikor már nagyban dobálták a hajótestet a hullámok, hogy alkohol nélkül hánynék. Valószínűleg ez lehetett a probléma a múltkori önálló hajókázásomkor is, amikor szintén Anguillára indultam a Vörös Véggel (na meg az üzemanyaghiány se tett jót az utazásnak, a többi problémaforrásról most inkább nem is emlékeznék meg). Útközben megtudom Boglárkától, hogy átkelőhajó is közlekedik St. Maarten és Anguilla között, de ha részt tudunk venni együtt egy izgalmas kalandban, miért is ne jöttek volna el velem.

– A Pelikán-öbölben pelikánok élnek? – kíváncsiskodom, miután a férfiak kisegítenek minket a motorcsónakból. Kicsit forog velem a világ, mert bár a hajókázást lassan kezdem megszokni, pezsgővel súlyosbítva azért így is rosszullét-közele állapothoz vezet.

– Gyakran vadásznak a halakra errefelé pelikánok – feleli Boglárka. Angolul beszélünk, hogy Pault se rekesszük ki a társalgásból.

– Csodaszép – ámuldozom. A sekély, türkiz víz teljesen átlátszó, kis halak úsznak a lábunk körül, a homok vakító fehér, a parton kókuszdiókkal megrakott pálmafák sorakoznak. Rajtunk kívül van vagy nyolc-tíz strandoló az öbölben, jó messze egymástól, és ami feltűnik, hogy nem a parton napoznak, hanem – valószínűleg mind motorcsónakkal érkeztek – a szelíd, szinte tükörsima, térdig érő vízben kempingeznek. Vagyis ott ülnek műanyag székeken, egy pár előtt a vízben műanyag asztal, az asztalon műanyag pezsgőspoharak. Hát mit mondjak, vidám lehet az élet Anguilla szigetén.

– Tudod, Andi, Anguilla elég nagy sziget ahhoz, hogy itt megtaláljunk valakit – kezdi Boglárka, amit a múltkor is megemlített. – Tehát nem ártana valamiféle támpont... Már persze ha bevonnál minket is a keresésbe, aminek furcsa módon nagyon örülnék – mondja, miközben a parton visszaereszti a vászonnadrágját a bokájáig. Én is kicsattogok a homokba. Az utóbbi időben Boglárka keretéből öltözködtem. Már a hurrikán estéjén felajánlott nekem

száz dollárt ruhákra, a Lara megtalálása miatt érzett eufóriában. Úgyhogy beszereztem egy farmert, egy farmer miniszoknyát (ez van most is rajtam), két topot, egy pólót és egy strandpapucsot. Ennyi bőven elég, és bőven ki is jött a száz dollárból, miután megtaláltam Philipsburg eldugott kis butikjait, ahol elsősorban a helyiek vásárolnak. Ja igen, és egy napszemüvegre is szert tettem. Igaz, öt dolcsit fizettem érte, vagyis nem biztos, hogy ennyiért az UV-szűrőről is gondoskodtak valahol Kínában, ahol gyártották, szóval Áron biztos nem lenne elégedett velem, de én sosem voltam olyan kényes a cuccaimra, mint Áron.

– Őszinte leszek – mondom halkan magyarul. – Semmi nem ugrik be, egyetlen kép sem. Fogalmam sincs, merre induljunk.

– A fiúkat itt hagyjuk strandolni – int a férfiak felé. A fiú kifejezés Ákosra, aki nagyjából Boglárkával lehet egyidős, egy kicsit talán túlzás, és meg kell mondjam, Paul is közelebb lehet az ötvenhez, mint a húszhoz, de aranyos, ahogy az asszony beszél róluk. – Mert ha velünk jönnének, kiidegelné őket ez a te küldetésed – mondja cinkos mosollyal. – Nem hiszem, hogy normálisnak tartanának, ne haragudj, hogy ezt mondom.

– Dehogyan – rázom meg a fejem. – Én is attól tartok, hogy előbb-utóbb bezárnak egy karibi diliházba, aztán annyi nekem.

Boglárka nevet, de azért egy kis elkeseredést látok a szemében, amikor rám néz. A homokföveny véget ér, belebújok a papucsomba, és igyekszem nem azon tűnődni, hogy miért rángattam bele ebbe a kalandba három másik embert, és egyáltalán, hogy indulhatok el úgy egy szigetre, hogy még csak megérzés sem vezérel.

– Honnan is tudjuk, hogy Anguillán vannak a tolvajok a cipőddel? – kérdezi Boglárka, mintha csak a gondolataimban olvasna.

– Hát... a kokainbáró mondta. Vagyis a pasi, akinek potyautasként kerültem a repülőgépre – felelem. Ugye, milyen elegánsan fogalmaztam? „Kerültem” a gépre. Nem felosontam, vagy ilyesmi. Egyszerűen odakerültem, na bumm.

– De ő honnan tudta, hol a cipőd?

– Ellenőrizte. Még egy gép indult a cozumeli reptérről nagyjából abban az időpontban, és az ide, Anguillára jött.

Nem válaszol. Nem is vagyok meglepve ezen, elég hülye magyarázat, már én is tudom, ahogy így hangosan kimondtam.

Itt vagyunk egy szigeten, ahol – mint Boglárkától megtudtam – több mint tízezer ember él, és én meg akarom találni a gyémántomat. Hát ez a

megérzéseim nélkül nem fog menni. Én azt hittem, Anguilla nem sokkal nagyobb, mint az a pont a térképen, nagyjából kétszáz fős lakossággal. Hát nem így képzelem el az ember, ha egy kicsi karibi szigetről hall? Elkeseredve baktatok Boglárka nyomában az aszfaltúton. Azt mondja, fogunk egy taxit, és bejárjuk a környéket, de támpont nélkül az egész csak városnézés lesz.

Hát igen. A szédülésem fokozódik, nyilván pszichésen, mert bár egyre közelebb vagyok a célhoz, mégis egyre távolodom tőle.

A taxi egy modern, csillogó tisztára suvickolt, eléggé új minibusz, ötünknek is nagy lenne, hát még kettőnknek Boglárkával. A sofőr mögötti sorba huppanunk, bőrfotel kapunk, karfával, lesötétített üveggel, a vezető ülésébe hátra beépítettek egy kis tévéképernyőt. A sofőr félnapos szigettúrárt ígér. Ha nem lenne konkrét célom, biztosan napokig csak nézelődnék, az aszfaltutat pálmák szegélyezik, az ég gyönyörű kék, az egyik kanyarban felbukkan a türkizszínű, sima tenger, színes nyári ruhába öltözött emberek ballagnak strandtörülközővel a kezükben valamelyik beach-re. A minibuszban vidám karibi zene szól, egy fátyolos hangú nő és egy rekedt pasi énekel. A tévében valamilyen karibi ismertető film megy (talán inkább DVD-ről, nekünk, utasoknak). Egy kislány szalad a képernyőn a kéklő tenger felé, majd vált a kép, és két tűzpiros fejű és nyakú papagájt látunk, a testük élénksárga, a szárnyuk vége világoskék. Beszippant a film, holott tudom, hogy reklám lehet. Már egy mesterséges patakot mutatnak, aztán egy barlang bejáratát, a barlangból nyaralók úsznak kifelé, a fény felé tartva. Megint vált a kép, és hirtelen belelépek. Ott vagyok, a tengerparton, egy nádtető alatt, színes nyilakon városnevek állnak, de nem tudom kibetűzni őket, mert már másra figyelek. Két lány jön velem szemben, népviseletben lehetnek, valahogy furcsán érzem magam a népviselet miatt, egyikük vállán egy piros fejű, hatalmas papagáj ül. A lány tizenéves lehet, fekete a haja, piros rúzs harmonizál a papagáj színével, nevet, és bár mezítláb van, tudom, hogy a piros cipőm volt a lábán. Rám nevet, és azt mondja, angolul: C'me on! Gyere!

Ennyi. A film átvált, most egy színpadot mutatnak, impozáns előadás zajlik közönség előtt, aztán újabb vágással ismét a kis mesterséges pataknál vagyunk, gumibelsőbe kapaszkodva úszik néhány gyerek, a sodrás viszi őket.

Érzem, hogy a légkondi ellenére csuromvíz a bőröm, és alig bírok megszólalni.

– Ez az a hely – suttogom. – És nála van a cipőm – teszem hozzá még

halkabban.

– Hol? – kérdezi Boglárka, és kifelé bámul a kocsiból.

– Nem kint. Itt, a filmen.

Boglárka odahajol a képernyőhöz, ahol most megint az útjelző táblákat mutatják. Az egyikén, egy sárgán elkapom a feliratot, jobbra mutat: Colombia.

– Ez Xcaret – mondja Boglárka. Tehát tudja, hogy hová kell mennünk! Felvidulok.

– Igen? És milyen távolságra lehet innen?

– Elég messze – sóhajt. – Ott van, ahonnan elindultál. Mexikóban, a maja riviérán.

– Mexikóban?! – Nem akarok hinni neki. Már lassan két hete elhagytam Mexikót, és a cipóm a reptérre tartott... ez csak tévedés lehet.

– Igen. Egy tematikus park, Xcaret a neve, jó drága a belépő, folklórral szórakoztatják a turistákat. Playa del Carmentől mindössze néhány kilométerre található.

– Jézusom.

– Biztos vagy benne, hogy ott van? Láttál valamit? – kérdezi. Legalább nem kell már magyarázkodnom neki, hogy milyen „sugallataim” vannak, készpénznek vesz mindent, amióta Larát „megmentettem”, és beszámoltam Kolemár Gizelláról, meg persze Lara fiúügyeiről.

– Igen. Láttam a filmben egy lányt. Papagáj ül a vállán, és népviseletben mászkál. – Még mindig suttogok. – Nála van a cipóm.

Anguilla hangulatos sziget, egy pici kis ékszerdoboz, amit még nem leptek el a nyaralók. Bár már bennem van a mehetnék, indulnék vissza, oda, ahonnan hülye fejjel eljöttem, de tudom, hogy ma még nem tehetek semmit, még nem indulhatok vissza Mexikóba. Boglárkán múlik a sorsom, és fogalmam sincs, tud-e, akar-e útlevelet szerezni egy vadidegen nőnek, akit valószínűleg sosem lát többé az elválást követően. Bár nyilván azt sem fogadná örömmel, ha a nyakán maradnék.

ALEX

Még mielőtt belépnénk a házba, rossz érzésem támad. Visszalököm Jillt, és a felső szinti fürdőszobaablakra mutatok. A roletta nincs becsukva, pedig pontosan emlékszem, hogy elfelejtettem reggel kinyitni.

– Maradj kint – súgom a fülébe –, és ha gáz van, szedd a lábad, tűnj el innen, és hívd Montagnát.

– Mit jelent, hogy gáz van? – mered rám. Hát ez a baj azokkal, akik akcióban még sosem vettek részt. Jill operatív ember, online banki dolgokban nagyszerű, meg a szervezésben. De akcióban használhatatlan.

– Ha nem jövök ki öt percen belül, ha lövést, puffanást, kiabálást hallasz – mondom. – Az öt percre koncentrálj. Nézd az órád.

Bedugom a kulcsot a zárba, de nincs szükség rá, hogy elfordítsam. Nyitva van.

– Menj el a bejárattól, oda, ahol a kocsik járnak. A másik oldalra – mutatom. Az út felé csak a fürdőablak nyílik, nem tudnak rálőni. – Állj be valami mögé, ne legyél célpont – suttogom, és belépek. Halkan beteszem magam mögött az ajtót, és a falhoz simulva oldalazok a nappali felé. Egy pisztoly most jól jönne, helyette az előszobafalról leveszem a hosszú, fémből készült cipőkanalat. Nem kimondott nehézfegyver.

Az előszobaszekrénytől belátok a nappaliba. Senkit nem látok, de a teraszajtó tárva-nyitva. Bekukkantok az étkezőbe, senki. Halkan, a fal mellett lopakodom fel az emeletre. Az előtérben senki sincs. Csönd honol odabent. A fürdőszobaajtó nyitva, világos van bent, és semmi sem mozdul. Hirtelen benyitok a hálómbe, a torkomban dobogó szívvel. Üres. Az ágyamra oda vannak szórva a cuccaim, elég nagy a kupleráj. Kicsit nyugodtabban benézek Jill hálójába, és a hálójához tartozó fürdőszobába, majd a kis hálószobába, ahol annak idején Konrad lakott, de sehol senki.

Lerobogok, és behívom Jillt.

– Sehol senki, de volt látogatónk – informálok. Berohanunk a házba, Jill rátolja a biztonsági reteszt az ajtóra, miután megesket, hogy egészen biztosan nincs bent senki rajtunk kívül, és a teraszajtót is becsukja.

– Szólnunk kell Montagnának – kiabálja, ahogy utánam jön a lépcsőn. – Hogy lehattunk ilyen hülyék... és ki járt itt?

Levegő után kapkod, amikor meglátja a hálószobámat. Az ágyamon a

ruháim, Andi ruhái szétszórva, az edzőcipőm a párnán pihen, az éjjeliszekrény fiókja üresen mered rám.

Az óra eltűnt.

Bármilyen furcsa, megkönnyebbülök.

– Mi van? – kérdezi Jill.

– Elvitték az órát.

– Az órát? A zsebórát? Hát akkor ez volt... ezért történt a rablás az esküvőtökön. Az óra miatt. Tényleg az óra kellett nekik... de akkor nem lehetett Kevin, mert ugye rá gyanakszol?

– Várj, még ezt megnézem – mondom, és az éjjeliszekrény belső lapjába beépített gombbal elfordítom a beépített tévét. Az álfal megfordul. Annak idején, amikor itt béreltünk házat, Jill-lel ragaszkodtunk hozzá, hogy legyen biztonságos széfünk. Igaz, akkor nemigen használtuk ki, leszámítva, hogy a készpénzt és a hamis útleveleinket ott tároltuk, de most a laptopjaink tárolására is alkalmas. Megvan mindkettő, és az iratokhoz sem nyúltak. A széfet nem találták meg. Ott áll nyitva, és óvatosan kiveszek belőle egy dobozt.

A zsebórát, amit Anditól kaptam.

– Most akkor nem értem. Nem azt mondtad, hogy ellopták a zsebórát?

– Elloptak egy zsebórát. De nem azt, amit Anditól kaptam.

– Már eleve zsebórával érkeztél Mexikóba? Zsebóragyűjteményed van?

– Nincs. Foxon keresztül vásároltam. Ugyanaz a típus, későbbi évjárat, de egy kicsit megmanipuláltattam. A számozást átírták rajta, és belekerült egy mini kütyü – felelem. Nem volt rossz ötlet megrendelni. Amikor ezt tettem, még nem tudtam, hol fogom kihelyezni a csalit, és még mindig vártam az alkalomra. De ezek szerint házhöz jött a tolvaj.

– Miféle kütyü? – érdeklődik Jill. – És mi ez az egész?

– Benne van egy GPS-adó. Itt a vevője – emelek ki egy szilikonszíjas, sportórának látszó tárgyat.

– Vagyis tudjuk, hogy hol van a tolvaj?

– Azt tudjuk, hogy hol az óra.

Az óra tőlünk két és fél kilométerre, Playa del Carmen egyik kis utcájában tartózkodik. Nem vagyok meglepve.

– Most... mi lesz? Odamentek Montagnával és lecsaptok rá? Én meg biztosítalak titeket? Vagy mi a terv?

– Egyelőre csak figyeljük, hol van. És megkérem Foxot egy gyors információszerzésre. Ne felejtsd el, hogy a michigani főiskolások miatt

rohantunk haza.

– Meg a fura rokonaid miatt – teszi hozzá Jill felszabadultan. – Nem tudom, hogyan találod meg Andit, de azt hiszem, végre jó úton járunk.

Fox két órával később megküldi a michigani rattanosok névsorát. Öt srác volt a tagja, és ami érdekesség, hogy Ron Baker, a műsorvezető, akié a kultikus óra volt, éppen a táborban tartott kurzust, és mind az öten részt vettek rajta.

Hát nem ez az első alkalom, hogy Kevinről adok hírt neked, korábban a saját kérésedre, most pedig a főiskolai klubbal kapcsolatban. Ők öten egy kétéves főiskolai képzésen vettek részt Michiganben, aztán mindenki máshol végezte el az egyetemet, más szakon, Mardena kivételével, aki nem végzett egyetemet, Michiganból egyenesen egy karibi szigetre költözött, nem tudom, melyikre. Az egykori „klubtagok” közül mind az öten ismertek lettek a saját szakmájukban, és egyikük sem szakadt el a show-biznisztől, amihez feltehetően Ron Baker hozta meg a kedvüket kurzusvezetőként. Bár máshol végeztek, mindannyian felépítettek maguknak valamit. Daniel Jackman sportműsorok producere lett, Val Mardena egy karibi szigeten ingatlanos, és mellékesen show-kat ad el hoteleknek, Lucas Gonzales Mexikóban egy társadalomtudományi cég elnöke, gyakran részt vesz televíziós vitákban, Kevin Dockmannek közös vállalkozása van Las Vegasban Jeff White-tal, és mindkettejüknek van külön cége. És ami még összeköti az öt embert: bár máshol végeztek, de a diplomaszerezés után évről évre Las Vegasban találkoznak, amit egy mexikói túrával zárnak.

Ketten nőtlenek, Kevin Mexikóban nősült meg nemrég, Gonzales felesége az intézete kutatója, két gyerekük született, és van egy színésznő szeretője. Jackman elvált, van egy lánya, és most a barátnőjével él együtt. Egyiküknek sem volt ügye a rendőrséggel gyorsajtáson, tiltott parkoláson és Mardenának egy kis randalírozáson kívül.

Nem sikerült megfejtennem, hogy miért adtak a körüknek ilyen furcsa nevet, de feltételezem, nem józan állapotban történt.

Küldök fotót mindegyikükről. Remélem, tudtam segíteni. Ha kérsz még adatot, szólj.

Fox

– Szólj Montagnának, hogy figyelnie kellene az utcát, ahol az óra tartózkodik. Ne említsd az órát, csak hogy követünk valakit, akinek köze van a rabláshoz – mondom Jillnek, miután ő is elolvasta a levelet. Ráklíkkelek a

fotókra.

– Gondolod, hogy Kevin... Kevinék azok? – kérdezi reszkető hangon.

– Nem tudom. De szerintem... nem. Nézd ezt a képet! – nagyítok rá Daniel Jackman portréjára. Ő az a férfi, aki nem látszott az esküvői fotóidon. Kerülte a fényképezést.

– Honnan ismered?

– Nem tudom. Nem ugrik be azóta sem. Szerintem talán tévéműsorban láthattam... még az Államokban. A többiek arca nem ismerős számodra?

– Nem. Én ezt a Jackmant sem láttam még, pedig az Államokban éltem... élek.

– Szerintem ma vagy legkésőbb holnap történni fog valami.

– Nem gáz, hogyha itt maradunk? Ezek szerint tudják, hogy hol lakunk. Ha lebukunk az órával...

– Nem bukunk le. Eszükbe sem jut, hogy átvágtuk őket. Ahhoz azért komolyabb szakértői vizsgálat kellene, az az óra is eredeti, amit elloptak.

– Vettél egy eredeti Patek Philippe antik zsebórát csak azért, hátha ellopják tőled? Hallod, Kid, tényleg zseni vagy. És ha nem Kevin volt, akkor kicsoda...? Egyáltalán, honnan tudják, hol lakunk? Ez a hely a bázisunk. Még Gloriának sem mondtam meg a címet. Tudod, mindig a Paradise címet mondom, mert... kicsit paranoiás lettem az elmúlt időben. Ki akadhatott mégis a nyomunkra közülük?

Válasz nélkül hagyom a kérdést. Mivel még csak dél van, azt javaslom, ha szolgálatba állítottuk Montagnát, felváltva aludjunk néhány órát. Úgy érzem, hosszú lesz majd az éjszaka.

37.

– Mit gondolsz, Pedro miért ment el ilyen gyorsan? Megvette az ötletemet, vagy utálta? – kérdezte Enikő a férjét.

– Nem tudom. Fura egy ötlet. Gondolom, utánanéz.

– És Alex...? Ő is elszáguldott azzal a lánnyal. Remélem, nincs köztük semmi.

– Most házasodott.

– Igen, de a felesége nyomban el is hagyta. Legalábbis Lilla szerint.

– Jó, ő összevissza beszél.

– Ugye? – mosolygott rá a felesége. – Meglehetősen furcsa nő. Nem is tudom, hogy viseli el a férje.

– Van benne tűz, az biztos.

– Ne röhögtesd. Olyan, mint egy dilinyós. De mégis, hogy kerültek ide? Szerinted mi az igazság? Minket követtek? Figyelnek?

– Már miért figyelnének? Jó ég, még hogy követnek? Megtetszett nekik a mexikói nyaralás ötlete, aztán, hallod, Lilla simán megkérdezés nélkül használta Guszti kártyáját, és megvette a jegyeket.

– Szerintem minket követtek. Lehet, hogy meg akarták nézni, milyenek vagyunk, megfelelünk-e az elvárásaiknak.

– Enikő, túlságosan kedveled az összeesküvés-elméleteket.

– Nézd, ott táncolnak a salsaórán. Jézusmária. Reng rajta a zsír.

– Aha – felelte András, ki sem nyitva a szemét. Nem értette ő ezt az egészet. A fiát, aki egy másik nővel érkezett, mert a felesége elment valahová az esküvő után, és azóta sem jött vissza a meditációs útvjáról. A rablást, a túszejtést. A hirtelen elrohanást. Sehogy sem tudta összerakni magában a képet. A fia, ahelyett, hogy ideges lett volna, meglehetősen kiegyensúlyozottnak látszott. Talán pontosan tudja, hol a felesége?

– Oda sem nézel. Remeg a háj rajta. Honnan veszi a bátorságot, hogy ilyen kétballábasan, meg ezzel az alakkal bikiniben táncoljon?

– Ami azt illeti, elég formás. Nézd a mellét.

– Na ne már. Nézd meg végre, hogy táncol!

András felült az ágyban, és a strandröplabdapálya felé pillantott.

– Egész ügyesek – mondta. – Most mi bajod van? Felszabadultak. Ezért jöttek Mexikóba, és most táncolnak.

– Miközben azt se tudják, hol a lányuk. Nem érdekes?

– Lilla azt mondta, meditációs útra ment, hogy átgondolja az életét.

- Aha, hát ez elég furcsa. És nézd, milyen szögletesen riszálja magát.
- Tanulják a lépéseket.
- Gyere, András, mutassuk meg nekik, hogy kell salsázni!
- Komolyan táncolni akarsz?
- A lehető legkomolyabban.
- Nagyon jók voltunk – kacagott Lilla, és Ágostonba karolva lépegetett a víz felé. – Lenyomtuk Alex szüleit. Évekig éltek Latin-Amerikában, aztán még csak nem is tudnak táncolni!
- Nem mindenki olyan tehetséges, mint mi vagyunk.
- Ugye? Holnap már a délelőtti órán is részt veszünk. Egy kis koktél, egy kis napfény, és egy adag salsa. Jövő hétre már haladó órákat vehetünk.
- Tényleg nem aggódsz Andi miatt? – vetette magát háttal a langyos hullámokba Ágoston.
- Nem. Eddig mindig aggódtam miatta. Amikor beköltözött abba a bérelt óbudai lakásba. Amikor hülyegyerekek még hülyébb szüleivel harcolt a szülői értekezleteken. Amikor Alexszel összeköltözött. Amikor szakítottak. Amikor kiköltözött az isten háta mögé.
- Délegyháza nem az isten háta mögött van.
- Dehogynem. A józsefvárosi pályaudvarról indul a vonat! – háborgott Lilla.
- Rendben. De most, hogy Mexikóban eltűnt, nem izgulsz? Mert én másra sem tudok gondolni. Amikor Rékával beszéltem telefonon, nem mertem elmondani semmit, tudod, amikor terhes, nagyon kiszámíthatatlan – válaszolta, de még idejében elharapta a folytatást. Hiszen arra gondolt, a felesége még az idősebb lányuknál is kiszámíthatatlanabb.
- Drágám, bízz bennem.
- Benned nagyjából bízom is...
- Nagyjából? – fröcskölte arcon a nő.
- Nem feledkezhetünk el a repjegyvásárlásodról...
- Szóval az anyai szívem azt súgja, minden rendben van Andival. Lehet, hogy át kell gondolnia az életét. Most, hogy megismertük Alex szüleit, ezt meg is értem, mert csak nézz rájuk. Ott bénáznak a homokban, és azt hiszik, ez a salsa.
- Attól, hogy rosszul táncolnak, még nem kell a menyüknek elvonulnia valami asramba.
- Jó, de ezek a hülyeségek Pedróval, meg Enikő furcsa elméletei... Nem, ők sajnos tényleg nem evilágiak. Nincs humorérzékük, mindenben minket

utánoznak, még táncolni is csak utánunk jöttek...

– Jól van, ne foglalkozz velük. Inkább meséld el azt az érzelmi hullámvasutazást, amire évek óta vágysz.

– Egész jó. Felszálltunk rá, nem érzed?

– De – bólintott bizonytalanul Ágoston, majd lebukott a víz alá. Ami azt illeti, egyáltalán nem érzett semmiféle hullámvasutazást, de az biztos, hogy egyre szórakoztatóbb, már csak Andit kellene megtalálniuk.

ANDI

A búcsúvacsorára a kis parti bárban került sor, Maho beachen, a reptérnél. Ha minden jól megy, nemsokára felülök egy kis gépre, és még az éjjel visszarepülök Mexikóba. Egy percig sem bánom, hogy nem hajóval kell megtennem az utat, igaz, hogy ma Anguilláról visszafelé már csak kicsit kavarodott fel a gyomrom (Boglárka azt is orvosolta, mivel pezsgő nem maradt, gyomorkeserővel örvendeztetett meg, alig bírtam lenyelni), de úgy ítélem meg, hogy az elmúlt időszakban jóval többet töltöttem a vízen mindenféle hajókban, mint amennyire szükségem volt.

Nemsokára tehát egy magángép egyik utasa leszek, és senki sem fogja kérdezni, ki vagyok, hová tartok. Hát ennyit Boglárka, vagyis a férje diplomáciai kapcsolatairól. Állítólag egy nagymenővel fogok repülni, egy latin-amerikai ország politikai lobbistájával, akitől „nem kell félnem”.

Larától magyarul búcsúzom el. Kicsit zavarban van, amikor elárulom, hogy azonos az anyanyelvünk. Persze ő nem jött el a vacsorára, de jobb is így. Gondolkoztam, mondjak-e valamit neki arról, hogy ne legyen büntudata az érzései miatt, ne arra várjon, hogy Martin fejezze be vele a kapcsolatot, de végül úgy döntöttem, nem az én dolgom. Majd összejön Bastiennel a bátorításom nélkül is, ha addig meg nem ölik egymást.

Boglárka ad egy kis „útiköltséget” (megígérem neki, hogy amint tudom, visszautalom), és miután több órát töltöttünk Playa del Carmen műholdtérképének böngészésével, a kezembe nyom egy kinyomtatott térképet, amin bekarikázta, hogy hol lakik Alex. Vagyis hol lakott, amikor elhagytam. Boglárka ezen felül kéretlenül osztja a tanácsokat. Legyen nálam fegyver, biztos ami biztos, mert a xcareti lánynak lehet, hogy van egy csomó bátyja, akiktől okkal félhetek. Ha megvan a cipőm, és a „tudod, hogy mi”, adja elő kacsintva a férje előtt, akkor azonnal hívjam fel. Mindenképpen jöjjenek vissza Alexszel egy igazi nászútra. Van még néhány megoldandó probléma a családban, teszi még hozzá Boglárka, feltételezem, a budapesti rokonaira gondol. Mint megtudtam, három gyereke van, akik Magyarországon élnek. A házasság jó dolog. Ilyesmiket mond, mielőtt elbúcsúznának tőlem, és besétáltatnának a reptér emeletén egy VIP-folyosón.

Egy öltönyös férfi kísér le a reptér épületéből a betonra, ahol már vár rám egy autó. Egyenesen ahhoz a kis magángéphez gurulunk, amelyikkel utazni

fogok.

Sejtelmem sincs, vajon tudnék-e aludni egy ilyen kis repülőn, az idefelé vezető úton kisebb bajom is nagyobb volt ennél. Most viszont ki kellene aludnom magam, ha nem lennék ilyen izgatott, mert reggel már nyitásra szeretnék a Xcaret élményparkban lenni.

Gyorsan felszaladok a lépcsőn, és máris a gépben vagyok.

Ahogy belépek, megmerevedem.

Tündérkém, csak nem kiengedték a diliházból?

A kolumbiai kokainbáró ül a gép egyik bőrfoteljában, és legalább annyira meglepett, mint én, mert még a szivar is kiesik a kezéből.

ALEX

A nap semmittevéssel telt, Jill olyan izgalomban volt, hogy nem tudott aludni. Én megtanultam, hogyan lazuljak el akár csak egy-két órára is. Jó kiképzést kaptam, akció előtt csak semleges témákról tudok beszélgetni, ezért folyamatosan hülye dolgokat hoztam elő, Jill meg is kérdezte, hogy jól vagyok-e, ugye nem szédülök, nem fáj a fejem, szóval nincsenek-e agyvérzés előjelére utaló tüneteim.

Hajnali fél ötkor egyszerre riasztott a GPS-es órám és Montagna.

– Egy férfi lejött a lépcsőházból, és elindult az utcán. A személyleírás stimmel – utalt a leírásra, amit megadtam neki. – Lassan megy, óvatos. Én is az leszek, és próbálom követni. Indulsz?

Jill ragaszkodik hozzá, hogy ő is jöjjön. Beugrunk a kocsiba, és indítok.

– Honnan tudod, hová megy? – kérdezi. – Nagyon határozottan kanyarodsz...

– A sorompó előtt megállunk, onnan gyalogolunk – mondom. – Nem kockáztathatjuk, hogy megállítanak a városközpont sorompójánál, és felismer az őt. Ha körözött személyként rám hívja a rendőröket, akkor lecsúszunk az egésztől.

– De honnan tudod, hová kell mennünk?

– Hát a kikötőhöz. Andi anyja megmondta.

A sorompó előtt jó kétszáz méterrel, az út szélén leállítom a kocsit, és kiszállunk. Edzőcipőben vagyunk, és sietősre vesszük a lépteinket. Alszik a környék, senki sem ballag az utcán. Érzem, ahogy az adrenalin szaladgál az ereimben, mindent élesen látok, és céltudatos vagyok. Most vagy soha.

Azt ugyan nem tudom, hogyan láthatta Andi anyja a vizet meg a vért ilyen sötétben, de hamarosan pirkad. Időben ott kell lennünk. Figyelem az órán a kijelzőt. Már nem vagyunk távol egymástól. Jill a telefonban suttog Montagnával, aki csak azt erősíti meg, amit a kijelzőn is látok.

Most kezdődik, mindjárt kezdődik. Kevinnek nem lesz jó ez a nap, attól tartok. Vagy nekem, de erre gondolni sem akarok.

ANDI

- Szóval, visszatér a régi életébe?
- Maga nem drogbáró? – suttogom.
- Drogbáró? Haha, ez vicces. Mondjuk a politika környékén tevékenykedni majdnem olyan sötét és veszélyes dolog, mint drogbárónak lenni. Na meséljen, hol hagyta azt a helyes menyasszonyi ruhát, és hol tett szert lábbelire meg normális viseletre? Már magához képest normálisra – mutat a farmeremre.
- Itt van a menyasszonyi ruhám, ebben a táskában – mutatok a kis sporttáskára, amit Boglárka beszélt rám.
- És meglett a cipellője, amit üldözött?
- Nem mondhatnám. Azt hiszem, tévedtem. A cipőm nem utazott el Mexikóból – vallom be.
- Nagyszerű – hahotázik. – Szóval tényleg dilis egy kicsit, ugye?
- Egy politikai lobbista így beszél? – kíváncsiskodom.
- Hogy a többiek hogy beszélnek, azt nem tudom. Én szókimondó és nyers vagyok, de nagy a szívem.
- Aha, ott hagyott a kikötőben egy vadidegen szigeten – csúszik ki a számon. – A csomagtartójában utaztatott odáig!
- Maga kérte, drágám. Azt mondta, nincsenek papírjai, és ez a mai eset meglehetősen hasonló a múltkoréhoz, leszámítva, hogy nem potyautas, mert a barátom kérésére beleegyeztem, hogy már megint vállalom a kockázatot. Mit gondol, a múltkor én nem kockáztattam? Egy nőt csempésztem ki Mexikóból, és becsempésztem az egyik, Nagy-Britannia külső területéhez tartozó szigetre. Maga szerint én nem kockáztattam?
- Ezen elmeditálok.
- Azt hittem, drogbáró, és bedobott a kokainoszsákok mellé – felelem végül.
- Hát maga valóban szórakoztató. Mesélje el, hogyan került a szigetről St. Maartenra!
- Hosszú történet.
- Megint van rá időnk.
- Hát elmesélem. Úgy néz rám, mintha földönkívülit látna. Időnként belekérdez, olyasmiket, hogy „Tényleg elkötött egy motorcsónakot,

miközben nem is tudta, hogy kell vezetni?”, „Valóban nem tudja még most sem, hogy lehet-e tolatni egy csónakkal?”, „Hogy a bánatba tudta megúszni, hát nem véletlenül mondják, hogy a bolondnak van szerencséje...”, „Igazán felvette magát egy óceánjáró, és nem tették zárt szobába?”.

– Ennyi a történet. St. Maartenen jött a hurrikán, és a parti örök a Heartbreak Inn Hotelbe vittek, és ez volt a szerencsém. A tulajdonosnő megmentett és visszaadta a hitemet – zárom le a sztorit.

– Kíváncsi lennék, honnan veszi, hogy a cipője Mexikóban maradt. Mert ugye nem ezért repül vissza, hanem a férje miatt?

– Hát persze – bólintok kicsit határozatlanul. Aztán hozzáköltöm: – A... barátnőm mondta, hogy ott a cipőm.

– Na most már áruljon el valamit. Ugye drog van abban a cipőben? Nem véletlenül jött itt nekem a kokainnal...

– Dehogyan. Sosem drogoztam.

– Csak árulja, mi? – kacsint.

– Mondom, hogy nem.

– Hát azért mondja meg a férjének, hogy vigyázzon magára. Hozzáteszem, a sztorijából egy szót sem hiszek. Egyre inkább meggyőződése, hogy egy titkosszolgálat embere, csak elég kacifántos fedősztorit találtak ki magának. Túl nagy volt a fantáziája annak, aki ezt összedobta.

– Hát, pedig ez van.

– Nézze, ha tényleg ez az igazság, a férjének ne mondja el! Hazudja azt, hogy fontos államügyben járt ott, vagy elrabolták, vagy megbetegedett a nénikéje, aki Philipsburgben lakik. Bármit, csak ne az igazat!

Kedélyesen elbeszélgetünk leszállásig. Cancúnban érünk földet, és a lobbista-drogbáró ismét a csomagtartójában csempész ki a reptérről. Sőt még egy taxit is hív nekem, mielőtt sok sikert kívánna, hozzátéve: „kerüljem a drogokat, mert azoktól még jobban bekattanok”.

– Playa del Carmenre – mondom a taxisnak. Még sötét van, de hajnal négykor az ember nem is számíthat másra.

– És ott hová?

– A kikötőhöz – felelem.

ALEX

A férfi óvatosan felballag a mólóra. Körülnéz, de kívül vagyunk a lámpa hatókörén, nem vesz észre bennünket. Egyébként is a vizet kémleli. Fekete, hosszú ujjú pólóban és szűk, fekete vászonnadrágban vagyok, igyekszem álcázni magam. Nekem nem ő kell, hanem Kevin.

Sötét a víz, sötét még az ég alja is, de nagyon ki kellett számítaniuk a találkozást. Hajóra vár, nyilván. Jill a móló végénél guggol Montagnával. Nem vonhatom be ebbe a dologba a mexikói magánnyomozót, nem vonathatja vissza az engedélyét azzal, hogy netán belekeveredik egy verekezésbe, még akkor sem, ha bűnözőkkel verekszik. Tiszta játék, tiszta szabályokkal. A mólón előttem ballagó férfitől nem tartok. De Kevin talán ellenfél lesz, éreztem a karját, amikor „elraboltak” minket. Vagyis csak engem. Ő volt az értelmi szerző, és így akart lelépni, de aztán nem úgy sülték el a dolgok, ahogyan tervezte.

Nem látom jól a férfit. Csak sejtem, hogy úgy tizenöt méterrel előttem lehet, sötét van a móló végén, a kikötő fényei nem érnek el idáig. Ráadásul a móló oldalánál ring kikötve az egyik cozumeli átjáróhajó.

Semmi sem történik. Jobban mondvá, hiába sasolok, nem látok mozgást.

Aztán hirtelen meghallom, hogy beindul egy motor. Mély, brummogó hangja van, egy motorcsónak két motorral?

Bár még mindig nem látok semmit, rohanni kezdek. A mólótól épp elindulna egy jacht, ezek szerint a sötétben megtörtént az átadás, és GPS ide vagy oda, Kevin most, ebben a pillanatban elérhető, nekem most kell elkapnom.

Testtel ütközünk, a mexikói és én, érzem, hogy elesik, de én már ugrom is a hajóra. Sötétben elvéhetném a távolságot, de annyira közel van még, hogy látom a körvonalait. Nem ég rajta jelzőfény vagy lámpa. Már bent is vagyok, amikor az ütést megérzem a vállamon. Felkészültem rá, és befeszítettem magam. Nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy terveztem, nem vízi csatára készültem, márpedig nagy gázzal elindulunk. Ez megzavar, mert az ellenfelem melletttem van, kapok is egy rúgást a lábamba, és a hajó hirtelen rándulása meg a rúgás együttes következményeként elzúgok. Még egy rúgás. Elkapom a lábát, hallom, hogy angolul kiabál:

– Adj gázt!

Ezerrel száguldunk, próbálok felállni, de újabb rúgást kapok a bordáim közé, és feljajdulok. A seggem is sajog, nem tett jót a lövés meg a műtét helyének, amikor eltanyáztam. Megpróbálok elkapni a lábát, érzem, ahogy a motorcsónak orra kiemelkedik a vízből, Kevin is megcsúszik, immár a fedélzeten harcolunk. Nekem élve kell. Szétcseszte az esküvőmet, meg az egész nászutamat, hát az a minimum, hogy élve, tálcán szállítom a mexikóiaknak.

Egy ütés az arcomba, hirtelen kanyarodunk, nem tudom, ki vezethet, de elég szarul csinálja, végre meg tudok fordulni és megkapaszkodok a lábam a talajon, feltérdelek, egyenesen Kevin gyomrába. Közben egy fém valami nekem ütődik a hajó széléről.

– A tengerben végzed! – hörgi, egy váratlan kanyarban elvesztem az egyensúlyomat, és hatalmas ütést kapok az arcomra. És akkor megérzem. A fémből készült tárgy valójában egy bilincs. A hajóba beépített bilincs. Újra ráugrom Kevinre, csúszik a kezem, alig bírom elkapni a bilincset, Kevin valamit üvölt, egyik kezemmel az arcába tenyerelek, amit megharap, a másikkal a nyitott bilincset közelítem a karjához. Egy hullám siet a segítségemre, dob rajtunk egyet, és még nagyobb súllyal esem térdel Kevin gyomrába. Annyira meglepődik, hogy elereszti a fogával a tenyeremet, és aztán elkapom a karját, majd rácsattintom a csuklójára a bilincset. Tovább térdelek a gyomrában, fél kézzel már nem tud mit tenni. Odarögzítettem, pedig nyilván nem saját magának szánta a bilincset.

Időközben pirkadni kezdett. Már elég jól látszanak a körvonalak. Csak most tudok lekászálódni Kevinről, és azzal is foglalkozni, hogy mit tegyek a motorcsónak vezetőjével.

Ahogy meglátom a körvonalait, leesik az állam.

Gloria az. Fegyvert szegez rám.

Lebukom az ülés mögé, Kevin a szabad kezével elkapja a lábamat, a fejem fölött pedig egy golyó süvít el. Kiszabadítom magam, és ránehezedem Kevin karjára. Aztán még egy. És még egy. Megvárom, amíg szétlövi az ülést, reménykedve, hogy nem kapok még egyet a másik farpofámba.

Amikor egyet kattan a pisztoly, felpattanok, és átugrom a decens kis bőrülésen. Elkapom Gloria karját, a pisztoly kiesik belőle, és előrecsúszik, egészen a kabinbejáratig. Gloria eltol magától, és a karomat harapja. Ezek mind a ketten harapnak, mint a ragadozók.

Testtel odaszorítom a hajó falához, fél kézzel lefogom a kezét, fél kézzel pedig átveszem a kormányt.

Egy örökkévalóságnak tűnik, mire visszavigálok a csónakot a kikötőbe.
Már felkelt a nap, és türkizszínű a tenger.
Így hát tartok tőle, hogy még nincs vége.

ANDI

A kikötőhöz vezető utcánál szállok ki a taxiból. Boglárka egészen pontosan elmagyarázta, hogy a part felől kell belőnöm és megközelítenem a házat, mert az út felől sosem találom meg.

A kályha pedig, ahonnan el kell indulnom, a móló. Az a móló, ahonnan én magam is elindultam két hete Cozumel felé. Innen odatalálok, már csak az hiányzik, hogy Alex is ott legyen.

Mire lesétálok a mólóig, már tudom, hogy hamarosan pirkadni fog. Még sötét van, de már nem az a sötét, amikor azt sem látod, hová lépsz. És ahogy odaérek, emberekre leszek figyelmes. Meglehetősen furcsa, hogy ilyen korai időpontban ekkora a nyüzsgés egy kikötőben. Megállok tőlük jó tíz méterre, hogy figyeljem az eseményeket. Közben elkezd világosodni, és azt látom, hogy egy nagyon ismerős embert bilincsben vezetnek el. Alvaro, a régiségárus?! Hát mit keres itt? Bilincsben viszik el...

És meglátok egy újabb ismerőst.

Jillt.

Félni kezdek. Mi ez az egész?

Sietősre veszem, és egyenesen Jillhez rohanok. Ahogy mellé érek és megszólítom, rémülten pillant rám. Nem csodálom.

– Hát te?

– Megjöttem. És te?

– Kid... Alex kint van a vízen. Kevinnel. Félek, hogy valami baja történik.

– Hogy történne baja?

– Úgy, hogy Kevin... Jézusom, jönnek!

Férfiak rohannak a mólón. Időközben feljött a nap, még csak egy szeletét látjuk, de varázslatos gyorsasággal kivilágosodott. Most már én is látom a jachtot. Nem értem az egészet.

Aztán férfiak elkapják a kötelet, a hajótest nekiütődik a mólónak, egy nőt húznak ki belőle, aztán egy férfi száll ki... Alex, messziről is megismerem. Rohanni kezdek.

Egy embert az időközben odaért férfiak húznak ki a hajóból. Felismerem őket. Kevin és Gloria utazott Alexszel. Miért néznek ki messziről is ilyen ramatyul?

Alex is észrevesz. Úristen, hogy néz ki? Csupa vér az arca, a keze... Mi

történt vele?

Kevin még szarabbul néz ki, Gloria pedig olyan pillantást vet rám, mintha meg akarna ölni.

Sajnálom, de tényleg nem értem, viszont semmi más nem érdekel, mint hogy újra találkozzunk.

Alex elkap, és bánom én, mi történt, ölelem, folyik a könnyem, és tudom, hogy nagyon-nagyon hülye voltam, amiért a nászutam helyett az „én utamat” választottam. De még nincs késő, talán nincs.

– Szeretlek – suttogom, sós ízű a szám, és nem eresztetem őt, még akkor sem, amikor Kevin kitörni próbál a férfiak gyűrűjéből, és behúz egyet Alexnek... vagyis hát nekem. Engem talál el, rohadtul fáj, de gyorsan érzéstelenedem a vízben.

Remek ívű esés volt, csakhogy itt, a móló végén magasak a hullámok, és rettenetesen be vagyok szarva.

A férfiak szednek ki, egyikük beugrik, bedobnak nekem egy zsinóron lévő mentőövet, elkapom, a férfi is kap egyet, és aztán a hajóba beugorva kihúznak mindkettőnket.

Viva Mexico.

– Ez meg mi volt? – kérdezem Alextől, már a kocsiban. Kihallgatásra visznek minket, rohadtul nem értek semmit.

– Volt egy kis malőr az esküvői fogadáson – feleli, és mesélni kezd. Hát azt hittem, csak velem történnek különös dolgok, de nem. Rettenetes bűntudatot érzek, miközben hallgatom. Jill csendben üldögél mellettünk, mi pedig magyarul beszélgetünk. Uramisten, az esküvői fogadás után Alexet túsul ejtették, valamint fenéken lőtték! Képtelen vagyok ettől elszakadni. Nélkülem kellett átvészelnie ezt az időszakot! Milyen felesége vagyok, ha helyettem Jillnek kellett látogatnia? Nem engedem továbbmondani a történetet. Azt értem, hogy Kevin tervezte meg a rablást, nem érdekel, miért. Inkább meg akarom menteni a házasságomat, ami nyilván veszélybe került ezek után.

A kihallgatás valójában arról szól, hogy végighallgatom, amit Alex mesél a rablásról, most elmondja részletesen (többször hozzáteszi, hogy már nem először tesz vallomást), tőlem csak annyit kérdeznek, hol voltam az esemény után.

– Gondolkozni akartam – felelem. – Az ember nem mindennap hoz ilyen komoly döntést, át kellett gondolnom az életemet, mi történt eddig velem. Spontán és gyors döntés volt, úgyhogy... kellett egy terv.

– Szóval mindketten a villában húzták meg magukat, és nem tudták, hogy eltűntnek nyilvánították önöket?

– Így igaz – bólint Alex.

Aztán velem is elmondatják, mit láttam, de hát nyilván semmit, utána pedig elengednek minket.

– És most hazamegyünk végre – sóhajt mélyet Alex, és átölel. Csupa friss seb az arca. Szeretném megsimogatni, de biztosan fájna neki.

– Nem – nézek a rendőrség faliórájára. – Most elmegyünk Xcaretbe, hogy visszaszerezzük...

– ...a gyémántodat – fejezi be a mondatot.

Tátva marad a szám.

ALEX

Hát majdnem teljesen úgy történt, mint ahogy Andi anyja megjósolta, csak sajnós a lánya esett a vízbe. Szerencsére nem lett baja.

Az volt a szerencsém, azt hiszem, hogy időközben anyámék különleges nyomozó ismerőse, Pedro is leellenőrizte a furcsa nádfoteles csapatot, és arra jutott, mint Fox. Csakhogy ő valószínűleg más útvonalon ért el oda, ahová mi, egyelőre nem sikerült megtudnom, mindenesetre Alvaro, a régiségboltos is előkerült. Tudtam, hogy ő vitte el az órát. Andi valószínűleg körülírta neki, hol lakunk. Ahogy elkaptam néhány szófoszlányt a móló kijáratánál, Alvaro azt mondta, amikor elfogták, hogy Kevin gyilkossággal fenyegette, és veszélyben érezte az életét, ezért ment oda...

De Gloria a kormánynál, hát az már valóban hihetetlennek tűnt számomra is. Még semmit sem tudok, mert valami ökopark felé autózom a feleségemmel, ami szürreális élmény egy álmatlan éjszaka és kétheti távollét után. Andi visszajött hozzám, és még egy szót sem beszéltünk egymással magunkról. Megrémisztett, amikor a gondolkodásról beszélt, mert ez kicsit egybecseng azzal, amit az anyja mondott.

Xcaret olyasmi, mint a szentendrei skanzen, csak éppen számos bemutatóval, előadással és szórakozási lehetőséggel kombinálva. Fogalmam sincs, Andi honnan veszi, hogy ott a gyémántja, de amikor kiejtette a száján, hogy azonnal oda kell mennie, sejtettem, hogy csakis erről lehet szó.

A bejáratnál leragadunk, mert rögtön az információhoz állunk be. Fogja a kezem, és közben komplett személyleírást ad a szolgálatban lévő nőnek egy tizenéves lányról, aki piros rúzszt használ, piros tornacipőben mászkál civilben, munka közben pedig népviseletben papagájokat cipel a vállán.

– Sosem láttam – súgja oda nekem.

Bár felkavaró ez az egész, én már semmin sem csodálkozom. Örülök, hogy ennyire jó megérzései vannak a feleségemnek. Igazán kíváncsi vagyok, vajon hogyan fogja meglelni a gyémántot. Ha egyáltalán sikerül neki. Hogy őszinte legyek, nekem nem a szívügyem ez a gyémánt. Egyáltalán nem az. Valahogy jobban boldogultunk, amíg a gyémánt Ghenerrában volt, Ryx Ton páncélszekrényében, és felőlem nyugodtan ott is maradhatott volna. Hiszen Andi bármire akar is költeni, megteheti. A nevén lesz egy számla elég magas összeggel, dollárban. De egyelőre ezt nem tervezem elmondani neki, mert

azonnal előáll vele, hogy adományozzam a Greenpeace-nek vagy az állatmentőknek az egészet.

ANDI

Monicának hívják, és idősebb, mint a filmen látszik, de így sem tippelem tizenkilencnél többnek. Ma pólóban, rövid szoknyában és szandálban van, és most is a vállán ül egy tűzpiros fejű, sárga hasú, kék szárnyvégű nagy papagáj.

Az, hogy Alex mellettem áll, erőt ad.

Bemutakozom, Monica kérdően néz rám.

– A piros tornacipőmért jöttem – térek rögtön a tárgyra. Benne van ebben a visszafogott mondatban azért az összes dühöm és a hosszú utam összes tapasztalata. Szigorúan nézek a szemébe.

– Anyám vette – vonja meg a vállát. – Én nem tudom, honnan való, de azt igen, hogy nem fogom olcsóbban eladni, mint amennyiért vette. Ötven dolcsit adott érte, meg ötvenet a fehér ruháért.

A rövid, fehér ruhám. Amiben a fogadáson akartam lenni. A torkomban dobog a szívem.

– Orgazdától vette, lopott mindkettő.

– A cipőben jöttem. Mezítláb nem mehetek haza.

– Odaadom az enyémet – lépek ki a rózsaszín tornacipőből, amit Boglárka pénzéből vettem. – És itt az ötven dollár is – remegő kézzel nyúlok a farmerem zsebébe.

– Fájdalomdíj? – néz rám kihívóan.

– Ha elmondod, amit tudsz, kitől vette, akkor száz dolcsi – szól közbe Alex.

– És a ruhát megtarthatod – teszem hozzá. Monica töprengve néz ránk.

– Százötven, és mindent elmesélek.

– Deal – feleli Alex, és elővesz három ötvendollárost.

– Az unokatesómék... anyám testvérének a fiai... néha elcsórnak ezt-azt. Főleg hotelekből, esküvőkről. Mindig csak kis dolgokat, húszdollárosokat, márkás cipőt, táskából kisebb összeget. Nem akarnak ülni. Na, ők szerezték valami esküvőn.

– És a tenger felé menekültek? – kérdezem. A lány meglepve néz rám, de közben int, hogy menjünk utána. Egy „Idegeneknek tilos a belépés” feliratú ajtót nyit ki a kártyájával, és máris egy női öltöző előtt találjuk magunkat.

– Nem hiszem, hogy a tenger felé menekültek volna – rázza a fejét. –

Nincs csónakjuk. – Ahogy ezt kimondja, már sejtem, hogy inkább az Alexet túsul ejtő bűnözők közül menekültek ketten, akik talán előkészítették a dolgot. – Pillanat, várjatok, jövök – mondja. Intek Alexnek, nehogy odaadja a pénzt, amíg nincs nálunk a cipő.

Hosszú másodpercek telnek el, mire Monica megjelenik, a kezében a tornacipőmmel. Elfogadja a pénzt, és a kezembe nyomja a cipőket.

– Add a tiédet – mondja, és elveszi a másik kezemből a rózsaszín tornacipőt. – Remélem, kényelmesebb lesz, mint ez. Ez nagyon nyomta a jobb lábfejemet.

– Hű, hát ez jó hír – motyogom, és le sem tudom törölni a mosolyt a számról.

A tengerig megyünk, miközben a kezemben dédelgetem a cipőt. Van egy csodálatos kis partja Xcaretnek, látni akarom, az útjelző nyilakkal együtt.

Amikor megérkezünk, csak állunk és bámuljuk ezt a gyönyörűséget, a kék különböző árnyalatait, a tükörsima és kristálytiszta tengert, a nádból készült napernyőket, a távolban egy óceánjárót, és a színes papagájokat, amelyek a bár eresze alatt ülnek.

– Nézd meg – mondja Alex, és a cipőre mutat.

Erre a pillanatra vártam.

Benyúlok a jobblábasba, és megérezem a béléshez ragasztott kis zacskót, benne a kővel. Óvatosan lefejem róla a ragtapaszt. Kész csoda, hogy ennyi kalandot kibírt. Akkor hát apám orvosi táskájában elég erős ragtapaszt találtam.

A kezemben tartom a kis zacskót, kikotrom belőle a gyémántot, és kihúzom a cipőből, lassan, óvatosan.

Váratlanul érkezik valami a vállamra, majdnem meghalok ijedtemben. Egy piros fejű, nagy papagáj.

– Crazy! – ordítja a fülemben. Aztán továbbrepül.

Az egész egy másodperc alatt történik. Ösztönösen elhessegetném, félek is tőle, és ahogy felé közelítek hirtelen mozdulattal, kicsúszik a kezemből a gyémánt, és repül...

Repül.

Egyenesen a tengerbe. Éppen jön egy hullám, nyal egyet a parton, majd robog vissza. Elviszi a gyémántomat.

Szomorú, mégis felszabadító érzés.

– Jézusom, Andi, annyira sajnálom! – mondja Alex, és a víz felé indul.

– Hagyd. Úgysem lesz meg – húzom őt magamhoz. Érzem a testén, hogy

megfeszül, hogy rohanni akar.

– A gyémántod. Amirától kaptad – motyogja. Tehát beszélt Amirával... – Fontos. Értékes. Meg kell találnunk!

– Nem kell, Alex – suttogom a fülébe. – Ez a gyémánt majdnem elszakított tőled. Vér tapad hozzá, hiszen Ryx Ton gyűjteményéből származik. Inkább bajt hozott ránk, mint szerencsét. És sosem lettem volna képes eladni, még ha gondolkodtam is rajta, hiszen Amira ajándéka volt.

Elhallgatok, és arra gondolok, most, hogy már egyikünknek sincs különösebb anyagi értéke, tiszta lappal kezdjük a házasságunkat. Nincsenek milliós gyémántok, meg dollármilliók a bankban.

Alex a tengert bámulja, és csak ennyit mond:

– Szeretlek.

Kézen fogva sétálunk a kijáratig, aztán robogunk is Playa del Carmenre, az új életünkbe.

– Van egy hírem, aminek nem biztos, hogy nagyon fogsz örülni – jelenti be, mielőtt belépnénk a házba. Remélem, nem azt akarja mondani, hogy visszamegy a Párducokhoz, mert megint talált egy megdöntendő diktatúrát.

– Monddd, ne kímélj.

– A szomszéd sarkon lévő szállodában nyaralnak a szüleim. És a te szüleid is.

Felnevetek, és Alex is csatlakozik hozzám.

Ez a nap legmeghökkenőbb híre ugyanis, holott volt ma részem elég sok meghökkenő kalandban. És hát valahogy majd a szüleink ittlétével is megbirkózunk.

Egy héttel később

ANDI

Hát itt vagyunk mi, egy nagy család, ahol mindenki Enikőt, Alex anyját ünnepli, amiért felkutatott egy titkos társaságot, amely a nádbútor-garnitúra visszafelé olvasott betűiből kapta a nevét. Ennek a diáktársaságnak volt a tagja Kevin, és mindannyian fanatikusan imádtak egy sportműsorvezetőt, aki szemináriumokat tartott nekik. A titkos társaság már az előkészítőn kitalálta a nagy rablásokat, és nem maradt meg bennük később fantáziálásként, hanem valóra is váltották, nagyon okosan... De ne ugorjunk ilyen nagyot az időben. Amikor a diákcsapat tagjai megtudták, hogy egy nagyon menő és régre nyúló történetű Patek Philippe zsebóra volt a tévés birtokában, elhatározták, hogy megszerzik maguknak. Csakhogy az órát valaki elorozta előlük...

Az Ötök, ahogy nevezték őket a Karib-térségben, évente egy-két nagy

értékű rablást hajtottak végre, szervezett csapatuk volt, akik nem ismerték őket személyesen. Csak nagyvadra lőttek, vagyis dollármilliós zsákmánynál alább nem adták. Az első zsákmányból hozták létre a cégeiket, tökéletesen működött ezután a pénzmosás.

Egy Pedro nevű titkosügynöktől vagy nagykutya mexikói nyomozótól (aki Alex szüleinek régi ismerőse, és melleleg kiskutya-szemmel bámulja Jillt, aki viszont egy Montagna nevű magánnyomozóval randizik, akivel eredetileg engem próbáltak megkerestetni) megtudtam, hogy az óra aztán kézen-közön forgott a feketepiacon, mígnem Kevinék tudomást szereztek a hollétéről, és a mexikói orgazdájukat, Alvarót bízták meg a felvásárlásával. Alvaro meg is szerezte nekik, csak hogy közben rájött, ha odaadja nekik a híres történetű órát, akkor valószínűleg megölik, úgy hogy szépen eladta nekem bagóért az esküvői ruhámmal együtt. Észrevétlenül kihúzta belőlem, merre van a villánk (bár a címet ugye neki sem tudtam megmondani), és elraktározta magában az információt. Viszont amikor bejelentette Kevinnek, hogy megfújták az üzletéből az órát, hamarosan megölték az alkalmazottját, és neki menekülnie kellett. Az egyik mexikói orgazda-riválisa viszont felkutatta, hogy Tulúmban áztatja a lábát, az Ötökhöz is eljutott a hír, és megfenyegették egy hirdetésben, a kedvenc napilapjában Alvarót virágnyelven, megjelölve az átadási időpontot. Alvaro nem tehetett mást, végigjárta a lehetséges házakat, aztán szerencséivel is járt, és megfújta az órát, majd elment vele a találkozóra. Azt remélte, megkímélik az életét, de ha Alex nem lett volna ott, akkor valószínűleg Gloria lelövi.

Alvaro nem sejtette, hogy nyomkövető van az órában, és nem is azt a zsebórát fújta meg, amit eredetileg nekem eladott. (Senki sem tudja, hogy Alexnél maradt az eredeti óra. Azt mondja, majd kitalálja, mitévő legyen, és minek is bolygatni a dolgokat...?)

Gloria az elmúlt években az Ötök teljes jogú tagja lett. Bár Kevin néha erőszakos volt vele, a szerelem nagy úr, és Gloria szerette a veszélyt. Állítólag gyereket várt Kevintől, de a nagy kaland miatt elvetette.

Az esküvői rablás ötlete az utolsó pillanatban született. Kevin kihallgatta, amikor Amirával a gyémántról beszéltem, és elmondtam neki, hogy nálam van, de az esküvőn Alexnél lesz, mert ott érzem majd biztonságban. A terv az volt, hogy csak Alexet kell meglopni, de ez túl kockázatos volt, és Kevin gyanúba keveredhetett volna, ezért inkább megszervezte a mexikói csapatával a rablást és a túszejtést. Elvileg le is lépett volna a bűnözőkkel, de végül miattam úgy alakult, hogy neki is maradnia kellett.

A gyémántos sztorit így utólag csak Pedro vette komolyan, de neki azt mondtam, hogy csupán tréfa volt, amit egy barátnőmnek sütöttem el. A ghenerrai fekete gyémánt sorsa már úgyis megpecsételődött, semmi szükség nem volt rá, hogy Alex múltját feltárjam Pedro előtt.

Ja, hát anyámék. Nem tudom, mit mondjak. Olyanok, mint két korosodó, kezdő táncos Xcaretben. Alex miatt jöttek, mert hallották, hogy megsérült, de közben ráébredtek, milyen klassz is ez a karibi élet. Anyám mostanában színes karibi kendőket teker magára, és a múltkor apám egy hordón dobolt a szállodájuk kertjében, anyám pedig táncolt egy átlátszó kendőben, ami alatt csak bikinit viselt.

De úgy látom, boldogok, vagy csak apám simán hozzáőrült anyámhoz. Persze szeretem őket, azonban néha kicsit szégyenkezem miattuk, de ezt sosem fogom felvállalni, ha valaki visszamondaná nekik.

És Áron. Megérkezett, természetesen. Most ő is itt nyaral. Volt egy kisebb konfliktusunk, amikor kibontotta a csomagot, amit olyan szépen összeállítottam, igyekezve ugyanolyan ezüstpapírba burkolni, mint amilyenben az ő Ernestónak küldött csomagja volt.

– Hajápoló ampullák? Mi a franc ez, Andi? – üvöltött fel, amikor letépte a csomagolást.

– Mondtam, hogy ne bontsd ki – mentegetőztem.

– Ez hogy történhetett? Én hialuronsavat küldtem, azzal a nem titkolt céllal, hogy megkérjem Ernestót, töltsse fel a szemráncaimat – méltatlankodott.

– Teljesen hülye vagy. Miért kellene feltöltned a ráncaidat, pont az exeddel? Lehet, hogy szándékosan rossz helyre adná be, eltorzítana vagy megvakítana – feleltem.

– Gondolod? – töpreng. – Mindegy, azért add csak ide.

– Nem adhatom... véletlenül összetörtem érkezés után – tettem részletes vallomást. – Szerintem ne látogass meg egy csalfa embert – kezdtem könyörögni.

De persze meglátogatta. Két napig a felhők fölött járt a boldogságtól, aztán utána váratlanul állított be az exéhez, aki éppen egy másik pasival volt elfoglalva.

Az eset után Áronnak arra is volt ideje és energiája, hogy meghallgassa, ami velünk történt. Mivel a nyomozásban neki is része volt (nem árultam el neki, hogy hava vagyok, csak azt mondtam: megéreztem, hogy egy lányt – Larát – veszélyeztet a hurrikán), és mivel Alex anyjának is oroszlánrésze volt

Kevinék lebuktatásában, Áron felvetette, hogy csináljunk együtt, mindannyian egy „felderítő” ügynökséget, amely segít hasonló esetekben, amibe mi is kerültünk. Nem akartam elkeseríteni azzal, hogy nem sok hasonló esetről hallottam...

– Száz éjjel vártam Andira, hogy igent mondjon. Nem akarok több felderítést – vetette ellen Alex.

– Oké, akkor Száz Éjjel Ügynökség lesz a neve – felelte Áron.

Azóta Áron kémregényeket olvas, hogy művelődjön belőlük, és mindent tudjon a „szakmáról”, mire megalapítjuk a „céget”, továbbá mexikói küldetésének tartja, hogy minél több koktélt igyon, és minél jobban lebarnuljon. Mint ahogy ez a mi küldetésünk is Alexszel, kiegészítve némi ágyjelenettel.

Anyám hava.

Ezt Alextől tudom. Neki köszönheti, hogy tudta: a mólón lesz a „nagyjelenet”, és ott fog viszontlátni engem.

Viszont anyám nem tud róla, hogy hava lenne, ami azt illeti, nyilván arról sincs fogalma, mit jelent ez a szó, és én nem is tervezem felvilágosítani, miféle képességekkel rendelkezik. Még én sem ismertem meg teljesen a képességeimet, és inkább félelmet vált ki belőlem a hava mivoltom, mint örömet. Anyám nehezen kezelné a dolgot, már eddig is latin táncosnak meg latin bombázónak képzei magát, ha rájönne, hogy megmagyarázhatatlan képességekkel is rendelkezik, akkor teljesen elveszítenénk őt. Maradjon csak abban a tudatban, hogy véletlen álom volt, és nem „jóslat”.

Mivel mindkettőnk szülei itt vannak, Alexszel eldöntöttük, hogy tartunk egy újabb esküvőt. Anyám persze problémázott, hogy a nővérem meg fog sértődni, de közöltem, hogy ez az én életem.

Úgyhogy holnap újra összeházasodunk, és ha minden igaz, akkor a nászutat is együtt töltjük. Alex megígérte, hogy talán pár napra átrepülünk St. Maartenra, hogy megismerje a megmentőimet, de nem ragaszkodom hozzá, mert tudom, hogy ő is felajánlotta mindenféle jótékony célra a pénzét. Vagyis hát nem tudom, csak sejtem. Mondjuk mindig mosolyog, amikor ezt említem, úgyhogy biztos nem lehetek ebben.

Csak magamban, és magunkban lehetek biztos.

Továbbá a horoszkópomban, amit én találok ki. Amikor majd visszatérünk a régi életünkbe, megírom a következő évi horoszkópot is. Igen, a hasamra ütök, mégsem vagyok kókler.

Mindenkinek csak jót ígérek, hiszen tudjuk: amiben hiszel, az megvalósul.

A legjobbakat továbbra is magamnak, a Halaknak fogom ígérni, boldogságot és nyugalmat írok a jövő évi előrejelzésbe a jegyünknek.

Na jó, így átgondolva: a nyugalmat lehet, hogy kihagyom belőle. Helyette inkább izgalmat fogok ígérni. De előbb majd megkérdezem Alexet, mit szól hozzá.

„SZERETEK ÉLMÉNYT AJÁNDÉKOZNI” KÉRDEZZ-FELELEK FEJŐS ÉVÁVAL

a Száz Éjjel Ügynökségről és minden másról

Már hagyomány, hogy a Zama blog szerzője, a Jelen vagyok! tehetséggondozó egyesület elnöke, Berta Péter kérdéseket tesz fel nekem az elkészült könyvvvel kapcsolatban. Az olvasóimtól érkezett kérdésekre is igyekszem most válaszolni.

– Hány kávéat iszol meg egy nap, amikor regényt írsz?

– Ahogy közeledem a végéhez, már napi nyolcat vagy tízet, még akár hajnali kettőkor is, igaz, kapucsínót, és nem eszpresszót. De a koffein nekem egyébként is jót tesz, mert a „normális” vérnyomásom 80/55. Ahogy halad előre és gyorsul a történet, úgy igényelek egyre több kávéat, egyre kevesebb alvást, és egyre több klassz cipő fotóját a neten.

– Hogy függ össze a regényírás és a cipővásárlás?

– Ajándékot mindig adok magamnak, amikor egy regénnyel elkészülök. Pontosán tudom, mennyi mélypontom volt, és ilyenkor rituálisan is lezárom a történetet, persze nem mindig cipővel, de valamivel meglepem magam. Egyébként is hiszek abban, hogy amikor valamivel, ami fontos, elkészülünk, meg kell állni egy kicsit, végiggondolni a folyamatot, és igenis meg kell ünnepegni, hogy sikerült.

– Kétszer futottál neki a könyvnek, eredetileg 2015 nyarára készült volna el, mégis „bejött” helyette az Úton hozzád, vagyis csúszott a megjelenés. Akkor azt mondtad, hogy nem sikerült jól elkapni Andi hangját... Hogyan jött mégis vissza a hősnőd hangja?

– Most, amikor a második igazi folytatást megírtam (első ízben a Hotel Bali folytatásaként az Eper reggelire-t), rájöttem, hogy jobban kedvelem, amikor önálló történetet írhatok. Azonban éppen ezért volt igazi kihívás, hogy újra megtaláljam Andi hangját, és megkeressem Alexét is. Persze be kell vallanom, sokkal könnyebben megírtam a November lányát, az Úton hozzádot, vagy akár a Száz éjjel vártamot is, mint a Száz Éjjel Ügynökséget. Talán azért is, mert mostanában inkább olyan regényeket írtam, amelyek mellett, hogy szórakoztatnak, valamilyen „ügyről” is szólnak, amelyek nagyon aktuálisak és engem is foglalkoztatnak a mindennapjaimban (például a korrupció a politikában, környezetszennyezés stb.), az Ügynökség pedig habkönnyű szórakoztatás.

– És az baj?

– Nem hiszem, nem tudom. Nekem jobban megy, amikor valamilyen komoly téma is belekeveredik a történeteszálakba, talán olyankor kicsit úgy érzem, hogy újságíróként is nézhetem a sztorit. Itt pedig mintha egy könnyed film játszódna a szemünk előtt, egy karibi álom, amit teljesen nem vehetünk komolyan. A többi regényem cselekménye akár az életben is megtörténhetne. De bajnak nem baj, örülök, hogy ez is sikerült, jó játék volt nekem a havákkal, például. És azt is tudom, hogy az olvasóimnak szintén öröm, ha néhány gondtalan napot vagy órát sikerül szerezni nekik a történeteimmel.

– Elég sok szereplődet odautaztatod Mexikóba...

– Ezen én is gondolkodtam: vajon hogy alakulhatott így, hogy szinte minden fontosabb szereplőt elutaztattam a Karib-térségbe? Aztán rájöttem, gyerekkoromban elalvás előtt nagyon gyakran fantáziáltam arról, hogy a szeretteimet (szüleimet, nagyszüleimet, unokatesóimat, nagynénéimet) elviszem magammal egy klassz szigetre. Talán ez azt is jelenti, hogy szeretem „jó helyen tudni” az enyéimet, és amennyire lehetséges, az utazás élményét is szeretem nekik ajándékozni. A páromnak, anyukámnak akár valóságosan is, a távolabbi ismerőseimnek, olvasóimnak (és a szereplőimnek!) pedig egy-egy történeten keresztül. Szerintem a legjobb ajándék az élmény, ami mindig megmarad, nem olyan, mint egy tárgy, amit elveszíthetünk.

– Nem volt furcsa egy időre félrerakni ezt a könyvet, és belevágni egy másikba?

– Az Úton hozzád főhőse, Balázs „betört” az életembe. Egyszerűen megjelent előttem egy fiatal, kezdő ügyvéd, aki azonnal nagyon vad megbízásokat kap. Nem volt furcsa félretenni arra az időre a Száz Éjjel Ügynökség kéziratát; aki írással foglalkozik, azzal gyakran előfordul ilyesmi. Egyik szövegnek időre van szüksége, a szerzőnek pedig arra, hogy érlelje magában a szöveget és a történetet, a másik pedig magától „jön”, szinte mást sem kell tenni, csak leülni a gép elé, és nem felállni néhány hónapig, amíg kész nincs a történet.

– Elolvastad a Száz éjjel vártamot, mielőtt a folytatását megírtad?

– Volt egy pillanat, amikor azt éreztem, hogy muszáj elolvasnom. Addig ugyanis azt hittem, hogy mindent tudok a hőseimről, de felmerült egy kérdés bennem, aztán még egy... és bár nem volt rájuk felelet az előző részben (ezt tudtam is), de újra megismerkedve Andival és Alexszel ezekre a kérdésekre is megkaptam a válaszokat. Azért volt jó – és egyben rémisztő is – újraolvasni

az első részt, mert szerintem elég jó, humoros, feszes, és amellet, hogy újra tudtam szórakozni rajta, meg is ijedtem: tudom-e hozni ugyanezt a második részben?

– Elég sokat gondolkodtatok a borítón, főleg a színvilágon, és végül két színben is, pink táskával és türkizzel kapható. Hogyan született a döntés?

– A türkizes finomabb, a lila-pink figyelemfelkeltőbb. Mivel a Facebook-oldalamon rendeztem egy szavazást, ahol nagyon sokan voksoltak a türkizre is, nem akartam, hogy ne jussanak hozzá azok az olvasók, akik ezt a verziót szerették volna a kezükben tartani. Ezért a pinket mindenütt, a boltokban, webshopokban, saját webshopunkban, a türkizt pedig csak az Erawan-webshopban lehet kapni.

– Nagyon sokat kommunikálsz az olvasóiddal, figyelsz az igényeikre, játékokat rendezel. Hogy van időd az írás és a saját kiadód vezetése mellett erre is?

– A regényírás számomra mindig a szerelem volt, a hobbi, ami szerencsémre egy ideje már a hivatásommá is vált. Ennek ellenére mindig kellett valami, ami a földön tartott, a gyakorlati ügyektől nem akartam elszakadni, úgyhogy a kiadóvezetést, a kiadásra szánt könyvek kiválasztását, a megjelenésük megtervezését nagyon élvezem, beleszólok a borítótervezésbe, az egész folyamatot (a reklámszövegek kitalálásáig) imádom. Az olvasókkal már újságíróként is tartottam a kapcsolatot, és ez így természetes számomra regényíróként is. Örülök a visszajelzéseknek, természetesen minden kérdésre válaszolok, és hihetetlenül jó érzés, amikor egy-egy dedikáláson személyesen is megismerkedem azokkal az olvasókkal, akikkel addig csak a Facebookon beszélgettem.

– Azt is sokan kedvelik az olvasóid közül, hogy szinte minden regényedben vannak a régebbi könyveidből visszatérő szereplők. Ebben a mostaniban Boglárka jön vissza (többek közt), akit csak egy e-könyvből ismerhetünk...

– 2014 karácsonyára jelent meg a Máskülönben itt maradnék című novellám e-könyvben. Nagyon imádtam a történetet, Boglárka pedig kifejezetten a szívemhez nőtt. A Száz Éjjel Ügynökségben szándékosan nem árultam el fontos részleteket róla, amelyeket az e-könyvből lehet megtudni, mert azt hiszem, úgy a legerősebb, ha a Máskülönben itt maradnék alapján ismerik meg őt az olvasóim. Sokakhoz eljutott az e-novella, de rengeteg olvasóm kéri, hogy adjuk ki nyomtatott formában is. 2016 tavaszára tervezem azt a kötetemet, amelyben a Máskülönben itt maradnék és egy másik e-

novellám mellett helyet kap majd a Dalma című kisregényem új kiadása, illetve legalább három vadonatúj novella is. Kedvcsinálónak itt, még ebben a könyvben olvasható egy részlet a Máskülönben itt maradnékból.

– Mi újság a kiadóban, az Erawanban?

– Lekopogom: minden rendben, egyre több a szerzőnk, egyre több az általunk megjelentetett regény! A szívemnek egyik legkedvesebb, legviccesebb Go-go girl sorozatnak immár három része jelent meg, és csak pozitívak az olvasói visszajelzések, nagyon kedves a hősnő, humoros a történet, szerintem a Száz éjjel vártam és a Száz Éjjel Ügynökség kedvelői a Go-go sorozatot is imádni fogják. Sok az új szerzőnk, mi jelentetjük meg például Jackie Collins utolsó regényét, és 2016-ban számos meglepetésünk lesz. Elindult az „Erawan Young”-vonalunk Tolnai Panka Zűrös hétvége című regényével, tehát a tinik felé is nyitottunk. Illetve ez nem is nyitás, hiszen az én regényeimet nagyon sok tizenéves lány is olvassa. Nekik szeretnénk kedvezni Panka új könyvén kívül Carina Axelsson nagyon modern tinisorozatával. Ennek első része a Divatbüntény Párizsban, amely 2016 elején jelenik meg. És büszke vagyok rá, hogy M. C. Beaton bájos, hangulatos sorozatai (Agatha Raisin és Hamish Macbeth) is az Erawannál jelennek meg, ráadásul a külföldi jogtulajdonos nagyon elismerően nyilatkozott a borítóinkról.

– A régebbi kiadású könyveid is sorra jönnek ki a kiadóban, új borítóval. Változtatsz is a szövegen?

– Csak a Bangkok, tranzit és a Hotel Bali frissült új, de a történet egészét nem befolyásoló fejezetekkel, a többiben legfeljebb apróságokat javítottam. A Cantinart nagyon klassz borítóterveivel jelennek meg a könyvek szépen, sorban. Egyértelműen az a célom, hogy minden regényem kapható legyen az üzletekben. Vannak olyan olvasóim, akik „visszafelé” olvasnak, vagyis például a November lánya volt az első könyvem, amivel találkoztak, és onnan haladnak visszafelé, egészen a Bangkok, tranzitig.

– Papp Diána barátnőd – akivel a Nők Lapjában ismerkedtél meg (ő vezetőszerkesztő volt, te újságíró), és akivel már sokat utaztatok, nyaraltatok is együtt, tehát igazi barátságról van szó – lett a kiadód főszerkesztője. Milyen vele együtt dolgozni az Erawanban?

– Nagyon jó. Dia sokkal szervezettebb a munkát illetően, mint én. Én inkább érzelemből döntök, mindent érzelemből teszek, nincs konkrét munkarendem, mindig azzal foglalkozom, ami éppen ráéghet a körmömre, vagy amivel a kedvem tartja. Dia viszont beosztja az időt, a megjelenéseket,

határidőket tűz ki, és azokhoz tartja magát, miközben a velünk együttműködőktől is elvárja a határidők betartását. Ez vezetőszerkesztőként már a vérévé vált. Érdekes egyébként, hogy Dia most először osztja be szabadon a munkaidejét, de nagyon hatékony az időkezelése.

– Hol, mikor született az ötlet, hogy elhívd őt az Erawanba főszerkesztőnek?

– 2015 áprilisában, Mexikóban, Playa del Carmenen. A hófehér homokban ültünk, néztük a gyönyörű Karib-tengert (pont onnan, ahonnan Alex is nézi a regényben), Dia éppen arról beszélt, hogy még mennyi cikket kell megszerkesztenie aznap, én pedig egy koktéllal a kezemben megkérdeztem: „Nem akarsz inkább az Erawan főszerkesztője lenni?” Dia azt felelte, majd másnap reggel, koktél nélkül térjünk vissza a kérdésre. Úgyhogy visszatértünk, nemcsak másnap, hanem minden egyes kint töltött nap. Mindketten érlelgettük, gondolkoztunk a lehetőségeken. Már egy ideje tudtam, hogy szükségem van egy főszerkesztőre, aki az összes könyvünket, választásunkat az elejétől menedzseli, aki a magyar kéziratokat átbeszéli a szerzőkkel, és szükség esetén változtatást kér bennük, valamint aki kommunikációs vezetői feladatokat is ellát, segít nekem a reklámszövegek kitalálásában és a többi, még sorolhatnám. Dia pedig akkorra már tizenéve dolgozott vezetőszerkesztőként magazinoknál, viszont a regényszerkesztéssel csak 2015 elején kezdett foglalkozni. De a szöveg az szöveg, ráadásul ő maga is regényíró, aki sokat olvas, tehát nem kérdés, hogy ezt is nagyszerűen megoldja. Diának a tét az volt, hogy elhagyja-e egy kis kiadóért a nagyot, egy épülő cégért azt, amelyik már „kész”.

– A barátságotok vagy a feladat volt nyomósabb érv számára a döntésben?

– Szerintem ez is, az is. Azt se feledjük, hogy adott esetben akár külföldön is el tudja végezni a munkáját, és mivel hamarosan indul a nyomtatott magazinunk, az utazási rovat miatt utazások is várnak ránk.

– Pont azt szerettem volna kérdezni, hogy melyek az új terveid, milyen szakmai célokat szeretnél elérni 2016-ban?

– Ha minden jól megy, tavasszal indul a nyomtatott magazinom („kicsiben” már lehet kapni egy kis ízelítőt a hangvételtől a www.fejoseva.com weboldalamon), évszakonként jelenik meg majd egy-egy új szám, és tavaszra tervezem a már említett kötetem megjelenését. Nyáron és télen pedig új regénnyel szeretnék előrukkolni. Sokat jelent számomra, hogy a Greenpeace felkért a vegyianyag-kampánya „arcának”, és lehet, hogy valamelyik 2016-os regényemben visszahozom az Úton hozzád című

regényemből ismert Fodros Balázs ügyvédet, aki környezetszennyezési ügyekben lép fel a károsultak védelmében. A többi pedig legyen meglepetés.

FEJŐS ÉVA MÁSKÜLÖNBEN ITT MARADNÉK

(részlet)

1.

– Nem kell sorba állnunk! Nem is tudok várni, hát nem látod?! – hörrennek egyet. Teljesen hülye ez a lány. Rendben, már nem lány, de ez az egész csapat alkalmatlannak látszik bármire, úgy, ahogy van. Csak állnak tanácstalanul, mintha nem életük legemlékezetesebb kalandjára készülnének. – Mit gondolsz, ez micsoda? – intek a bottal. Közben kicsit megsuhintom vele a szomszéd sorban álló kopasz, pocakos öregember lábát, aki akkora, mint egy kutya ülve, és egy harmincas, magas szőke derekát simogatja. Látom, hogy Eni elnézést kér a pocakos ülő kutyától a nevemben.

Szánalmasak.

Kicsit később persze már egy tolószékben (én még ilyen régimódián és kevésbé elfogadható néven nevezem, de hát ez engedtessek meg nekem!) suhanok a népes társasággal a kapu felé. Hát ennyi volt. Nem nagy ügy. Ezt a privilégiumot is nekem köszönhetik.

Lara nem kér enni. Pedig hajnal van, a reggeli ideje, és olyan gebe, mint a kisujjam. Rettentően el van szontyolodva, és nyilván jó úton halad az anorexia vagy a másik, a hányós betegség felé. Piszkálgatja és csavargatja ujjával hosszú, világosbarna, hullámos haját, amelyről Eni még mindig azt hiszi, hogy a nap szívta ki, és sejtése sincs róla, hogy Lara baba egy belvárosi fodrászatban tizenötezer forintért kapta a napszíttá hajszt, amelyet ombrénak neveznek. Plusz egy újfajta hullámosítást – ha engem kérdeznek, ez sima dauer, nincs új a nap alatt, csak a név változik – újabb tizenötezerért. Eni természetesnek gondolja a lánya haját. Ennyit róla. Fogalma nincs a világról, nemcsak a frizura-meg a hajsztíndívatot nem ismeri, de egyáltalán, hogy képes elhinni Larának, hogy a nap szívta ki a haját csíkosra, ismétlem, csíkosra, ráadásul be is hullámosodott, valamint hosszú, sötét töve is keletkezett hozzá – na ez, azt hiszem, mindent elárul Eniről.

– Egyél – mondom Larának, nem is mondom, hanem utasítom, és a pultban a croissant-ra mutatok. Hegyesen mered az ujjam a péksüteményre, látom, ahogy az álmos felszolgáló arcán átsuhan a rémület. Lara átnéz a fejem fölött Henire. Heni bezzeg nem ilyen fogyózós típus, neki nem kell ajánlgatnom a péksüteményt. Heninek inkább túlsúlyproblémái vannak, de ha még nem is vette volna észre, előbb-utóbb lesznek. Nincs akaratereje. Újra

Larára nézek, komolyan és szúrósan. Most biztosan átfut az agyán, hogy én fizetem a drága fodrászát, és ennie kell, ha egyszer én azt mondom; hogy őszinte legyek, az a fiú az én fodrászom is, de Lara és Eni ezt nem tudja. Eni semmit se tud.

Azt sem, hogy a férje, aki most kedvesen bazzsalyog rá, megcsalja.

Eni egy másik bolygón él.

Párizs. Henrik ismételve, hogy Párizs. Ha nem a fiam lenne, már rég fejbe vágtam volna. Ricsi hozzáteszi, hogy „Sza’ Ma’ten”, így, kényeskedve, és reményei szerint franciásan. Őt is fejbe verném néha. Nagyon hasonlít Henrikre.

Sokan jöttünk itt össze, évente ha háromszor találkozunk így, a teljes család. Velem külön-külön összejön mindegyikük, kivéve Ricsit, de az csak egy taknyos, szóval nem neheztelek rá emiatt.

Eni, Henrik, Léda. Mindannyian a családjukkal.

Hát nem lesz könnyű nekik ez a karácsony és az újévkezdet. Három hét együtt. Gyönyörű ajándék, nem?

Ráadásul a paradicsomi St. Maarten szigetén.

Egyikük sem járt még ott, pedig jó okuk lett volna rá. Jobban mondvá sehol sem igen jártak még a világban, spórolnak, nincs pénz, megértem. Én támogatom őket anyagilag még mindig.

Mindegyik élhetetlen, bizony. Talán majd a gyerekeik.

De sajnos egyik sem örökölte azt a vért és elszántságot, hogy menjen az álmai után, ha sikeres akar lenni az életben.

Egyszerűen nincsenek álmaik.

– Párizs felé beszállás a tizenötös kapunál – mondja egy gépies női hang, de én még csak a pezsgőm felénél járok.

Ez az én ünnepem lesz. Csak várják ki a végét!

És főleg várjanak meg a beszállással.

A business classon sem sokkal nagyobb ám a hely, mint a turistaosztályon. Ezt nem panaszként említem, mert a többiek a gép hátsó traktusában jobban szűkölködnek. Viszont itt anélkül ledönthetek még egy pohár pezsgőt, hogy Eni vagy Léda felnyársalna a pillantásával. Hát igen, az én koromban az alkohol... Hagyjak ezzel, gyerekek!

A pezsgő francia, és ez némi reménnyel tölt el a továbbiakat illetően. Sajnálatos dolog, hogy dugiban kell piálnom, és ezért csak egymagamnak

kellett megvennem a business-jegyet, de ezek itt azt hiszik, hogy egy kis alkohol mindjárt nyomorba dönt. Holott én mindig tudom, hol a határ, és ezzel most Léda férjére is célozhatnék, aki nyilvánvalóan elfelejti néha.

Párizsig nyugton leszek, addig nem jöhetnek előre a turistáról, legalábbis remélem. Felszabadultan akarok utazni, aztán a többit majd meglátjuk.

Párizsból St. Maartenbe két jegyet vettem a businessre. Elég drága volt, de nekem megéri. Először Léda ül majd velem, aztán Henrik, utána Eni. Vagy bánom is én a sorrendet. Van velük egy kis megbeszéltnivalóm. Csak úgy egyesével.

Éljen a pezsgő! Francia, bár nem a legjobb márka, de nem bánom. Lesz ez még jobb. Mindenféle szempontból.

2.

Néhányszor már megtettem ezt az utat. Hogy pontosan hányszor, azt ne firtassuk, meg nem is vagyok egy számtanbajnok. Ámbár a számokhoz még így is én értek a legjobban a családban. A fene tudja, miért így alakult. A nagyapám vére folyik az ereimben, aki még viharos történelmi időkben is jól vitte a kocsmáját. A fogadót, ahogy ő nevezte. Akkor még a városon kívül állt; ma már a város része az a hely, úgy bizony. Na, ő értett ahhoz, hogyan kell létrehozni valamit. Mennyi a haszon, és mibe fektesse a fölösleges pénzét.

De a gyerekeim nem örökölték semmit abból a képességből, amelyet nagyapám és én tudtunk: hogyan kell a jég hátán is megélni. Mindig újat álmodni, aztán belevágni és megvalósítani. Nem olyan nagy ügy, elkezdi az ember, aztán szép lassan belejön, és mindig lesznek újabb álmai. Engem tizenöt évesen is az álmaim vezettek, amikor megalapítottam a kis titkos szabóságomat. Szabni ugyan addig nemigen tudtam, csak amennyire a nagyanyámtól ellestem, de abban a vérzivataros időben lehetett ezzel némi pénzt keresni. Ez volt az első saját vállalkozásom, még ha illegális is, és esküszöm, csak azért csináltam az egészet, mert szerettem volna olyan ruhában járni, amelyik nekem is tetszik. Enyém volt az első ceruzaszoknya Magyarországon, erre nagyobb összegben mernék fogadni.

Azóta persze elfelejtettem szabni, meg varrni is. Túl sok idő telt el, és a szükség sem visz rá.

– Minden rendben?

Ezt nem hiszem el. Hát honnan válogatják össze manapság a stewardesseket, akik hagyják, hogy a turistaosztály utasai csak úgy

átrappoljanak a businessre? Léda ott áll az ülések közti folyosón, és aggódva néz rám, illetve a pezsgőspoharamra.

– Hát persze – erőltetek magamra némi önuralmat, látva, hogy milyen sápadt az arca. Valószínűleg vele nincs minden rendben. Megfogom a kezét: jéghideg. – Igyál egy kis alkoholt – javaslom, mert kezdek aggódni érte. Aztán intek annak a félkegyelmű stewardessnek, aki simán odaengedte a businessre a turistán utazó lányomat: – Vigyenek neki egy pezsgőt! De ne a férjének adják!

Léda elvörösödik, így legalább kap egy kis színt az arca. Egyébként is igazam van.

De ha még valakit ideengednek előre a családtagjaim közül, akkor a két kezemmel fogom megfojtani az utaskísérőt.

Charles de Gaulle reptér, kávézó. Mindenki kap egy erős kávé, egy finom süteményt, és szépen megnyugszik. Legalábbis így képzelem.

Lara egy jóképű franciával szemez, na, hála az égnek, már azt hittem, itt a világvége, hogy nem jöhetett vele a kis Martinkája. Heni a második croissant-nál tart hajnal óta. Bájos, mosolygós, csupa szív lány. De percekben belül egy hájpacni lesz, ha ezt így folytatja. Beszélni fogok a fejével.

Ricsi a telefonját babrálja, és internetért hisztizik.

A szüleik igyekeznek kulturáltan társalogni, de egyáltalán nem értik ezt az egészet.

Sejtik, hogy ez az utazás nem csupán egy karácsonyi ajándék. Ismernek, és igencsak gyanakvóak. Nem tudják, örüljenek-e, vagy sem. Mert – gondolják – lehet itt valahol egy nagy csavar.

És mi tagadás, igazuk van.

Léda úgy néz ki, mint egy trampli. Bő szárú nadrág van rajta, hasáig érő póló és egy ballonkabát. Sok energiát meg némi pénzt is fektettem bele annak idején, hogy normálisan öltözködjön, de nála aztán semmi eredményt nem sikerült elérnem. Azt még a hülye is tudja, hogy a bő szárú farmerek legfeljebb a Hair című musical hippiszereplőin fogadhatók el manapság. Még jó, hogy nincs virágminta a nadrágjára hímezve.

A legnagyobb mázlija a haja. A hullámos, sötétbarna tincsek, amelyek az arcát keretezik. Még nem őszül, legalábbis úgy látom, mert kötve hiszem,

hogy költene hajfestékre. Valószínűleg tőlem örökölhette a jó géneket, nekem is mindössze egyetlen ősz hajtincsem van, a bal fülem fölött. Azt szokták mondani, hogy direkt belefestettem a sötétbarna hajamba ezt az egy fehér tincset. De én tudom, hogy nem festett az, hanem ősz, és hogy a természetes sötétbarna hajszínem, amelyik csak nem akar kifehéredni, legalább egy tízest fiatalít rajtam. Meg persze Endrődi doktor, aki tizenkét évvel ezelőtt ügyesen megfiatalított. Nem durván, nem vagyok kifeszítve, ugyan már. Megmaradtak a ráncaim is, csak nem olyan mélyek, és nincs tokám. Nincs bánatos majomarcom, mert nem lóg az állam. Se több, se kevesebb. Bevallom, kíváncsi lennék a botoxra is, de Endrődi, a csinos sztársebész gyűlöli az idegmérget, és csak azért nem megyek el máshoz, hogy kicsit kisimítsák a homlokomat, mert nem akarom megcsalni. Nem ám. Húséges vagyok.

Ne tessék nevetni.

Léda nem is tudja értékelni a business classt. Pedig ez már egy külön kabin, kényelmes fotelekkel és mindenféle úri kiváltsággal. Mindjárt felszállunk St. Maarten felé, és az ő nevére szól ez a jegy. Aztán cserélnek majd, de az már csak a mi dolgunk.

– Nem értem ezt a tolószékesdit – mondja, miközben elhelyezkedik az óriási, ágygá nyitható karosszékben. – Hát tudsz járni, nem?

– Reptéren nem – vetem oda. Tényleg nem érti. Az összecsucskható botom a reptéren különösen nagy segítség. Nem nézek ki annyinak, amennyi vagyok, de attól még fájhat a csípőm meg a térdem, nem?

– Hosszú lesz – panaszolja Léda, pedig sosem tette még meg ezt az utat.

– Nyolc óra. De itt kényelmesen vagyunk – felelem türelmesen, ahelyett, hogy elküldeném a fenébe, amiért rinyákol itt nekem egy luxusutazás kezdetén. Koccintunk a pezsgővel. Persze ő narancslevet kért, de én kicseréltettem. Már nem tiltakozik, csak azt kérdezi, nekem hogyhogy nem ártott meg két pohár pezsgő. Ha tudnád, drágám... ha tudnád.

Nem válaszlok, bekötjük magunkat. Lédát, meglepő módon – biztosan a hatalmas melle és a keskeny dereka miatt – elegáns, ötvenes francia férfi méregeti titokban. A szemközti ablaknál ül, és hiába olyan divatjamúlt a lányom, amilyen csak lehet, a franciának így is tetszik.

Take off, mondom, mire Léda rám csodálkozik. Na tessék, pedig tisztán emlékszem az angoltanárára, Halápi doktorra, aki egyébként fizikus volt, és később, amikor már Amerikában élt, Nobel-díjra jelölték. És természetesen tökéletesen beszélt angolul. Megint összevesznénk, ha megkérdezném Lédát:

miért csodálkozik azon, hogy sosem léptetik elő a munkahelyén, sőt folyton rettegnie kell a létszámleépítésekkel, ha így öltözik, és a tetejébe még angolul sem tud. Százszor belekezdhetne valami újba, hiszen fiatal még.

– Felszállunk – mondom végül. – A gyengébbek kedvéért – teszem hozzá, de vagy nem esik le neki, mire értettem, vagy a pezsgő szállt a fejébe, mert egyáltalán nem sértődik meg. Pedig majdnem annyira sértődős, mint Henrik.

Már a levegőben vagyunk, és én arról álmodozom, hogy milyen érzés lesz újra megérkezni a szigetre.

De előbb még vár rám, és persze rájuk egy kis beszélgetés.

FEJŐS ÉVA

UTAZZ VELEM!

Stresszoldó, kreativitást fejlesztő
színezőkönyv felnőtteknek

Mindenkit más kapcsol ki a mindennapi rohanásból, mással vezeti le a stresszt. Nekem az olvasás, a futás és a napon relaxálás az igazi stresszlevezetés, de egyre többen kedvelik a színezést, amelynek során nemcsak az elme csillapodik le, és jönnek a gondok helyett új, kreatív gondolatok, hanem a végeredmény is egyéni és gyönyörű lehet.

Kitaláltam tehát, hogy azoknak az olvasóimnak, akik egyébként is szeretnek velem (a történeteim révén) utazni, hozok valami pluszt, egy olyan könyvet, amelyen keresztül kibontakoztathatják a kreativitásukat, levezethetik a stresszt, és ismét elkalandozhatnak velem távoli tájakra. Kedvenc regényeim helyszíneire „viszlek” Titeket, és bemutatom ezeknek a helyszíneknek a sokak által kedvelt, ismert vagy éppen tradicionális motívumait. Így hát eljutunk az egzotikus, fűszerillatú, virágos Balira, a titokzatos Bangkokba, vagy éppen bepillantunk Buenos Aires egyik utcájába, ahol tangóharmonika zenéjére táncolnak a nők. Hongkongban sárkányok és egyéb kínai motívumok, az Antillákon például a színes papagájok, a Karib-térségben színek, virágok, madarak várnak, Mexikóban többek közt a leguánok, Nápoly környékén az óriási citromok, és az Amalfi-partvidék virágai.

Utazz velem, színezd ki a világot!

(KREATÍV SZÍNEZŐ MINTAOLDALAK:)

A szerző eddig megjelent regényei Holtodiglan (1999) (új kiadás Most kezdődik címen 2013) Bangkok, tranzit (2008, 2013) Hotel Bali (2008, 2014) Csajok (2009) Eper reggelire (2009) A mexikói (2010) Cuba Libre (2010, 2015) Dalma (2011) Helló, London (2011) Karácsony New Yorkban (2011, 2015) Karibi nyár (2012, 2015) Szeretlek, Bangkok (2012) Most kezdődik (2013) Nápolyi vakáció (2013) Száz éjjel vártam (2014) Mert nekünk szeretnünk kell egymást (2014) November lánya (2014) Úton hozzád (2015) Száz Éjjel Ügynökség (2015) * Csak e-könyvben: Éjszaka Bangkokban (2010, 2015) Máskülönben itt maradnék (2014) (www.erawan.hu)

*

Angol nyelvű e-könyvek:
Bangkok Transit (2013)
Hotel Bali (2014)
Vacation in Naples (2015)

Table of Contents

[Előszó](#)

[ANDI](#)

[1.](#)

[ANDI](#)

[2.](#)

[ANDI](#)

[3.](#)

[ALEX](#)

[4.](#)

[ANDI](#)

[5.](#)

[6.](#)

[ALEX](#)

[7.](#)

[ANDI](#)

[8.](#)

[9.](#)

[ANDI](#)

[10.](#)

[11.](#)

[ALEX](#)

[12.](#)

[ANDI](#)

[13.](#)

[14.](#)

[ALEX](#)

[15.](#)

[ANDI](#)

[16.](#)

[17.](#)

[ALEX](#)

[18.](#)

[ANDI](#)

[19.](#)

20. ALEX

21.

22. ALEX

23.

24. ANDI

25.

26. ALEX

27.

28. ANDI

29.

30. ALEX

31. ANDI

32. ALEX

33. ANDI

34. ALEX

35. ANDI

36. ALEX

37.

38. ANDI

39. ALEX

40. ANDI

41.

ALEX
42.

ANDI
43.

ALEX
44.

ANDI
„SZERETEK ÉLMÉNYT AJÁNDÉKOZNI” KÉRDEZZ-FELELEK FEJŐS
ÉVÁVAL
FEJŐS ÉVA MÁSKÜLÖNBEN ITT MARADNÉK
1.
2.
FEJŐS ÉVA UTAZZ VELEM!